

COVID-19 Öyküleri

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Başar Cander
Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

İNÖNÜ
ÜNİVERSİTESİ
YAYINEVİ

COVID-19 Öyküleri

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Başar Cander
Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

MALATYA 2020

İnönü Üniversitesi Yayınları: 89

COVID-19 Öyküleri

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Başar Cander
Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Genel Yayın Yönetmeni

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Yayın Koordinatörü

Görsel Sanat Yönetmeni

Öğr. Gör. Bünyamin Bayram

Yayınevi Müdürü

Necati Bay

Düzeltili

Prof. Dr. Sibel Yıldız

Kapak Resmi

Özgür Bahçe

Adres

Merkez Kampüsü, 44280 Battalgazi MALATYA
0422 377 32 24 e-posta: yayinevi@inonu.edu.tr

Baskı

İnönü Üniversitesi Matbaası MALATYA
Kasım 2020

Katkılarıyla

Bu kitabın yayım hakkı Acil Tıp Uzmanları Derneği'ne aittir. 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereği herhangi bir bölümü, resmi veya yazısı, yazarların ve yayıncısının yazılı izni alınmadan tekrarlanamaz, basılamaz, kopyası çıkarılamaz, fotokopisi alınmaz, hiçbir biçimde ve hiç bir yolla çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yazıların içerikleri yazarları bağlamaktadır.

SUNUŞ

İlk vakanın 31 Aralık 2019 tarihinde Çin'in Hubei eyaletinin Wuhan şehrinde tespitinden iki ay gibi çok kısa bir zaman içinde koronavirus mikrobi hemen hemen bütün dünya ülkelerine yayıldı. Dünya Sağlık Örgütü 11 Şubat 2020 tarihinde bu salgını “COVID-19 Küresel Salgını” olarak adlandırdı. Ülkemizde ilk vaka 11 Mart 2020 tarihinde görüldü.

Acil Tıp Uzmanları Derneği bu süreçte insanlarımızın küresel salgınla ilgili yaşadıklarını yazıya dökmelerini, yaşanan öykülerin ölümsüzleşmesini amaçlayarak bir öykü yarışması tertipledi. “COVID-19 Öyküleri” adı altında açılan ve son başvuru tarihi 2 Ağustos 2020 olan yarışmaya 195 öykü gönderildi. Prof. Dr. Başar Cander, Prof. Dr. Behçet Al, Sultan Bedelcigil, Doç. Dr. Özlem Bilir, Prof. Dr. Zeynep Çakır, Uzm. Dr. Ayça Çalbay, Dr. Öğr. Üyesi Hasan Erbay, Prof. Dr. Göksel Altınışik Ergur, yazar İlknur Işık, Prof. Dr. Havva Şahin Kavaklı, Doç. Dr. İlknur Tatar Kırılmış, M. Sc Nur İpek Önder Mert, Doç. Dr. Şerife Özdiñ, Prof. Dr. Seçgin Söyüncü, yazar Dursaliye Şahan, Prof. Dr. Muhammet Gökhan Turtay, Uzm. Dr. Mehmet Uhri, Prof. Dr. Cengiz Yakıncı, Prof. Dr. Sibel Yıldız, Uzm. Dr. Sevgi Yumrutepe'den oluşan seçici kurulun değerlendirmeleri sonucunda birinciliği “Bebek Patikleri Hiç Giyilmemiş” adlı öyküsüyle Şerife Güze ve “On Dört” adlı öyküsüyle Aysel Kaymaz; ikinciliği “Son Nefes” adlı öyküsüyle Yusuf Emre Bozan ve “İtirazın mı var?” adlı öyküsüyle Nesliay Ocakküçük; üçüncülüğü “Bir Dilek Tut” adlı öyküsüyle Ummahan Akış ve “Telgrafla Gelen Kâbus” adlı öyküsüyle Ümit Evran paylaştılar.

Yarışmayı başlatmamızda bizlere büyük destek veren Acil Tıp Uzmanları Derneğine, değerlendirmeleriyle büyük emek harcayan seçici kurul üyelerimize, öyküleriyle yarışmamıza katkı veren tüm katılımcılarımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Yaşadıklarını öyküleştiren yurdumuzun insanları gelecek kuşaklara 2020 küresel salgınıyla ilgili olarak tarihe not düştüler. Acil Tıp Uzmanları Derneği onların bu gayretlerini kitaplaştırarak sizlerin beğenisine sundu.

Her yarışmada daha iyiye, daha güzele ulaşmak dileğiyle...

Prof. Dr. Başar Cander
Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

İÇİNDEKİLER

Sunuş.....	III
1. Bebek Patikleri Hiç Giyilmemiş	
Şerife Güze.....	1
2. On Dört	
Aysel Kaymaz.....	9
3. Son Nefes	
Yusuf Emre Bozan.....	17
4. İtirazın Mı Var?	
Nesliay Ocakküçük.....	25
5. Bir Dilek Tut	
Ummahan Akış.....	35
6. Telgrafla Gelen Kâbus	
Ümit Evran.....	43
7. Korona Günlerinde Umud	
Tolga Bahçeci.....	51
8. Koronavirüs Savaşçıları ve Dost Ateşi	
Gürkan Kaya.....	55
9. Kara Yaram	
Halil Ayhan.....	61
10. Köpekler ve Bebekler	
Büşra Çiçek Süngü.....	69
11. Karantina	
Neval Özkan.....	79
12. Yoğun Bakım	
Osman Tatlı.....	85
13. Görünmeyen Katil	
Necle Karataş.....	89
14. Mayday Mayday Mayday	
Ferhat Çimen.....	97
15. Kafesteki Kuşlar	
Beyza Edişmen.....	103
16. Yangılık	
Ş. Didem Keremoğlu.....	113
17. Bisikletçi	
Çağatay Gökhan Çekiç.....	119

18. Değişen Şeyler	
Oğuzhan Açıkalın.....	127
19. Muştı	
Musa Doğanay.....	133
20. Sosyal Aę	
Murat Dural.....	141
21. Rüyada Göl Görmek	
Sultan Meryem Karabunar.....	149
22. Askıda Bir 2020	
Devrim Battaloęlu.....	157
23. Aramak ve Beklemek	
Esra Güden.....	165
24. Psikolojik Virüs	
Fatih Büyük.....	173
25. Umut	
Şüheda Açıkgöz.....	181
26. Yalnızlık Kısacında	
Mirac Furkan Bayar.....	185
27. Hayat Böyle Őfte	
Korkmaz Uluęay.....	191
28. Ayna Ss	
İsmail Terzi.....	197
29. Beyaz Melek	
Menekşe Bingöl.....	203
30. Maskeli Hayat	
Ebru Toktar.....	211
31. Uęurtma	
Ennur Sude Başkut.....	219
32. Bir Başka Hâl	
Ali Kemal Mutlu.....	227
33. Cevaplarımızı Bilemediğimiz Soruların Cevapları	
Cihat Gemici.....	233
34. Bir Salgın, Bir Bebek, Bir Hekim	
Sırrı Bektaş.....	241

BEBEK PATİKLERİ HİÇ GIYILMEMİŞ*

Şerife Güze

*Koronavirüsle mücadele eden bütün sağlık çalışanlarına ve
Dilek Hemşiresinin anısına...*

“Ölümden sonra hayat yoksa hayatın kendisi ölümdür.” der Tolstoy. Dilek Hemşire’nin, yavrusuna bakarken gözlerindeki ışıltılı, lekesiz, katıksız sevgiyi görünce; yavrusunun ismini anarken dudaklarındaki incinmiş, kırılğan, yalnız ıslığı duyunca; yavrusuna dokunmak için uzatıp da dokunamadığı parmak uçlarındaki incecik sıcaklığı hissedince; bu sözün anlamını daha iyi kavradım. Dilek Hemşire, günün birinde yıllarca hasretini çektiği yavrusunu bağrına basıp koklayacağı ümidiyle sonsuzluğa gözlerini yumuyordu.

Seninle lise sonda tanışmıştık. Ben uzak bir şehirden, bozkırın ortasından göç edip senin yaşadığın topraklara gelmişim. Karadeniz’in deli dalgalarıyla, birden bire beliren bulutları, aralıksız yağmurları, çamurlu yolları eşlik edecekti dostluğumuza. Sınıfa girdiğimde; gülümseyen yüzün, ıslıl ıslıl gözlerin, yanındaki boş yere çağırırken sesindeki samimiyetin hemen dikkatimi çekmişti. Kısa sürede arkadaş, dost, sırdaş, ruh ikizi olmuştuk.

Okul çıkışlarında “Umut” adını verdiğimiz kütüphane uğrak mekânımız olmuştu. Burası eski taş bir binaydı. Ara sokaklarda unutulmuş küçük bir yerd. Üniversite sınavını kazanmak, yeni dünyalara yelken açmak, insanlara birer umut ışığı olmak için gezip tozmalarımızdan, hobilerimizden, eğlencelerimizden feragat etmemiz gerektiğinin bilincindeydik. Kendimize ayırdığımız tek vakit; deniz

*COVID-19 Öyküleri Yarışma Birincisi

kenarındaki “Hayallerim” adını verdiğimiz aile çay bahçesinde bir semaver çay söyleyip, ispanaklı gözleme yemektir. Burada birbirimize düşlerimizden, hedeflerimizden bahsedirdik. Sen kararını vermiştin; hemşire olmak istiyordun. Ailen de seni bu meslek için destekliyor, yüreklendiriyordu. “Tek, kızımız okusun, kendi ayakları üstünde dursun.” istiyorlardı. Ben de sağlık sektöründe bir bölüm istiyordum. Ama senin kadar özverili, sabırlı, dirayetli değildim. O yüzden hemşirelik bana göre değildi. Senin mesleğinde başarılı olacağın belliydi zaten. Çay bahçesinde bir gün otururken çay dağıtan çırak Mustafa’nın elini, kırılan bir çay bardağı kesmişti. Sen hemen yardımına koşmuştu. Önce, kanlar içindeki elini gören çocuğu sakinleştirmiş sonra bir güzel pansuman yapmıştı. Hatta iş yeri sahibi Nazım amca; “Dilek kızım, acil hemşiresi gibi yetiştin imdada, sağ ol!” demişti. İçinde güzel bir iş yapmanın sevinci, yüzünde tatlı bir gülümseme vardı senin.

Günler su gibi akıp geçti. Sen çok sevdiğin bölümü; hemşireliği kazandın. Ben de tıbbi sekreterliği kazandım. Ailen seni yine yalnız bırakmamış, seninle birlikte İstanbul’a gelmişlerdi. Bense Ankara’ya gidiyordum. Mesafeler vardı aramızda ama yüreğimiz birlikte atıyordu. Arada bir buluşuyor, ete kemiğe bürünmeye başlayan hayallerimizden bahsediyorduk birbirimize. Okulu bitirir bitirmez evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordun. “Ama karşımda beni bekleyen, dağ gibi, zorlu bir mesleğim var.” diyordun. Yaptığın her işi hakkıyla yapmak ve insanlara faydalı olmak istiyordun.

Mezun olur olmaz İstanbul’da, yoğun bakım ve ameliyathane hemşiresi olarak göreve başladın. Acil hemşiresi olmak demek; sabırlı, dirayetli, çelik gibi sinirlere sahip olmak demektir. Hastalar ve hasta yakınları gerilmiş birer yay gibidirler acillerde. Kime öncelik verilecek, kimin durumu gerçekten ağır, yakınlar nasıl teskin edilecek, bu karmaşa ortamında soğukkanlılıkla ama hızlı, kime, nasıl ilk müdahale yapılacak? Bunlar acil hemşiresi için çözülmesi gereken en

önemli sorunlardı. Hastanın sıcak tutulması, öyküsünün dinlenmesi, enfeksiyon kontrolü, bilinç durumu ilk öğrenmesi gereken şeylerdi.

Sevecenliğin, güler yüzün, tatlı dilinle mesleğinin zor kısımlarını halletmiştin. Kurum içi eğitimler, seminerler, akademik kaynaklarla bilgi ve birikim konusunda belirli bir mesafe kat etmiştin. Acile gelen çocuklara, bebeklere özel bir ilgi ve ihtimam gösteriyordun. Onlara baktıkça içindeki annelik duygusu depreşiyordu.

Ortak bir arkadaşın vasıtasıyla Tansu Bey ile tanışmıştın. Hayatı paylaşmak konusunda anlaşmıştınız. O da işini ciddiyetle yapan, macera seven, deli dolu bir insandı. Zonguldak'ta bir iç mimarlık firmasında ahşap projeleri yürütüyordu. Ufukta evlilik gözükünce İstanbul'a yerleşmişti. Ben de böyle bir zamanda seninle aynı hastanede, hasta kabulde çalışmaya başlayınca sevinçten havalara uçmuşsun. Söz, nişan göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti. Evlilik için eşyaların çoğuna birlikte bakmıştık. Eve dönerken daha önce yoğun bakımda tedavisini yaptığın, Müzeyyen teyzeyle karşılaştık. O seni şıp diye tanıdı. “Kızım” diye boynuna atıldı. Sen de teyzeyi anımsayınca ana kız gibi samimi olmuştunuz. Müzeyyen teyze, torununun bakımı için bebek patikleri yapıp satıyordu. Düşünmeden bütün patikleri almıştın. “Çalışma arkadaşlarıma hediye ederim,” demiştin. Birini de bana vermiştin. Üstünde yelken olan, mavi bir patiği kendine alıp göğsüne bastırmıştın. Gözlerin dolu dolu; “bunu oğlum için saklayayım,” demiştin. Garip bir hüzün kaplamıştı havayı.

Düğünün sade ama muhteşem olmuştu. Hastaneye yakın bir yerden ev tutmuşsunuz. Boş zamanlarında gezmeyi, yeni yerler keşfetmeyi çok severdin. Bir keresinde Kapadokya'ya gitmiştik, bir arkadaş gurubuyla. Orada çömlek tornasına oturmuş, çömlek yapmıştın. Sonra çömlekçi Ferit Usta'dan bir gözyaşı şişesi yapmasını istemiştin. Çömleği alıp eşine hediye etmiştin. “Benim yokluğumda gözyaşlarını bunda biriktirirsin.” demiştin. Gülmüştük.

İşine âşık bir insandın. Önlüğünü bir gün bile ütüsüz giydiğin

görülmemişti. Girdiğin her ortamda pozitif enerjinle insanlara güven aşıladın. Binlerce insanın hastalığının iyileşmesinde emeğin vardı. Ameliyathane hemşiresi olarak görev yaptığında “Bugün bir kalbi elime aldım, kalp ne muhteşem bir şey, güçlüklerle baş edemediğimde hep bir kalbim olduğunu hatırlarım.” demiştin.

Hastane merdivenlerinden koşma bana sarılmak için geldiğin günü dün gibi hatırlarım. İnsanların şaşkın bakışlarına aldırış etmeden, boynuma sarılmış; “bir çocuğum olacak” demiştin. Ama bu sevincin uzun sürmemiş, koşuşturmaların, yoğunlukların arasında düşük yaptığını fark etmemiştin bile. Bir adın umuttu senin. Hayata ve insanlara hep umutla bakardın. Bu sayede kendini toplamıştın. Birkaç ay sonra yeniden hamile kalmıştın. Artık daha dikkatli davranıyordun. Dinlenmene, yemene, içmene daha fazla özen gösteriyordun. Arada iş çıkışları yürüyüş yapıyorduk. “Acaba nasıl bir şey olacak, kime benzeyecek?” diyordun.

Yeni yılın ilk günleriydi. Yeni yıla yeni umutlarla girmek istiyordun. Araştırma hastanemizin işleyişi rutin bir şekilde devam ederken başhekimlikten bir anons geçildi: “Bütün hastane çalışanları; doktorlar, hemşireler, hasta bakıcılar, temizlik görevlileri, öğlen arasında eksiksiz bir şekilde alt kattaki konferans salonunda bulunsun.” Acil bir durum vardı.

Başhekim Galip Bey kısa ama önemli birkaç açıklamada bulunacağını demiş ve devam etmişti: “Arkadaşlar, sizi acil olarak A’dan Z’ye bütün kadro toplamamın sebebi Çin’in Wuhan kentinde ortaya çıkan bir virüs hakkında bilgilendirmek içindir. Doktorlarımızın, yardımcı personelin, hemşirelerin daha önce duymuş olduğu, SARS ve MERS hastalığına benzeyen, koronavirüs ailesinden yeni bir tür dünyayı tehdit ediyor. Henüz hangi kaynaktan bulaştığı, hangi ülkelere yayıldığı, tedavisi, aşısı, ilacı hakkında elimizde net bir bilgi yok. Ama bu virüs grubunu daha önceki deneyimlerimizden biliyoruz. Vahşi bir hayvandan bulaşma ihtimali yüksek. Aralık ayında yani tahmini bir

ay önce ilk vakalara Wuhan’da rastlanmış. Dünya Sağlık Örgütü de hastalığı “COVID-19” ismiyle tanımlamış. Genelde ileri yaş grubunda ve başka kronik bir hastalığı olanlarda ağır seyrediyor ve ölümlere sebebiyet veriyor. Ateş, kuru öksürük, eklem ve kas ağrısı, solunum güçlüğü, nefes darlığı belli başlı semptomlar. Dikkat ederseniz grip benzeri bir seyir izliyor. O yüzden bütün meslek kadrolarına el hijyenine, maske kullanımına dikkat etmelerini, yakın temastan kaçınmalarını hatırlatıyoruz. Dünya Sağlık Örgütünden Sağlık Bakanlığımıza, oradan da bize gelecek olan bilgilere göre duyurular, toplantılar yapılacak, önlemler alınacak. Burada bütün çalışanlara büyük sorumluluklar düşecek. Ama özellikle acil doktorlarının, acil hemşirelerinin yükü çok daha ağır olacak.”

Bir süre herkes belirsizliğin verdiği korkuyla birbirine baktı. Seninle göz göze gelmiştik. Elini karnındaki bebeğinde gezdirmiş, onun için endişelenmiştin. Sonra slaytlar eşliğinde Wuhan’dan görüntüler geldi. Fenalaşarak yere yığılanlar, sokak ortasında hareketsiz bir şekilde yüzükoyun yatanlar, hastane önünde tedavi için uzun kuyruklar oluşturanlar, koruyucu kıyafetler giymiş personelin yığınlar hâlinde sokaktan ceset toplamaları olayın büyük bir salgına dönüşeceğinin göstergesiydi.

“Dünyanın bir yerinde bir kelebek kanat çırparak başka bir yerde kasırgaya sebep olabilir,” diye bir söz vardır. Koronavirüs de onun gibi; dünyanın bir ucunda biri hapşırınca, öksürünce diğer ucundaki insanlar bundan etkileniyordu. Artık birçok ülkede bu virüs kendini göstermişti. İnsanlar evlerine kapanmış, karantina süreçleri başlamıştı. Yeni ve farklı bir yaşam başlıyordu bütün insanlar için.

Ülkemiz de mart ayının ortasında ilk vaka görülmüştü. Herkes tetikteydi artık. Temizlik ürünleri, kolonyalar, maskeler yok satıyordu. Erzaklar stoklanıyordu. Herkes bu süreçte ayakta kalmanın planlarını yapıyordu. Dünya Sağlık Örgütü zaten bütün dünyada pandemi ilan etmişti. Büyük salgın yeni bir dünya düzeni kurduyordu. Ve bunun

inşasında ilk yapı harcını koyacak olanlar sağlıkçılardı.

Hamileliğinin ortalarında sana doğum iznine çıkman gerektiğini söylediler. Gönülsüz de olsa bunu kabul etmek zorundaydın. Senin aklında ve kalbinde bu hastalıkla mücadele eden insanlara bir el uzatmak, acılarını dindirmek için mücadele etmek vardı. Karnındaysa oğlun büyüyordu. Gün geçtikçe COVID-19 ile bilgiler gün yüzüne çıkmaya başladı. En çok bağışıklığı düşük olanlara etki ediyordu. Hamileler bu yüzden risk gurubundaydı. İki can taşıyordun. Bu yüzden karantinaya girme zamanın gelmişti.

Oğluna doğadan isimler arıyordun; Bulut mu olsa? Atlas mı olsa? Çınar mı olsa? Ilgaz mı olsa? En son Tunç'ta karar kıldın. Babası kokulu sedir ağacından güzel bir beşik tasarladı. Bebeğin bütün ihtiyaçları internetten alındı. Ailen de çok özenli ve dikkatli davranıyorlardı.

Bir gece böbreklerinin ağrıdığını hissetmiştin. “Hamilelik yordu herhâlde” diye düşünmüştün. Sonra buna eklem ağrıları eşlik etmiş, ateşin yükselmeye başlamıştı. Kendine ateş düşürücü bir serum takmıştın. İnmeyen ateş herkesi korkutmuş, daha da yükselince “tedbir alınması gerektiği” söylenmişti. Hastanede yapılan COVID-19 testi pozitif çıkmıştı. Nasıl, kimden kapıldığını hiç hatırlamıyordun bile. Senin tek bir endişen vardı; evladın.

Artık evin yerini hastane almıştı. Kovit hastaları katına çıkarıldın. Karnında sana yoldaş olacak bebeğin, içinde güzel günlere duyduğun özlem vardı. Kimsenin gelip gitmesine izin verilmiyordu. Bir hafta sonra oğlun Tunç dünyaya geldi. “Hoş geldin bebek, yaşama sırası sende!”

Canın sıkıldığında çıkıp dolaştığın sokaklar, birlikte dertleştiğimiz parklar, yollar, çayımızı yudumladığımız çınar altları, ülke yediden yetmişe kesik bir sessizliğe gömülmüştü. Her gün televizyondan, sosyal medyadan, internetten vaka sayılarını, sokağa çıkma yasaklarını, önlemleri duyuyorduk. Arkadaşlarımız, sağlık çalışanları günlerce uyku uyumamış, evlatlarını görememiş, sevdiklerinin yanında olamamışlardı.

Bunları duydukça, öğrendikçe kahroluyordun. Bu insanların yüklerine bir omuz verememek seni derinden yaralıyordu.

Hastaneye yatışının üzerinden bir hafta geçmişti. Doğum günü saati erken de olsa gelip çatmıştı. Rahat bir doğum yaptın. Evladının kucağına verilmemesine içerlemiştin. Düşündüğünde bu durum onun sağlığı için hayati derecede önemliydi. Tam tamına yirmi bir saniye görebilmiştin yavrunu. Sonra o ayrı yerde sen ayrı yerde buluşacağınız günü beklemiştiniz.

Birkaç gün sonra yavrunu babası eve getirmişti. Artık uzaktan, görüntülü konuşmayla görüyordun çocuğunu. Sık sık “nefes darlığım var” diye yarı da kesiliyordu konuşma. Gitgide böbrek rahatsızlığın artıyordu. Hastalık iyiden iyiye kendini belli etmeye başlamıştı. Sık sık ağlama nöbetlerine tutuluyordun. Bir gece acilen yoğun bakım ünitesine alındın. Akciğerlerin iflas etmek üzereydi. Yapay kalp ve akciğer takıldı. Yoğun bakımda kırk altı gün kaldın. Kim bilir neler geçti zihninden, ne düşler kurdun, neleri özledin, hayalen nerelere gittin? Evladına sarıldın, öptün, belki de alıp bağına bastın. Acilde hasta çocukların alnında gezindi şefkatli ellerin, belki de emekli olunca hayalini kurduğun, yerleşeceğin köye gittin, kiraz ağaçlarının altında kocaman delikanlı olmuş Tunç’un altın sarısı saçlarını okşadın... Kim bilir...

Dünyanın bir ucunda bir virüs kanat çırpıyor, senin kelebek ömrünü sonsuzluğa kanatlandırıyor...

Hastanedeki eşyalarını toplarken çekmeceni açtım; yelkenli mavi patikleri gördüm. Üstüne bir not ilişti; “bebek patikleri, hiç giyilmemiş...”

ON DÖRT*

Aysel Kaymaz

Üçüncü gün

Her şeyi hep sırasıyla ve olması gerektiği gibi yaptım. Akışın dışına çıkmadım. İyi bir çocuktum. Kolay, yormayan. Aklı başında bir gençtim. Başarılı. İyi bir baba oldum. İyi bir eş. İlk kez akışın dışına çıkıp üçten başlıyorum. Ben ki sırayı şaşmayan, basamak atlamayan. İlk kez “bir” olmadan düşünüyorum. İlk kez atlayarak çıkıyorum önümdeki basamakları. Çıktım işte. Bir olmadan. İki koca ya da ufak gün geçti gitti ömrümden. Fark etmedim bile. Gün dediğin basamak. Bir, iki, üç. Tırmanıyordum. Şimdi iniyor muyum, bilmiyorum. Bir, iki, üç... Hiç bilmiyorum.

Kırk beş yıl hiç aksamadan devam eden ömrümü yanıma aldım üç gündür. İkimiz bu yatakta yatıyoruz. Üçten başladım çünkü bir ve ikiyi hafızam reddediyor. Hiç ara vermemişim hayata. Hiç susmamışım. Hiç duymamışım. Ömrümle ben iki gündür bu küçük odada birbirimize bakıyoruz. Hiç bakmamışım ona. İlk kez görüyorum.

İki gündür hastanedeyim. Koşuştururken hâlsizlendiğim gün, ateşlendiğim, kustuğum... Ayaküstü uğradığım hastaneden ambulansla götürüldüğüm gün. Kontrolü benden çıktı her şeyin. Dünyanın alınıp öpen virüs testim pozitif çıktı. Her akşam, işten dönüp elimi yüzümü yıkadığım, soframa kurulduğum, köşeme geçtiğim günlerden bir gün. Haberlerde vahvahlandığım ülkeler, şehirler benden bu kadar uzakken. “Yine ölenler olmuş. Durum ciddi!” diyen eşi dostu onaylarken. Uzakların hiçbir zaman yakın olmayacağı algısı vardır hepimizde. Uzak, uzaktır içimizden.

“Ne yazık ki testiniz pozitif çıktı. COVID-19”

*COVID-19 Öyküleri Yarışma Birincisi

Buradayım. Beş ya da dokuz metrekare. Hiç anlamam ölçmelerden. Göz kararı işte.

Dördüncü gün

“Hepimizin bir sınavı var” derdi annem. Yeryüzünün sınavı mı bu? Olabilir mi? Hani insan insandan bazen yorulur ya yeryüzü de insandan yorulmuş olabilir mi? Ne bileyim... Örselediğimiz gökyüzü, yaraladığımız denizler, yordüğümüz kentler, kırdığımız canlılar? Dünyanın başı derte anlaşılan. Dünyaya hükmedenler küçücük bir virüse teslim oldular. Ben olmazsam hayat durur zannediyordum. Şimdi bir hastanenin bilmem kaç metrekarelik bir odasındayım. Hayat akıyor. Dünyada bir ölüm sessizliği. Haberleri izleyebiliyorum. Telefonum elimde. Ben şimdi kimsenin hayatında yokum ama hayat akıyor.

“Hemen ambulansla hastaneye sevk edileceksiniz. Hayır, ihtiyaçlarınızı sonra telefonla bildirirsiniz yakınlarınıza.”

Beşinci gün

O toplantıya gitmeyecektim. Hayatın akışı aksamasın diye koşu koşu gittiğim o toplantıya gitmeyecektim. İnsan bazen, sonradan, “keşke şunu da söyleseydim” diye pişman oluyor ya... Son toplantıydı zaten. Durum ciddileşti. Sokağa çıkma yasağı oldu. Oyun gibi geldi başta. Uzakta bir yerlerde birilerinin hastalandığını, öldüğünü duydum. Yakın çevremde hastalanan olmadı. Belki bu yüzden... Hayatın kendi akışı var işte. O akarken sen durabiliyorsun ya da sen akarken o durabiliyor. Ne ilginç! Bir anda her şey değişebiliyor.

Kalabalıktı toplantı. Birkaç gün sonra ateşlendim. Basit bir soğuk algınlığıydı; benim akışımda hep olan şey, dinlenince geçen. Okuduğumuz, duyduğumuz her şey hafızamızı bir süre meşgul eder sonra bizi terk eder. Beş gündür her şeyden, herkesten izole edilmiş bu odada, vücudumda ne yaptığı pek de belli olmayan küçük bir virüsle yaşıyorum. Ben olmasam benim etrafımdaki hayat da durur

sanıyordum. Yanılmışım. İnsan zaten yanılığının toplamı değil midir?

“Evet, on dört gün burada kalacaksınız. Kimseyle temas etmemeniz gerekiyor.”

Altıncı gün

Bazen, her şeyi bırakıp bir deniz kıyısına gitmek istedim. Denizin insan yarasına iyi gelen bir tarafı olmalı ki herkesin, yaşlılığa az kalan herkesin hayallerinin kıyısına ilişmiş bir coğrafi parça. Vazgeçtim. Düşlemekten de vazgeçtim. Düş kuracak kadar zengin olmadım ben hayatta. Şimdi bu dört duvar arasında, vücudumda ne olduğunu, ne yaptığımı pek de bilmediğim bir virüsle düşünüyorum. Gitmişim bir sahil kıyısına, satıp savmışım pılı pırtıyı, penceresi denize bakan bahçeli bir ev tutmuşum, almışım oltamı... Peki, bana bir şey olursa çocuklar ne olacak? Gitmemeliydim o toplantıya. Bas bas bağıyorlar televizyonda. Üç kişide maske vardı, biri de bendim ama bazen yetmiyor duvarlar. Toplantı oldu, işler aksamadı. Ben aksadım. Keşke alında yazsa insanların “Dikkat, bu virüslüdür, yaklaşmayın!” Gitmeseydim...

“Günlük ilaçlarınızı kullanacaksınız. Söyleyin çamaşır ihtiyacınız varsa, hastaneye teslim edebilirler. Ulaştırırız size. Öğlen ilacınızı içtiniz değil mi?”

Yedinci gün

İçtim. Bugün sanırım bir haftayı tamamladım. On dört gün, iki hafta değil mi? Kuş sesleriyle uyandım. Çok erken başlıyor kuşlar hayata. Ne yapsınlar? Vakit bırakmadık sanırım pek onlara. Dallara konacak, gönlünce şakıyacak vakitleri olmayınca erkenden tünüyorlar hastanenin bahçesindeki ağaçlara. Bu virüsün de bir kuştan bulaştığını söylemişlerdi değil mi? Yarasaydı sanırım. Yarasa da bir kuş değil mi? Kini olmalı insanoğluna. Yoksa yüzyıllardır yaşayıp dururken bir arada neden şimdi çıldırdı? Annemin zemin kattaki evine girip durmuyorlar

mıydı bunlar? Öyle akşamları balkonunda otururken üstümüzden hayalet gibi geçip gidiyorlardı. Hayvanlara zehretmiş olmalıyız yeryüzünü. Başımda hiç dinmeyen bir ağrı var. Ateşim hâlâ yüksek. Evdekilerle telefonla görüşebiliyorum ancak. Birine yanlışlıkla dokunursam içimi oyan bütün virüslerin ona bulaşacağını biliyorum. O yüzden dokunmuyorum bu odanın dış dünyayla bağlantısı olan tek penceresine. Kuşlar her sabah kenarına konuyor çünkü. Hiçbir kuşu öldürmek istemiyorum.

“Hadi bakalım iğne vakti. Ateşinizi de ölçelim.”

Sekizinci gün

Sokaklar bomboş. Dün gece sokağa çıkma yasağı başladı. Benim için fark etmiyor. Ne zamandır sokakta değilim. Fakat kuşlar da uğramadı bu sabah. Uzuncadır insan yüzü görmüşlüğüm yok. Odama giren her kimse, yüzünü göremiyorum. Uzay filmlerindeki astronotlar gibi beş beden büyük özel kıyafetlerle giriyor doktor ve hemşireler odama. Yüzlerini kapatan maskelerle. Seslenmeseler kadın mı erkek mi olduklarını bilemeyeceğim. Hepsi birbirine benziyor böyle. İnsan ölüm karşısında ne olursa olsun korkuyor. Odamın girişinde “Ölecek” yazdığını düşünüyorum bazen. Ve o soğuk sözcüğün kendilerine bulaşmaması için kat kat giyiniyorlar. Bilmiyorum. Ölecek miyim, bilmiyorum. İnsan insanın yüzüne her şeyi söyleyebiliyor da sanırım bu söylenemiyor. Hiç istemiyorum. Kim ister ki ölmeyi? Ertelemediğim ne varsa özür dilerim. Yenildiğim telaşlara verin, diyebilseydim keşke. Hepimiz hayata yeniliyoruz. Ne çok şeyi unutmuşum. Hiç tohum ekip filizlenmesini izlemedim. Şu tomurcuğu görünce aklıma geldi. Dalına can veren ağaç tomurcuklanmış. Bu sabah fark ettim.

“Nasılsınız bugün?”

Dokuzuncu gün

İyi miyim bugün? Dün nasıldım? Peki, bugün nasılım?

Herkes benim için endişeli. Telefonla görüşebiliyorum. Eşimin

gelip yeni temiz çamaşırlar bıraktığını söyledi hemşire. Şampuan, pijama falan. Cezaevlerinde görüş günleri gibi. Biz görüşemedik ama. Çok iyi tanıdığım bir insanı görebilmek bile yaşamın hediyesiymiş. Yaşam bir hediyeymiş aslında. Her gün kurdeleli paketini açıp sevinmeyi öğrenmek gerek. Kimse öğretmedi ki... Kurulmuş bir saat gibi sekmeden yürüyordum. Tökezledim. Şu, hastanenin bahçesindeki ağaç ne ağacı acaba? Ağaçları hiç tanımıyorum. En son babamın mezarının başına bir zeytin ağacı dikmişti annem. Böyle puslu yeşil yaprakları vardı, küçük küçük. Zeytin de veriyordu. Toplamıyorduk ama. “Kurda kuşa yem olsun” demişti. Ağaçların isimlerini neden bilmiyorum?

“_”

Onuncu gün

“Ağrım yok hemşire hanım, ağırlığım var.” Ne çok koşturmuşum ki bedenim yorgunluktan kırılıyor. O gün toplantıda herkes maske takmış olsaydı burada olacak mıydım? Hayatın akışı birkaç dakikada değişebiliyor. Çıkmasaydım dışarıya, gitmeseydim toplantıya... Hayatın akışımı bu seferlik ben durdurabilseydim. Vücudumdaki şey bana ne yapıyor keşke bağıra bağıra anlatsaydınız bana. Haberlerde okudum. Dünya kırılıyor. Koskoca dünya akarken bir virüs çelme takmış ona ha? Vay hemşire hanım. Kimin aklına gelir? Sizin ağrınız var mı peki? Yaşama dair? Ötelediğiniz, koşarken kaçırdığınız her şey ağrı olacak size bilesiniz. Kuşlar bu sabah da uğramadı pencereme. Neden? Bilginiz var mı? Ağrım yok hemşire hanım.

“Merak etmeyin. İlaçlarınızı düzenli kullanıyorsunuz. Yakında sonucunuz temiz çıkacak.”

On birinci gün

İş yerinden iki kişinin daha hastanede karantinaya alındığını eşim söyledi telefonda. Beş ya da dokuz metrekare bir odaya. Hayat beş metrekareye sığar deselerdi çıldırmışsınız derdim. Sığarmış. Sayıların

bir hükmü yokmuş. Yıllardır sayılarla para kazanan ben, şimdi sayıların aslında hiçbir şeye hükmetmediğini söylüyorum. Bunun için işten kovulabilirim. Söylesem. Söyleyemediğim, boğazımda yumru olmuş ne çok şey var. Söylesem ve bir deniz kenarına yerleşsem. Oh be... Söyledim bitti. Şimdi bırakın sadece yaşayayım. Sırtımdaki yükleri bırakıyorum, kenar çekilin. Odanın kenarlarına bakıyorum. Hastanede kaçınıcı günüm? Saymayı bıraktım.

“Evet, yan odadaki hastayı kaybettik dün gece. Kapıdan size selam veriyordu değil mi?”

On ikinci gün

Sokağa çıkma yasağı var. En son bir ihtilalde yaşamıştım bunu. Çocuktum. O zaman silahların susmasını bekliyorduk. Şimdi içindeki virüsün susmasını bekliyorum. Ya o susacak ya... Korkuyorum...

“Az kaldı. Birkaç gün sonra testinizin sonucuna göre karar verilecek”

On üçüncü gün

Bütün dünya sustu. Herkes belki varlığından bile çok haberi olmadığı bir iki pencerecik dünyaya hapsedi. Ne çok gürültü yapıyorduk oysa. Savaşların, bir gün gelip belki hepimizi tutsaklığa sürgün edebileceğini düşünürdüm zaman zaman. Ya da yeryüzünü hırpalamanın bedelini yeryüzüyle ödeyeceğimizi. Küçük bir virüsün aynı anda tüm dünyayı bir hayaletle çevireceğini kim düşünürdü ki... Haberleri izliyorum. Dünyaya hükmeden kara parçaları bir salgının önünde yerle bir oldu. İçimde bir yerlerde tüm ömrümü kemirmeye niyetlenmiş mikrop dünyayı kemiriyor. Kuşlara dokunmasa diyorum içimden. Sabaha uyanmanın, uyandığında nefes alıyor olmanın en güzel kanıtı onlar. Hep aynı kuş tam da şu dala konuyor sabahları. Beş ya da dokuz metrekarelik odanın penceresinden görüyorum onu. Bir kuşu beklemeyeli yıllar olmuş. Hiç olmamış ki. Ben bir kuşun aynı dala konmasını hiçbir sabah beklememişim. Tek tek saymadığım

günlerin kaçınıcınsındayım bilmiyorum. Bedenime saklanan bir virüsün oradan çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Saklambaç oynuyoruz. Çıkarsa sobeleyeceğim. Bir yığın kalabalık var hayatımda. Sanki şu an, bunca yorgunluğumun açtığı kuytular olmasa benim bedenimde saklanacak bir yer bulamazdı belki diye düşünüyorum. Gökyüzü, bahara yaraşır mavi. Sahi, bu bahar turunç çiçeklerinin kokusunu duymadım. Bu bahar atladı gitti ömrümden turunç kokuları. Kırk beş yıl her bahar genzime dolan turunçlar sokaklarda. İnsan olağan akışın içinde dokunmadan geçtiği her şeyi özleyebiliyormuş. Keşke dokunabilsem.

“İnanın biz de çok yorgunuz. Ben bir haftadır üç yaşındaki kızımı göremiyorum. Götürüp anneme bıraktık. İzole yaşıyoruz biz de. Bu süreci ne yazık ki başka türlü atlatamayız değil mi? Hoş, dışarısını bir görseniz. İnsanlar çıldırılmış diyorum bazen. Neyse. Ateşiniz normal.”

On dördüncü gün

Evet, gördüm sokakları, caddeleri. Artık günleri saymaktan vazgeçtiğim, yapılan son testle içime saklanmış virüsü sobelediğim gün gördüm.

On dördüncü gün. On dört gün ömrümden. Birkaç metrekairelik bir odada her şeyden izole on ve dört gün. İnsan ömrü için ne kadar uzun değil mi? Eşyalarımı toplarken pencereye baktım. Dalına konmuştu benim nicedir ortalarda görünmeyen küçük kuş. Pencereyi açtım. Dünyayı içime çektim. Yaşamın bir kokusu var. İlk kez hissediyorum. Hastane bahçesine çoktan yerleşmiş bahara dokundum. Keşke bir turunç ağacı olsaydı. Sadece bir turunç çiçeğinin kokusunu duyabilmek kıymetinde hayat. Sadece her sabah aynı dala konan bir kuşla göz göze gelebilmek uzunluğunda. Bu kez saklambaç oyununun kazananı benim. Umarım yeryüzü en büyük sobelemesini yapar.

“Test sonucunuz negatif. Çok geçmiş olsun. Sizi uğurluyoruz bugün. Alkışlarımızla”

İçimdeki bütün alkışları yaşam için kullanıyorum. Ve yüzlerini hâlâ

göremediğim ve hiç görmeyeceğim sağlık çalışanlarına. Kaç ön dört gün geçip gidiyor ömürlerinden.

Ömrüm! Seni sınıksıkı kucaklamaya geliyorum.

SON NEFES*

Yusuf Emre Bozan

Aynanın karşısına geçti. Son bir kez saçlarının şekline baktı. Gözlerini, iyi bir uyku çekmiş olmanın diriliğiyle gergin görünen göz altlarını takdirle süzdü. Hafifçe kırışık görünen beyaz önlüğünü düzelterek hızlı adımlarla lavabodan ayrıldı. Geniş hastane koridorlarında hızlı adımlarla yürüyor, etrafında sedyeyle taşınan hastalara bakıyor ve derin derin düşünüyordu. Hasta yoğunluğunun azalmasından sevinç duyuyor diğer yandan dünya genelinde ortaya çıkan bu yeni hastalığın nasıl bir seyir izleyeceği hakkında endişeye kapılıyordu. Hastane yönetimi “olağanüstü hâl” ilan etmiş, izni olan hekimlerin izinlerini iptal etmişti. Hekimlerden, endişe verici bir biçimde yayılmaya devam eden bu hastalık süresince her türlü duruma hazırlıklı olmaları istenmiş ve mesailerinin gerekli görüldüğü takdirde yönetim tarafından uzatılabileceği belirtilmişti. Tatile gitmek için son hazırlıklarını yapan Ahmet için bu durum çok sinir bozucuydu. Senelerce tatile çıkmamış, deli gibi hastanede çalışmıştı. Tam da eşi ve çocuklarının serzenişlerine tahammül edemeyip tatile çıkmaya karar vermişti ki sanki bütün dünya birleşip bu kararına ceza olsun diye benzeri görülmemiş bir salgını üzerine boca etmişti. Hâlbuki dünyada olan biten bütün kötülükleri kendi için ve kendisi aleyhine yapmış olarak algılayan insanların düşüncelerini basit görür, onları kumdan kale inşa eden çocuklara benzetir ve onların derin komplekslerinden neşet eden ezilmişlik duygularındaki gizli kibri fark ederek istikrah ederdi. Ne var ki insanın istikrah ile yaklaştığı her şeye günün birinde, bir şekilde düştüğü gibi, Ahmet de bu duruma düşmüştü. Yürümeye devam ederken sedyenin üzerinde seyrek saçlı, yeşil gözlü ve açık

*COVID-19 Öyküleri Yarışma İkincisi

tenli bir ihtiyara gözü takıldı. Geçen sene bu zamanlarda vefat eden babasıyla bu adamcağız arasında bir benzerlik kurdu. Güçlkle nefes alan adamın yanına yaklaştı:

— Amca, ismin ne senin?

— Hasan yavrum, Hasan.

— Geçmiş olsun. Hayırdır amca, ne diye buralara düştün?

— Sorma evladım, sorma. Dünya gözüyle çektiğim çileler yetmezmiş gibi şimdi de yeni bir hastalık çıkmış; adı kovit midir nedir, ona yakalandık. Bakalım daha neler göreceğiz?

— Telaş etme amcacığım, biz senin sağlığını için elimizden geleni yapacağız. Hepimiz daha önce bir benzerini görmediğimiz bir durumla karşı karşıyayız.

— Eksik olmayın evladım.

Hemşire hanım konuşma biter bitmez sedyeyi hızlıca ittirerek Hasan amcaı yoğun bakım ünitesine doğru götürdü. Durumu iyi gözüküyordu. Derin bir nefes alabilmek için büyük uğraş gösteriyor fakat sanki ciğerlerinin içinde bir güç, içeri gelecek olan havayı var gücüyle dışarı ittiriyor ve onun bütün uğraşlarını boşa çıkarıyordu. Ahmet derin bir nefes aldı, içine çektiği havanın nasıl da zahmetsizce ciğerlerine dolduğunu hissetti. Birkaç saniye nefesini tuttu ve yavaşça geri verdi. Hasan amca odasına yerleştirilmişti.

Salgın gitgide yayılmış, hastanenin yoğun bakım ünitelerinin neredeyse tamamı dolmuştu. Acil servis ve kliniklerdeki hasta yoğunluğu önemli ölçüde azalmıştı. Ancak yoğun bakımdaki hastaların durumu iş yükünü artırıyor, hekimlerin uykusuz kalmalarına ve psikolojik olarak yıpranmalarına sebebiyet veriyordu. Ahmet durmaksızın çalışıyor, uykusuzluğun verdiği zihin bulanıklığı ve kuruntularla mücadele veriyor, Hasan amcaı sürekli ziyaret ediyordu. Yıllar yılı hastane duvarlarının sessizliği ve soğukluğuyla hastalarını karşılayan, ölüme de bunlar kadar duyarsızlaşmış olan Ahmet'in

zihninde ve kalbinde kovmak istediği düşünce ve duygular dörtmala koşuyor, yaşadığı fakat kabul edemediği bu durumu çömezlik olarak görüyor ve bundan kurtulmaya çalışıyordu. Hangi hastanın başına giderse gitsin, hangi koridorda dolaşırsa dolaşsın Hasan amca gözünün önüne geliyor, zamanın sert esen rüzgârlarının buruşturduğu yüzünü hatırlıyor, saydamlaşan yeşil gözlerindeki solukluk gözünün önünden gitmiyordu. O, bir hekimdi; hasta yakını değildi. Bir insanı ayakta tutan unsurları, bu unsurların sarsılması hâlinde ne yapılması gerektiğini eksiksizce bilmeli; bu bilgeliğiyle birlikte parmaklarının arasından ağır ağır çekilmekte olan bir nabza karşı hiçbir şey yapamıyor olmanın verdiği çaresizliği hissetmemeli, birkaç dakika evvel bütün ısıltısı ve canlılığıyla kendisine bakan gözlerin, şimdi donuk ve sessiz, tavana kilitlenişini büyük bir soğukkanlılıkla karşılayabilmeli ve hayatına kaldığı yerden devam edebilmeliydi. Her ölenle biraz olsun eksilen, ezilen, üzülen bir hekimin seneler boyu mesleğini sürdürebilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Daha fakülte yıllarından bu soğuk gerçekliğe ve ilkelere tam bir teslimiyetle bağlı olan Ahmet, sırf bunun için boş zamanlarında acile gider, insanların nasıl kan kaybettiğini, can çektiğini, son nefesini verdiğini seyredilemek için saatlerce ayakta bekler, gözünü tek saniye dahi ayırmadan o sahneleri seyredilemeyi kendisi için bir zafer kabul eder ve muzaffer bir komutan edasıyla evine dönerdi. Şimdi ise sebebini bilemediği bir şekilde bir hastasına, Hasan amcasına, duygusal bir yakınlık hissediyor, bununla mücadele etmeye çalışıyor fakat karşı koyamadığı duyguları kuvvetlendikçe daha fazla yıpranıyordu.

Nefessizlikten ölmek... Uykusuzluğun da verdiği zihin bulanıklığı ve yarı sarhoşlukla Ahmet, bu durumun mahiyeti üzerine enine boyuna düşünüyor, canlılığı dahi tartışmalı olan bir şeyin, bir virüsün, insanı nasıl da hayattan kopardığını sindirmeye çalışıyordu. Saatine baktı: 10.00. En son ne zaman uyuduğunu hatırlayamadı. Fazla düşünmeye gerek yoktu. Hasan amcanın durumunu kontrol etmesi gerekiyordu.

Uzun koridordan hızlı adımlarla yürüyerek geçti, Hasan amcanın odasının kapısının önüne geldi. Saatine baktı, 10.07. Elini tedirginlikle kapı koluna uzattı, hafifçe kapıyı araladı. Hafif solgun yüzünü kapıya çevirmiş olan Hasan amcayı gördü. Nefes alıp vermesi daha iyi gibiydi. Yüzündeki sıcak tebessümü hissetti. Konuşmaya başladı:

— Doktor bey oğlum, sen mi geldin?

— Evet amca, benim.

— Hoş geldin evladım. Bugün biraz daha iyi hissediyorum.

— Belli. Daha derin nefes alıp verebiliyorsunuz.

— Allah’a şükürler olsun. İnsan alıp verdiği nefeslerin kıymetini ancak böyle bir hastalığa düştüğü zaman anlayabiliyor oğlum. Altmış üç yaşına varmışım, doğduğum günden bu yana kim bilir kaç nefes alıp vermişim. Şu birkaç gündür, ömür boyu farkında olmaksızın, üzerinde düşünmeksizin alıp verdiğim nefesleri anlamaya başladım. Bir ömür devirmişim, doktor bey oğlum, inan ki şurada geçirdiğim şu birkaç gün bana su gibi akıp geçen ömrümden daha uzun geldi. Anamdan ilk doğduğum gibi aciz, çaresiz ve bakıma muhtaç bir şekilde, şu gördüğün yatakta, boylu boyunca uzanıyorum. Affedersin, hemşireler gelip altımı değiştiriyor, utancımın yerin dibine giriyorum.

— Bilmiyorum oğul, bilmiyorum. Ömrümden daha uzun gibi geçen şu birkaç günde, ömrümde hiç düşünmediğim kadar düşünüp durdum burada. Seni de bunaltır isem bu ihtiyarı mazur gör. Yıllar yılı bıkmadan, usanmadan çalışıp durdum. Zaman oldu; sabah bir işte, akşam bir işteydim. Elime çok para geçti, şükürler olsun. Ezilmemek, sürünmemek, karımı, çocuklarımı ezdirmemek için didindim. Kimseye muhtaç hâle gelmedim, utanacağım kıyafetlerle değil; bilakis, insanların gözünü alamadığı şık kıyafetlerle gezindim. İşçi idim, işveren hâline geldim.

— Fakir bir aileden gelmeyim. Beni liseye kadar okutabildiler. Yürüyüşüyle, küçümser bakışlarıyla dahi zengin olduğunu hissettiren

birkaç ukala çocuğa haset ederek geçirdim çocukluk yıllarımı. Benim çocuklarım dedim oğlum, kendime kendime, benim gibi fakirliği, miskinliği, ezilmişliği bir zillet olarak taşımasın sırtında. Gururla, başı dik, jilet gibi kıyafetleriyle, kendilerinden emin yürüyebilsinler. Hayatımın bütün devreleri gözümün önüne geldi doktor bey oğlum. Bir ara, lise yıllarım olacak; bir öğretmenimin teşvikiyle kitaplara merak sarmıştım. Kütüphane faresi diye alay ettiler. Kendi ailem dahi yaz dönemi didinip bir kenara bıraktığım birkaç kuruş parayla kitap aldığımı görünce deliye döner; “beni, hayatı bilmemekle, zevzeklikle” itham ederlerdi. Buradan ölü mü çıkarım, diri mi, bilmiyorum. Pek de umursamıyorum artık, anlıyor musun? Bir gün öleceksem, ha bugün ha yarın; ne fark eder ki?

Ahmet saatine baktı; 10.12’yi gösteriyordu. İhtiyar adam belli ki efkarlanmış, derdini açacak kimse bulamayınca da içinde biriktirdiği bütün dertleri Ahmet’in üstüne boca etmişti. Ruha dokunan bir ses tonu vardı. Ahmet dinlemeye meyilliydi. Dönüp devam etti:

— Olur mu amca, bakın ne güzel ömrünüzü çalışıp kazanmakla geçirmişsiniz. Refah içinde, mutlu, huzurlu bir hayatınız var; eşiniz, çocuklarınız, yakınlarınız sizinle gurur duyuyor. Çevrenizdeki insanlar eminim size gıpta ile bakıyordur.

— Ah oğul, şu insan yok mu, alışkanlıklarının kölesidir. Türlü hayallerle elde ettiği nimetlerin sarhoşluğu olsa olsa birkaç gün kendisini mest eder, sonrasında değişen bir şey olmadığını fark eder. Sanki aradığı bu değilmişçesine hayal kırıklığına uğrar ama etrafındakilerinin kendisini perestişle seyretmesinin verdiği lezzeti terk etmemek için mutlu rolü yapmaya devam eder. O kadar hızlı bir hayatım oldu ki... Bir gün durup içimi kemiren düşüncelerimin ardına düşmeye, neyi eksik bıraktığımı keşfetmeye vaktim olmadı. Sadece vaktim değil, cesaretim de olmadı. Biliyordum ki beni dik tutan, gururla yürümemi, aynaya gururla bakmamı sağlayan zenginliğimin hakikati ve mahiyetine dair oluşacak en ufak bir şüphe zamanla beni de

tüketip bitirecek, ruhumu lime lime ettikten sonra yokluğun karanlık dehlizlerine sürükleyecekti. Kırk senelik evliyim oğlum. Bir gün hatırlamıyorum ki kimsenin görmediği yerlerde, gösteriş ve resmiyetten uzak bir biçimde karımın ellerini tutup, gözlerinin içine baka baka, derinliklerinde kaybolarak, titreyen bir kalple “Seni seviyorum.” demiş olayım. Çalışıp kazanmakla uğraşmalıydım, böyle duyguların hayatımda yeri olmamalı, acze düştüğümü gösteren bu basitliklerin ötesinde, resmî ve dik duruşu ile hiçbir şeyden etkilenmeyen çelikten bir insan olduğumu herkese kanıtlamalıydım. İşte şimdi burada, acze düştüğümü iliklerime kadar hissettiğim ve nihayet kabul ettiğim bu odadayım.

— Durmamız lazım, doktor bey oğlum. Vâkıf olabilmek için, vukufiyet kazanabilmek için hayatta, vakfe yapmamız yani durmamız lazım. Lise yıllarımda böyle bahisler nasıl da ilgimi çeker, kelime kökenlerinin barındırdığı derin manalar nasıl da etkilerdi beni... Günde on dakika, ayda bir gün, yılda bir hafta da olsa bütün gürültülerin ötesinde, kalp atışlarının sesini, nabzının şakaklarındaki gezintisini hissedecek şekilde bir yere çekilmeli ve iç alemini dinlemeli insan. O vakitlerde dökülen birkaç damla gözyaşıyla, insan ruhunun topraklarının derinliklerinde var olan yüce duyguların tohumlarını çatlamaya ve onların serpilip büyümesine imkân tanınmalı. Öteki türlü sü kupkuru bir çöl, süs bitkilerinin yıpranmaz güzelliği ve fakat etkisizliği, diğer taraftan kötüyü iyiye, zararlı havayı tertemiz oksijene çevirememeye beceriksizliği...

Saat 10.25. Uykusuzluğun sersemliği yetmiyormuş gibi, Ahmet, şimdi de zihnini tırmalayan, beynini çatlatan sözlerin muhatabı olmuş; uzun süredir kitabı inceliklerden uzak kalmış bünyesinde bu sözler ağır bir etki bırakmıştı. Yavaşça ayağa kalktı. Odadan çıkmak için hazırlandı. İhtiyarın müşfik ve nedamet dolu sesi tekrar duyuldu:

— Düşün oğlum, korkmadan, çekinmeden, “derine dalma, boğulursun” diyenlere inat, düşün, düşün, düşün, düşün... Son kelimesini

tamamlayamamıştı ki Ahmet, hızlı bir şekilde hastasına döndü. Nefes almakta güçlük çektiğini, bağlı cihazlardan da solunum ve kalp hızı değerlerinin düştüğünü gördü. Hemen müdahale etmeye başladı.

Gözlerinde; yeşil, solmuş gözlerinde biriken iki damla gözyaşının şakaklarına doğru süzülmesini izledi. Bir yandan zihninde koştururan düşüncelerin cevaplarını bulmaya çalışıyor diğer yandan durmadan, var gücüyle kalp masajına devam ediyordu. Aldığı son nefesin, kalbinden yükselen son sesin, ihtiyarın gözlerinden süzülen iki yaşta payı, katkısı, etkisi neydi? Bir nefes nasıl bir anda gözyaşına dönüşüvermişti? Hızla inip kalkan kolundaki saatine baktı; 10.28. Sanki zaman da can çekişiyor, sona varmamak için bütün gücüyle ağırlaşıyor ve ilerlemek bilmiyordu. Kalp atışları tamamen durdu. O an Ahmet, zamanı bir şerit gibi eline alıp parça parça bölmek ve bir insanın canının çıktığı, son anından başka bir zaman fazlalığı barındırmadığı aralığı bulmak, onu hissetmek istedi. Üzülen, düşünen, hareket eden, gözyaşı dökken şu bedene canlılık katan şeyin ne olduğunu, nerede olduğunu, nasıl çekip gittiğini bilmek, görmek istedi. Bedeninden hiçbir şey eksilmeyeşine rağmen, canlılığından eser kalmayan Hasan amcanın ki ona bu hareketsiz kas ve kemik yığına “Hasan amca denir miydi?” bilinmez, nereye gittiğini, nasıl gittiğini kavramak istedi. Saat 10.50. Gitti...

Belki de o gün ilk kez, ölüm, Ahmet’e bu denli anlamsız ve saçma gelmiş, koridorda lavaboya doğru ağır ağır yürürken, yürümesini temin eden şeyin varlığını hissedememiş ve hareket eden cansız bir beden gibi lavabonun kapısına kadar gelmişti. İçeri girdi ve ilk gün bakıp memnun kaldığı yüzüne, göz altlarına, saçlarına tekrar göz gezdirdi. Kanatları siyaha çalmış, altları şişmiş ve morarmış göz altlarına sessizce, bir süre baktı. Sonra doğrudan gözlerine, iki damla yaş biriken ve bundan dolayı tam gözükmeyen gözlerine baktı. Gözlerinden süzülen iki damla gözyaşının sıcaklığını, Hasan amcanın az önce odasında vermiş olduğu son nefesin soğukluğunu yanaklarında hissetti.

İTİRAZIN MI VAR?*

04.03.2020 / 07.25
Rumeli Hisarüstü...
Baltalimanı...
Etiler...
Levent...

FSM Mahallesi...
Nesliay Ocakküçük

Gözlerimi açıp şöyle bir ovuşturuyorum. Harfler önce dağınıkken şimdi birleşiyorlar. Gözümü açar açmaz önüme ilk çıkan, güneşin doğuşunu kapatan bu tabela oluyor. İlk duyduğum ise Müslüm Gürses'ten '*İtirazın Var*' şarkısı.

Ah Cemal abi... 07.25'te bile hayata olan itirazımı çok iyi anlıyorum. Belki de sen önde direksiyon sallarken arkada bizim horul horul uyumamızdır itirazın? Kulaklığımı takıyorum. Hazır listelerin olduğu kısımdan çok da incelemeden herhangi birine tıklıyorum. Rastgele bir şarkı açılıyor. Zeki Müren - *Sen Kimseyi Sevemezsin*. Haydaaa! Yukarı tükürsek bıyık, aşağı tükürsek sakal... Bu şarkıyı o zamanlar ne çok dinlerdim. "Sen kimseyi sevemezsin, sevmeyeceksin... Kuru bir yaprak gibi sürükleneceksin..." Bu adamın da kadife gibi sesi var. Neyse kalsın madem.

Merak etme abi, biz servisten inip plazanın parmaklıkları ardına girdiğimiz vakit sen diğer vardiyayı çekene dek sıcak yatağına dönerken bizim itirazımız başlayacak. Seninle ben, yan koltuktaki belli ki bütün gece yeni doğmuş bebeğini eşinin dürtüklemelerine dayanamayıp zorla birkaç saat sallamış olan bilgi işlemci, arkamdaki yeni mezun idealist avukat (bu gözleri iyi bilirim; birkaç seneye benim gibi hissiz bakmaya başlayacak olan gözler bunlar), ön koltuktaki dedikoducu şef yardımcısı... Hepimiz aynı yolun yolcusuyuz.

*COVID-19 Öyküleri Yarışma İkincisi

Servise bindikten sonra uyuyakalmışım. Gördüğüm ilk şeyse gökyüzüne bile bakma hakkımı elimden alan bu tabela. Yavaş yavaş düşünebilmeye başlıyorum. Keşke az önceki gibi zihnim bulanık kalsaydı. Hani bilirsiniz, uyandıktan sonra yatakta doğrulup halının desenlerini izlediğiniz ve hiçbir şey düşünemediğiniz o zihin bulanıklığı. Çünkü zihnim mantıklı düşünebilmeye başladığında, bedenim de bu tabelayı gördükten beş dakika sonra işe varacağımı anlıyor ve tepki vermeye başlıyor. Göğsümde o sıkıntı... Olmak istediğiniz yerle olduğunuz yerin çok farklı olduğu ama en kötüsü de zaten hep böyle olacağımı bildiğinizde yaşadığınız, göğsünüzü sıkıştıran o his. Her sabah... Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum. Gökyüzünün rengi bana bir şeyler hatırlatıyor. Sizi mutlu eden şeyleri hatırlayacak olduğunuzu kalbiniz beyninizden önce bilir. Az önceki sıkıntı dağılıyor. Sanki ferah bir nefes kalbime doğru üfledi...

Bu gökyüzünün çok benzerini o sabah görmüştüm. İlkokul beşinci sınıftayken anneannem ve dedemin evinde kaldığım o yaz sabahı... Gökyüzünün görüntüsüyle birlikte burnuma ekşi maya kokusu geliyor sanki. Anneannem, heybetiyle beni çok korkutan o siyah büyük sobaya az önce mayaladığı ekmeği koymuş. Gürültüsü neredeyse yan odadan duyulan ve dayımın anneannem namaz vakitlerini şaşırmasın diye rakamlarını özellikle bu kadar büyük seçtiği guguklu saat. Vakit daha çok erken. Güneş yeni doğmuş olmalı. Komşunun horozu ötüyor. Yatağın başucundaki pencerenin dantelli perdesini aralayıp ovuşturduğum bulanık gözlerle dışarı bakıyorum. Dedem bahçede birkaç odun kesmiş. Ekmeği pişirmek için sobaya odun atacak. Koku karnımı acıktırdı ama gözlerim kapanıyor. Burada İstanbul'da uyuduğumdan daha az uyuyorum. Dedem fazla oksijenden olduğunu söylüyor ama bence hiç yalnız kalmadığımdan. İstanbul'daki evde hep yalnızım. Annemler işten gelene kadar canım çok sıkılıyor, uyuyasım geliyor. Buradaysa hep yapacak bir şey var. Yoksa da oraya buraya dedemin çivilerinden çakıyorum. Çok eğlenceli. Dedem

buna biraz kızıyor ama bana hiç bağırıyor. Dedem ne yapıyor bu saatte o sandalyede? Anneannem, ileri geri sallanırken o plastik sandalyenin ayağını kırmıştı. Dedeme ona oturduğu için kızacak. “Bak düşersen kalkamazsın Vahit Bey!” diyor parmağını sallayarak. Dedem gökyüzünü izliyor. Gökyüzü ne güzel... Bu kadar çok rengi gökyüzünde bir arada en son resim dersinde görmüştüm. Öğretmenin tahtaya yansıttığı ve aynısını çizmemizi istediği o fotoğrafta. O gün de kalbime biri üflemişti. Demek bu yüzden... Kırmızı, turuncu, sarı, mavi, mor, beyaz, hepsi bir arada... Uyuyacağım. Çarşaf mis gibi sabun kokuyor.

Burnuma bir benzin kokusu geliyor. Cemal abi benzin deposunun kapağını tamir ettirmemiş. Yine sızdırıyor. Kalorifer de hâlâ bozuk. Bir ürpermeyle kabanımın tavşan tüylü kürkünü kapatıyorum. Benzin kokmasa bari. Taksiti yeni bitmişti. Karnım gurulduyor. Girerken kahve alayım. Bugün evden detoks suyu getirecektim. Uyanamadım. Neyse yarın. Simit yemeyeceğim. Keşke şimdi dedemin yanına bir sandalye çekip otursam. Artık dedem de yok, ev de. O günden sonra bir daha hiç gökyüzüne bakmaya vaktim olmadı. Keşke uyumayıp doya doya baksaydım. Sonraki sene annem beni o yaz kampına yolladı. Dil öğrenmeye. Orada da erkenden kalkıp küçük bir sınıfın içine doluşuyorduk. Pencereleleri de ne küçüktü. Zaten onların kahvaltı kültürü de yok. Kahveye o günlerde alışmış olmalıyım. Neyse, açlığımı bastırıyor. Anneannemin ekşi mayalı ekmeği ne güzeldi. Dedem öldükten sonra o da yanına gitti. Birini sevince öyle olur. O nereye giderse sen de peşinden gidersin. O öldüğünden beri hiç ekşi mayalı ekmeğe yemedim. Karbonhidratı abartınca kilo alıyorum. Zaten yeseydim de aynısı olmazdı.

Şimdi şu köprüünün tam ortasına bir ayağı kırık plastik beyaz sandalyeyi atıp oturmak, şu vızır vızır arabaları denize fırlatmak, şu insanları evlerinin içine tıkmak ve hayatı bugün durdurmak istiyorum. Dedemin yanına bir sandalye atıp oturmak kadar imkânsız değil mi? Bu

insanlar ne olursa evlerine tıklılıp kalırlar? Bu köprü ne olursa boşalır? Bu hayat nasıl durur? Cevabını bilmiyorum ama keşke ondan olsa. Şu gökyüzünü bir nefeste içime çekebilsem, içime doldurabilsem, tutsam orada.

Perdenin çitçitini sökmemiyorum. Köprünün yarısı görünmüyor. Cemal abi, sen direksiyon sallarken uyuyoruz diye bu kadar itirazı da hak etmemiştik... Hazır trafik varken şuranın fotoğrafını çekeyim. Cemal abi bizi fırlatıp atmak için birazdan gaza basacak. Dur ya, tam hareket edecek zamanı buldun... Fotoğraf kaydı. Böyle daha mı güzel? Hareketli gibi. Yani hayat gibi; hareketli, hızlı, bir saniye durmuyor. Hikâye (*story*) atayım. O da bu saatlerde buradan geçiyor. Gökyüzüne bakmış mıdır? Bir keresinde “Bugün hava yağmurlu olacak.” demiştim. ‘Iphone telefonun hava durumunu doğru gösterdiğini’ söylemiştim.

“Oraya bakmadım ki. Sabahki gri bulutları görmedin mi?”

“Bilmem, hiç gökyüzüne bakmadım ki. Toplantıya geç kalmayayım diye yüz seksenle gittim.”

“Gökyüzüne bakmayanların kalbi çabuk kirlenirmiş...”

“Bayılıyorsun edebiyat parçalamaya... Ne yiyelim?”

Her sabah aynı köprünün, aynı gökyüzünün, aynı tabelanın karşısından geçiyoruz. Sen şirket arabanda tek başına, ben Cemal abi ve saz arkadaşlarımla kendi hapishanelerimize doğru yol alıyoruz. Aldığın zifiri karanlık kahveyle sağ gözünü açık tutmaya çalışıyorsun. Çok kahve içmesen bari reflünü tetikliyor. Miden ağrırsa çok beklemeden pembe kapaklı şuruptan iç. Hasretini çektiğim tek şeyin ekşi maya olmasını dilerdim. Neden aynı köprünün, aynı gökyüzünün, aynı tabelanın karşısında, sen orada, ben burada? Neden dört koskoca tekerlek ikimizin ağırlığını taşımadı? Niye bu gökyüzüne beraber bakamıyoruz? Sen gökyüzüne de bakmazsın. Sen solumda otururken ben de bakmazdım. Acaba neredesin? Aynı evde misin? Memnun da değildin, taşınmışsındır. Kocaman camlarından hiç gökyüzüne

bakmadığım ama manzaranın önünü kesen hiçbir binanın olmadığı, çok yüksek dairelere... Şimdiki evin önündeki bina pencereni kapatıyormuş. Oda güneş almıyormuş. Senin önünü kapatanlara hiç tahammülün yoktur. Araba kullanırken sağ elin hep benim elimi kavramış, kucağında duruyor olurdu. Dedemin buruşuk, nasırlı elleriyle küçücük elimi kavradığı gibi. Keşke seni özlemek yerine sana anlattığım çocukluğumu özlesem. Çocukluğumun güneşini. Bu güneş aynısı değil. Benim evin balkonunda bir plastik sandalye var. Ayağı da kırık değil. Ama ben uyandığımda güneş doğmamış oluyor. Güneşin hiç acelesi yok ki... Keşke güneş olsam. Ama çocukluğumdaki güneş. Sen de çocukluğunda doğan güneşleri özlüyor musun? Yoksa senin çocukluğuna hiç güneş doğmamış mıydı? Sahi, ne zaman büyüdün sen? Büyümek zorunda mı kaldın? Masumluğunu bilerek mi unuttun? Unutturdular mı? Ne zaman bulutlara bakmaz oldun? Çocukken de gider miydin? Çok sevdiğin oyuncağı, salçalı ekmeği, topu, patlayan şekeri... Sokağın tam ortasına bırakıp gider miydin?

05.05.2020 / 07.27

Alarımdan üç dakika önce uyanmışım. Sürekli görüntülü arayan patronuma yatakta yakalanma korkusundan olsa gerek. Artık uyandığımda güneş doğmuş oluyor. En azından serviste Müslüm Gürses'in kadere itiraz eden sesiyle uyanmıyorum. Ev benzin de kokmuyor. Yatağında doğrulup bilgisayarın kapağını açıyorum. Zaten kapatalı birkaç saat olmuştu. "Duydunuz açılış sesini, mesai başlasın!" Şu pijamanın üstüne bir gömlek geçireyim, bu manyak yarım saate görüntülü arayıp motivasyon konuşmaları adı altında kontrole başlar. "Pandemi sürecinde piyasanın yükselişi yüzde üç gerilemişken, rakip şirketin siparişlerinin durağanlaştığı sokağa çıkma yasağı günlerinde, evden çalışmaya uyum sağladığımız ve ofisteki günlerimizi aratmadığımız çalışkanlığımızla Toroslar Holding "ailesi" olarak karantinanın bilmem kaçınıcı gününde..." Sus be adam. Karantinanın bilmem kaçınıcı günü... Sahi kaçınıcı günü? Saymayı bırakmıştım.

Bugün günlerden ne? Farenin imlecini ekranın sağ köşesini korkuyla sürüklüyorum. Lan bugün günlerden cumartesi! Puu, kahretsin! Sağ avucum alımda şaklıyor. Korkudan cumartesi günü, hafta içi 7.30'da çalan alarmdan üç dakika önce uyanmışım. Of! Tekrar yatmadan tuvalete gideyim. Terliğimin teki nerde? Ev biraz soğuk gibi. Hâlbuki hava güzel. Pencereyi açıyorum, sitenin çiçeklerinin kokusu yüzüme vuruyor. Baharı yaşayamadan yaz gelmiş. Bugün belki çardağa oturup kitap okurum. Hep böyle diyorum sonra inmeye üşeniyorum. Evde iyice tembelliğe alıştım. İlk günlerde yapmaya başladığım sporu bırakmayacaktım... Bu gökyüzünü bir yerden hatırlıyorum. O sabah... Fotoğrafını çekmişim. Serviste ancak işe varmaya 5 dakika kala yüzünü görebildiğim güneş bu. Sıkışan çıtçıt yüzünden sadece yarısını görebildiğim manzara bir mezar kadar sessiz. Tam sandalye atıp oturmalık... Perdeyi biraz daha açmak için zorladığımı hatırlıyorum. "Acaba elime perdeden virüs bulaşmış mıdır?" diye düşünmeden, sürekli antibakteriyel sprey ve kolonya sıkılmaktan dedemin elleri gibi kurumuş eller yerine pamuk gibi ellerle perdeye dokunmak; sen ne büyük özgürlüktün! O sabah bana "Artık Cemal abi hapishaneye götürülen polis memuru gibi gün doğmadan kapına dikilmeyecek, evden çalışacaksın, hatta hiç evden çıkmayacaksın..." deseler "Lan bir yürü git!" derdim. İçten içe bunun hayalini kurarak... Düşünsenize pijamalarınızla çalışıyorsunuz, istediğiniz zaman koltuğa şöyle bir uzanıyorsunuz, bütün diziler, filmler, kitaplar sizi bekliyor, işten sonra koştur koştur spor salonuna gitmek yerine evden televizyonun karşısında spor yapıyorsunuz, kendi yemeğinizi kendiniz yapıyorsunuz, yatıyorsunuz, kalkıyorsunuz, ohh dünya varmış! Ben de ofisten kaçır gibi çıktığımız o öğle vaktinde böyle düşünmüştüm. Yeni koronavirüsünden kaçır eve sığındığımız o gün, kendimi neredeyse böyle bir virüsün Türkiye'de de görüldüğüne şükredek gibi hissetmişim. Öyle yorulmuşum ki... Ama şimdi daha çok yoruldum. Mesai saatlerim karıştı. Patronum her an görüntülü arayacak diye bilgisayarın başından kalkamıyorum. İşler yığıldı. Sürekli toplantı yapıyoruz. Telefonumun ön kamerası en az

benim kadar mesai yapıyor. Kitap mı, dizi mi, spor mu? Vakit kalmıyor ki. Hâlim de kalmıyor. Çok mutsuzum. Başlarda evde kendimi oyalayacak bir aktivite, deneyecek bir tarif de buluyordum. İnanır mısınız, sosyal medyada sürekli ekmekek mayalayanlara özenip, kendi ekşi mayalı ekmeğimi yapmayı bile denedim. Hayatımdaki ilk ekmekek denemem hüsrarla sonuçlandı. “Sütü çok sıcakken mi koydun?” dedi annem telefonda. Ilık koymam gerekiyormuş. Nereden biliyor acaba? Annem hiç ekmekek yapmadı ki. Hamurum kabarmadı. Ekmeğim çöp oldu. Ekşi ekşi kokan, hiçbir şeye de benzemeyen ekmeği fırından çıkarınca içim burkuldu. Bu anneannemin ekmeğinden değil. Mutfakta yere oturup çok ağladım. Ekmekek kabarmadı diye değil. İşte... Bir yerde okumuştum; “alakasız yerlerde dökülen gözyaşı ıstırabı ikiye katlarmış.” Bulaşık yıkarken ağlayan annelerin kalbi simsiyahtır mesela. Kalbimin ilk kırıldığı o gün, banyo fayansına yatıp ağlamış, öleceğim sanıp ölmemiştım. Hâlbuki ölecek gibi olmak ama nefes almaya devam etmek ölmekten beterdir. O gün ölmedim diye çok gücenmişim dönmeye devam eden dünyaya. Meğer düzen böyleymiş. Sonsuza dek evde kalacakmış gibi hissediyorum, dokunduğum her yerden hastalık kapmış gibi hissediyorum, marketten gelince paketlerle birlikte duşa girmekten bıktım, yoruldum, çok yorgunum... O sabah köprüdeki arabaları, bu insanları, bu dünyayı ne durdurur demiştım. Sanki hissetmiş gibi... Ara verdik ama duramadık. İki aydır evdeyim. Hiç balkondaki sandalyeye oturup güneşin doğuşunu izlemedim. Her sabah tekrarlanan o samimiyetsiz günaydınlaşma seremonileri, yerini samimiyetsiz, herkesin üstünde gömlek altında pijama olduğuna emin olduğumuz, sadece belimizin yukarısını gösterdiğimiziz, evin içinde makyajla dolaştığımızız görüntülü buluşmalara bıraktı. Eskiden evde en azından istediğim gibi yayılıp yatabiliyor, saçımda ıslak havluyla sadrazam gibi dolaşabiliyordum. Şimdi 22.30’da duştan çıkınca belki biri görüntülü arar diye panik içinde saçımı kurutmaya gidiyorum. Telefonun sesi bende artık anksiyete yaratıyor. Fırlatıp duvara atmak istiyorum. Ofisteyken saat beşte mesaim biter, evime giderdim. Onda da

trafiğe takılmaktan şikâyet ederdim. O servisin yarı açık penceresinden bir kez bile dışarıya mutlu gözlerle bakmadım. Her sabah aynıydı, her akşam aynı... Seninle milyonlarca kez geçtiğimiz o yoldan her sabah, bir daha geçmenin hayali, geçememenin hüznü ve bir daha asla geçemeyecek oluşumuzu bilmenin hayal kırıklığıyla geçtim. Meğer her sabah yeni evinin önünden geçiyormuşum. O lüks alışveriş merkezinin bulutlara değen binalarından biri... Önü apaçık ama muhtemelen zaten yukarı bakmıyorsun. İyi ki girmedim o evin içine. Seninle geçtiğim bu yolların üzerinden geçerken her gün, kalbimin üzerinden de geçtim. Bir de o dört duvarın içinde bir kez nefes alsaydım, orada bir kez kokunu duysaydım sonra başka yerlerde hep nefessiz kalacaktım. Peki ya o evin içinde bir kez çok mutlu olsaydım... Ben mutlu olduğum bir anı, mutsuz olduğum bin ana bedel sayarım hep. O evin içinde bir kez mutlu olsaydım, bin kez mutsuz olmaya razı olacaktım. Şansım var ki o sabah 07.25'te tesadüfen açılan o şarkıyı gözümde biriken bir damla yaşı geri ittirerek dinlemiş, iki ay sonra da seni mırıldanırken duyabilmişim. Eve tıklılıp kaldığımızdan mı, depresyondan mı, düşünecek çok fazla vakit olduğundan mı, aklımızı dağıtacak, bizi oyalayacak o yalan gülüşlere, her anımızı dolduran o samimiyetsiz buluşmalara katılmadığımızdan mı yoksa kimseyi sevmemediğinden mi bilmem, hiç beklemediğim saatte, en beklemediğim insandan o mesajı almıştım. Tesadüf, o hafta ofisten üç beş dosya almam gerekiyordu. Her gün sadece bir kez daha o yoldan birlikte geçer miyiz diye düşünmüş, imkânsızlığına içim sızlamıştı. En ummadığım zamanda imkânsız yaşamış, yanındaki koltuktan hayranca seni seyrederken bulmuştum kendimi. Sonra bir şarkı mırıldanmaya başladın:

“Sen kimseyi sevmezsin, sevmeyeceksin...”

“Sen bu şarkıyı nereden biliyorsun?”

“Tek başıma birkaç kadeh içerken hep bu şarkıyı dinliyorum.”

Dudağının yarısını yukarı çekerek gülüşünden anladım. Sen de biliyordun. Zeki Müren de.

Sen kimseyi sevemezsin.

Sevmeyeceksin...

Rüzgârların önünde kuru bir yaprak gibi sürükleneceksin.

Şefkat nedir, aşk nedir, ömrünce bunu bilmeyeceksin...

Hep merak ederdim, bu şarkıyı bilir misin, hiç dinlemiş misin diye... Bir yerden çalsın da duy isterdim. Belki nakaratında elinde ne varsa bırakır, pencereden dışarı şöyle bir bakarsın diye. Belki o an anlarsın diye. Çünkü bazen günlerce düşünürsün de gözünün uzaklara daldığı o saniye anladığın şeyi anlayamazsın. Ben bu anı kafamın içinde o kadar çok yaşadım ki, sanki bu daha önce yaşadıklarımın bir tekrarıydı. Ama gerçekten yaşandığı gün, en mutlu günüm olacaktı. Artık o manzaraya mutlu gözlerle bakmayı hak etmiştim, hak etmiştik. Gökyüzüne hiç bakmadım. Hiç bakmadık. Bu, o yoldan son geçişimiz oldu. Aylarca kafamda canlandırduğım bu sahne yaşandıktan sonra yerini can acıtan sözlere, yükselen seslere, ‘hep aynı terane’lere bıraktı. Ben zaten içten içe senin kimseyi sevemeyeceğini bilirdim de senin bunu bilip bilmediğini merak ederdim. Sen kimseyi sevemeyeceğini de, bu şarkıyı da benden iyi bilirmişsin. Eskiden o yoldan bir kez daha geçebilmenin her şeye rağmen umudu vardı, hayali vardı. Artık o da yok. Zaten hayallerimdeki gibi değilmiş. Biz seninle artık yan yana oturduğumuz hiçbir koltukta gökyüzünü seyredemez, birbirimizin ellerine değemezmişiz. O güneş her sabah doğmaya devam edecek. Çocukluğumdaki güneş değil bu, başka güneş. Evlerimizden çıkıp hayatlarımıza geri döndüğümüzde o yoldan geçmeye devam edeceğim. Geçerken gözüm solumdaki göğü delen binaya takılacak ama pencerelerinden seninle gökyüzünü seyretmek isteğim, hayalim, umudum olmayacak. İşin kötüsü, sen o güneşin doğuşunu benden başkasıyla da izleyemeyeceksin. İçimizi her şeye rağmen aydınlatan o güneş, her sabah senin karanlığını doğuracak. O doğdukça sen batacaksın. Bir gün o parlıtıya tahammül bile edemeyecek, perdelerini sonuna kadar kapatacaksın. O şarkıyı dinleyerek devirdiğin şişeler

arasında yalnızlığına sarılacaksın. Yalnızlığın, daimi arkadaşın.

“Sen kimseyi sevmeyizsin.” derken içimde hep bir kıpırtı duyardım. Senin benden başkasını sevmeyecek olduğunu bilmenin gururlu kıpırtısı. Aslında bilmemek ama çok da emin olmak. Bilmediğim hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Ama hayat tam iki ay sonra asıl tutsaklığın ne evlerde tıklı olmak ne de manzarayı servisin yarı açık perdesinden görebildiğin kadar seyretmek olmadığını öğretti. Asıl tutsaklık, senin yanında olup manzarayı seyretmek bile istemeyecek kadar mutsuz olmakmış... Sana gelince, sen zaten ne beni ne de başkasını sevmemişsin. Hatta kendini bile. Ama biliyor musun, artık önemi yok. Ben bugün, yeniden özgür olmaya karar verdim. Yaklaşık bir yıl seyrettiğim bu manzaradan öğrendiğim her şeye teşekkür ederim.

Cemal abi, benim artık hayata itirazım yok.

BİR DİLEK TUT*

Ummahan Akış

— Hadi oğlum, bir dilek tut, dedi babam.

Gözlerimi kapadım, zamanı durdurup geçmiş ve gelecek arasında yaralı bir serçe gibi çırpına çırpına uçup duran ruhumda yine aynı dua yankılandı. Bana “Bir dilek tut” denildiğinde garip bir hisse kapılıyordum hep. Ümit mi, öfke mi, kin mi, kırgınlık mı, sevinç mi benim de tam olarak anlamadığım karışık bir duygu. Biraz tehlikeli geliyordu bana da bu durum. Kimse bilmezdi içimde fokur fokur kaynayan bu volkanı. Anlatmaya da çalışmazdım. Küçük yaşlarda denedim, hep gözlerime yansırdu bu hâl ama baktım anlayamıyorlar, vazgeçtim ben de. Sadece kendime sakladım her şeyi.

— Aslan oğlum benim, koca adam oldu paşam. İyi ki doğdun, iyi ki varsın guzuumm, diyerek birden güçlü kollarıyla sarıldı babaannem. Sarıldı, sardı sarmaladı; korudu kolladı ama içimdeki o boşluk dolmadı hiçbir zaman.

— Babaanne, sen de iyi ki varsın, dedim kırgınlıkla.

İçimde ona hiç belli etmediğim bir küslük, bir kırgınlık vardı yıllardır. Belki de kırgınlıktı. Kızıyor muyum küs müyüm bilmiyorum ama annemin yerine geçtiği için onunla arama mesafe koymuştum. Bu gizli duygularım anlaşılmasın diye telaşla elini öptüm, başıma koydum. Sonra her zaman olduğu gibi önce onun hediyesini açmaya başladım. Yine çok heyecanlıydım, yine buruktu içim. Koca adam olmuştum ama hediyemi bağrıma basarken yine gözyaşlarım boşandı hep çocuk kalan gözlerimden. Bu sene de paketten onun fotoğrafı çıkacaktı biliyordum ama yine de tir tir titriyordu ellerim. O olsaydı tutardı ellerimi, öperdi; başımı okşardı, sakinleşirdim diye geçti içimden. Bu

*COVID-19 Öyküleri Yarışma Üçüncüsü

sefer de kimse duymadı içimdeki sesi. Bana annemden daha değerli bir hediye verilemezdi. Bunu bilen babam, dedem ve babaannem her doğum günümde bana annemi hediye ederlerdi.

On beşinci doğum günüm de hatırladığım tüm doğum günlerim gibi buruk geçti. Ailem bana her şeyi aldı, herkes üstüme titredi. Hiçbir zaman eksikliği olan bir çocuk olmadım. Bana her şeyin en iyisi, en güzeli, en yenisi alınıyordu her zaman. Her şeyim vardı ama o yoktu, hiç olmadı o. Hep hayalimde, dualarımda, tuttuğum tüm dileklerde vardı ama hayatımda yoktu işte. Bana hayat verdikten kırk gün sonra ağlaya ağlaya, benim adımla sayıklaya sayıklaya kopmuş gitmişti aramızdan. On beş yıl önce aniden ortaya çıkan bir salgın hastalık en kıymetli hediyemi çalmıştı benden. O da alamamıştı hediyesini. Kutsal bir söz gibi her daim diğer tüm kelimelerden üstün tuttuğum, benim hiç söyleyemediğim “anne” sözünü hiç duyamadı. “Yavrum” diyemedi hiç; cennet kokusunu çekemedik içimize ikimiz de.

Babam bana her şeyi anlatmaya karar verdiğinde beş yaşındaydım. Kıyamamıştı bana. Sonradan kırılıp dökülmemin telafisinin zor olacağını, hiç değilse annemin fotoğrafına sarılıp uyumaya hakkım olduğunu düşünüp babaannemi ağlatmayı göze alarak bu sırrı açıklamayı kafasına koymuştu. Henüz hayatın şifresini çözmemiş olan masum kalbimle sezdiğim bir noksanlık nedeniyle, ruhsuzca, kuru bir ifade olarak “anne” dediğim kişinin annem olmadığını ilk öğrendiğimde nedense pek şaşırmamıştım. Sadece dudaklarımı bükmüş “Bana ne, bana ne” diye diye omuz silkmiş, ne yapacağımı bilmez bir hâlde koltuğa kapanıp ağlamıştım. Küçük yüreğim ferahlamıştı bir yandan da. Zaten yeni yeni aklım ermeye başladığından beri annemi sorguluyordum sanki bilinçsizce. Nedendir bilmiyorum diğer anneler gibi gelmiyordu bana. sınıksız sarıldığında kucağına daha fazla gömülmek istemiyor, aksine bir an önce beni sıkırtan o güçlü kollardan kurtulmak istiyordum. Diğer anneler çocuklarının ardından koşup oynarken benim annem “Tunç, oğlum! Koşma, düşersin!”

diyordu. Hayır, hayır elbette babaannemden kaynaklı bir kusur değildi bunun nedeni. Anlatamıyordum, anlayamıyordum ama bir boşluk vardı içimde, koskocaman, ıssız ve karanlık bir boşluk vardı dünyada. “Hadi oğlum bir dilek tut” dedikleri, kurgulanmış bir mutluluk havası oluşturulmaya çalışılan ve gecesinde babamın bana her şeyi anlattığı, nisan ayındaki o doğum günümde pek anlayamamıştım ama sonraları o boşluğun gerçek adının annesizlik olduğunu anladım.

— Peki, nereye gitti benim gerçek annem, dedim hıçkırığa hıçkırığa.

— Öldü oğlum, öldü, dedi babam suçlu gibi.

— Ölmeseydi. Niye öldü o zaman? Beni sevmiyor diye mi öldü? dedim hiç düşünmeden kurduğum anlamsız bir cümleyle. Sebep arıyordum küçücük kafamda. Küçük geçerli bir neden; benimle birlikte her doğum günümde bir yaş daha büyüyen bu acıyı yok eder, yaram iyileşir zannediyordum ama öyle olmadı. Ben büyüdükçe acım da büyüdü. Zaman zaman öfkeye dönüştü. Ben ağladıkça çoğaldı; hep kanadı yaralarım. Annesizlik büyük bir boşlukta sürekli düşmek gibi bir şeydi. Tutunacak bir dal arıyordu insan hızla düşerken.

Babam hem o gün hem de ondan sonraki her soruşumda bıkip usanmadan anlattı bizi paramparça eden, beni öksüz bırakan o nedeni.

— Hasta oldu oğlum, çok hasta oldu, dedi gözlerimin ta içine bakarak.

— Doktora götürseydin, iğne yapsaydı.

— Götürdüm oğlum, iyileşemedi, dedi. Babam hep kısa cümleler kuruyordu. Sürekli benim tepkilerimi kontrol ediyor, gerçeklerin beni yıkması için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Bir eliyle durmadan başımı okşuyor bir elini de sürekli kendi yüzünde gezdiriyordu. Kâh çenesini tutuyor, kâh kulağının arkasını kaşır gibi yapıyordu. Sonra hemen göz pınarlarına gidiyordu parmakları. Sanırım onun da teselli edilmeye, anlaşılmaya ihtiyacı vardı. Benimki kadar büyük müydü bilmiyorum ama galiba onun içinde de bir kara delik vardı. Babam

kırk yedi yaşına gelmişti ve evdeki tek kadın babaannemdi. Bir daha evlenmemişti. Anlaşılan babam da o hüznün yılından beri sonu olmayan bir boşlukta savruluyordu. Bunu fark etmem epey zaman aldı.

— Ben iyileştirdim annemi değil mi, baba? Şöyle şöyle karnını ovardım. Bir de çok çok öperdim, dedim babamın karnında minik ellerim dolaşırken. Minik ellerim anneciğime bir kez dokunabilseymiş onu kurtarabilirmişim gibi gelmişti bana o gün.

Babam o ana kadar belli etmemeye, tutmaya çalıştığı gözyaşlarını bıraktı. Boğuk bir sesle yutkuna yutkuna:

— Seni hiç göremedi ki oğlum; görse, öpse, koklasa, bağına bassa iyi olurdu eminim, dedi.

— Sen götürseydin beni annemin yanına, uzaklara mı gitmişti?

— Hayır oğlum. Uzakta değildi ama hastalık sana da bulaşır, diye doktorlar izin vermedi.

O günden sonra doktorlara sinir olmuşum. Nefret eder olmuşum onlardan. Annemle beni onların ayırdığına karar vermişim. Fakat bu kararım yaklaşık on yıl sonra yerini tam tersi yeni bir karara bıraktı. Fen Lisesini kazandığımı öğrendiğim, hatta bu okulu kazanmayı kafama koyduğum ilk günden beri doktor olmak istiyordum. Doktor olacaktım. Doktor olup tüm anneleri iyileştirecektim. Hiçbir anne ölmeyecek, hiçbir çocuk annesiz kalmayacaktı. Hiçbir çocuk içinde sürekli büyüyen boşluğa düşmeyecek, ağlamayacaktı. Ağlasa bile annesi hemen yanına gelip onu şefkatli kollarıyla saracaktı. Saracak ama sıkmayacaktı.

On beş yaşımı doldurmuşum. Boyum uzamış, bıyıklarım terlemişti. Sesim, bedenim, düşüncelerim farklıydı artık. Karnını ovup annemi iyi edeceğini sandığım minik ellerim büyümüşü. Bir yıl içinde nasıl olup da bu kadar büyüdüğünü anlayamadığım iki elimle birden sımsıkı bağıma basıyordum annemin fotoğrafını. Fotoğrafta yine yalnızca annemle ben vardık. Ortaokul mezuniyetimdi, kep töreniydi.

Yan yana duruyorduk. Birbirimize dokunamadan öylece durduğumuz bu fotoğrafla babam bir kez daha bizi birleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Annem her fotoğrafta aynı yaştıydı. Otuz yaşındaydı. Demek ki anneler hiç yaşlanmaz. Yine gülümsüyordu, her fotoğrafta gülümsüyordu; demek ki anneler hep gülümser. Bu sefer de parlıyordu dünyayı kasıp kavuran salgın nedeniyle kapanan iri siyah gözleri. Demek ki annelerin gözleri ışıltılı olur. Âdet edindiğim şekilde o gece de annemin fotoğrafıyla uyudum. Her yeni fotoğrafla bir gece uyur sonra törenle, öpe öpe duvarda ona ayrılmış köşeye yerleştirdim.

Odamda bir sürü anne fotoğrafı vardı ancak hiçbirisi de annem değildi. Konuşmuyordu onlar benimle. Hiç unutmuyorum birinci sınıfa giderken bu sebeple saatlerce ağlamıştım. Annem bana bir şeyler söylesin istiyordum. Babam, belki biraz mutlu olurum diye bana, ben doğmadan önce annemle çektikleri hemen hemen tüm videoları izletti. Eh, biraz sevindim. Annemin sesi de kendisi gibi güzeldi. Ama hiçbir konuşmasında bana hitap etmiyordu. “Oğlum, canımın içi uyan haydi, okul saati geldi.” desin istiyordum. “Evden uzaklaşma, dikkat et!”, “Arkadaşlarınla kavga etme, tamam mı canım”, “Tabii anneciğim, doğum günü pastanı birlikte yaparız.”, “Hey Süpermen, hadi bana yardım et, sen olmadan evi süpüremiyorum.” gibi gibi birçok cümleyi duymaya o kadar hasrettim ki... Bundan dolayı oyunlarımda elime geçirdiğim ilk oyuncağı, ilk nesneyi anne yapardım. Bir başka nesne de çocuk olurdu. Anne olan oyuncak, çocuk olanla ilgilenir, durmadan onunla konuşurdu.

Bir gün babaannem bana yemek yemem için ısrar ederken kaşığı çatalı aldım elime. Her birini bir elime alıp sapları aşağı bakacak şekilde dik tuttum. Çatalı birkaç adım yürüttüm, kaşığa yaklaştırdım ve “Neyin var bitanem?” dedim. Sonra rol sırası kaşığa geçti onu da olduğu yerde bir iki kez sektirip “Benim canım yumurta istemiyor, patates kızartması istiyorum.” dedim nazlı bir tavır takınarak. Sonra çatalı hızlıca kaşığa doğru koşturdum. O artık benim hayal dünyamda

oğlunun canı ne isterse onu pişirmeye amade bir anneydi. Oğlunu kollarının arasına alıp “Oyyy kıyamaam. Tamam, annesinin bitanesi, hemen yaparım sana.” dedi çatal. Sonra kaşık konuştu. Tekrar sözü çatal aldı. Saatlerce konuştular ana oğul. Buna benzer durumlar bir iki defa daha onun gözü önünde tekrar edince babaannem korkmuş.

— Ben dedim sana Ferhat, çocuğun psikolojisi bozuldu artık. Sürekli oyuncakları konuşturuyor, hep annesiyle konuşuyor. Aman oğlum, maazallah çocuğumuz hasta olacak. Bi hastaneye götürelim, dedi.

Ben hasta değildim, psikolojim falan da bozuk değildi. Ben yalnızca anne özlemiyle yanıp tutuşan bir evlattım. Onu çok özliyordum. Fotoğraflar kısa süreliğine işe yarıyordu inkâr edemem ama onun yerini tutmuyordu.

On yaşımdan sonra artık oyuncaklar konuşmaz olmuştu. Artık ben de daha az konuşuyor, genellikle susuyordum. Durgun, çekingen, kendi hâlinde bir çocuk olmuşum iyiden iyiye. Bu böyle birkaç yıl sürdü. Babama sorduğum sorular artık çocukça değildi. Sorgulayıcı, yargılayıcı, araştıran sorular sormaya başlamıştım.

— Hastalığın tam adı neydi babacığım, dedim.

— COVID-19 idi oğlum. O sene bir virüsten kaynaklandı. Bir buçuk yıl sonra yok oldu virüs, dedi.

Hastalıkla ilgili her şeyi araştırdım. 2020 yılının haber arşivlerini didik didik ettim. Hastalığın kaynağını, belirtilerini, Çin’de ortaya çıktığını, bazı ülkelerde bir günde on binden fazla insanı öldürdüğünü, birçok ailenin yıkımına neden olduğunu ve daha neler neler öğrendim. Annemle ilgili bütün yazıları bir klasörde topladım. “Canım Annem” adlı bu klasörde annemle ilgili her detayı biriktirdim. Hemşire arkadaşlarıyla görüştim. Dilek Hemşire’nin çok başarılı bir sağlıkçı olduğunu, kendini hastalarına adadığını, on yıl boyunca yoğun bakım hemşiresi olarak çalıştığını ama gencecik yaşta pençesine düştüğü

adi bir virüs nedeniyle bir kez bile koklayamadığı bebeğini bırakıp gittiğini öğrendim.

Bir yaz akşamı balkonda otururken kafamı telefonda kaldırıp damdan düşercesine,

— Baba, biliyor musun ben kararımı verdim, dedim babama.

— Ne kararı oğlum? dedi babam merakla.

— Mesleğimle ilgili kararım kesin artık baba. Doktor olacağım. Ömrüm boyunca insanların ölmesini engellemek için çalışacağım. Annemi elimden alan o imkânsız ben başaracağım. Hiçbir akciğer hastasının ölmesine müsaade etmeyeceğim baba, dedim ve hüngür hüngür ağlayarak odama koştum. Çok kararlı, kendinden emin başlayan konuşmam konu anneme geldiği için gözyaşlarıyla bitivermişti.

Aslında odama değil de anneme sığınmak için koşmuştum. Saatlerce annemin fotoğraflarını seyrettim. Teker teker sıvazladım, öptüm. En son doğum günümde verdikleri fotoğrafa geldi sıra. Annemle boyumuz neredeyse aynıydı. “Oğlum Tunç! Artık büyüdün. Güçlü olmalısın oğlum. Hayat tüm insanlar için aynı. Annesini hiç görmeden büyüyen pek çok insan var. Topla kendini canım yavrum, bitanem. Sana ihtiyacı olan, seni seven insanları üzme artık oğlum.” diyordu annemin yarı aralık kalmış dudakları.

O günden sonra acımı içime gömüp hedefime odaklanmaya karar verdim. Önümde beni bekleyen büyük işler ve bana ihtiyacı olan birçok nakil hastası olduğunu düşünüp hayata, derslerime, amacıma dört elle sarıldım. O gün anneme söz verdim, artık büyüyecektim. Acılar içinde kıvrınmayacak, aksine acı çeken hastalara ve hasta yakınlarına çare olacaktım. Yıllardır içimde büyüyen yaranın nedeni olan annem bu sefer de o yaranın merhemi olmuştu.

Bir söz daha vermiştim anneme o gün; bir kız sevecek, mutlu bir evlilik yapacak ve kızımın adını mutlaka “Dilek” koyacaktım...

TELGRAFLA GELEN KÂBUS*

Ümit Evran

Bu virüs belâsı çıktı çikâlı bizim evde huzur yok.

Önceleri Çin’de görüldüğü, onlar kedi, köpek yediğı için ortaya çıktığı söylenmişti. Nasıl olsa bize çok irak deyip rahatlamıştık. Hatta televizyonlara çok sık çıkan bir öğretim üyesi bizim Türk genlerine sahip olduğumuzu, virüsün bize bulaşmayacağını söyleyince bayağı gururlanmıştık. Benim hiç öyle ırkçı görüşlerim falan yoktur ama bu sefer iş başkaydı tabii. Yine çok ünlü başka bir hocamız, kelle paça yersek virüsten korunacağımızı söyleyince içimize su serpilmişti. Doğrusunu isterseniz oldum olası paça ile başım hoş değildir ama şifa niyetine yenirdi tabii. Ne var ki o hain virüs, bu iki hocamızı da dinlemedi ve birkaç hafta içinde yurdumuza ulaştı.

Biz her akşam televizyonlara kilitleniyoruz. O iki hocamız artık televizyonlarda görünmüyorlardı ama şimdi daha önceleri hiç tanımadığımız başka hocalarımız vardı. Onlar da çoğu zaman aralarında anlaşamıyorlar hatta birbirleriyle ağız dalaşına giriyorlardı. Her akşam televizyondaki doktorları dinleye dinleye biz de birer doktor kesilmiştik. Her gün değişen istatistikleri dikkatle izliyorduk. Hatta birçok tıbbi terimi bile ezberlemiştik. Mesela ben sürveyanstan yanaydım ama bizim hanım filyasyonu yeterli buluyordu. Bütün hocaların anlaştıkları tek ortak nokta ise sosyal izolasyondtu. Hepsi de mümkün olduğunca sokağına çıkılmamasını, başkalarından uzak durulmasını öneriyorlardı. Bizim oldum olası öyle aman aman bir sosyal yaşamımız yoktu, zaten bir emekli maaşı ile ne kadar sosyal yaşantımız olabilir ki? Allah’tan kendimize ait, başımızı sokacak, küçük bir dairemiz vardı. Aslında bizim kurumun güzel bir lokali

*Hayata Tutunma Öyküleri 2020 Yarışma Üçüncüsü

vardır. Birkaç ayda bir oraya gidip eski mesai arkadaşları ile hasret gidermek çok hoşuma gider. Bu lokal şehrin öbür ucunda olmasa belki daha sık gidebilirdim.

Benim ve eşimin en büyük sosyal etkinliği pazara gitmektir. Bizim semtte haftada iki kez pazar kurulur. Pazar günleri çok kalabalık olduğu için, çarşamba günlerini tercih ederiz. Yıllardır hep aynı pazara gide gele artık bütün pazarcı esnafını isimleriyle tanır olduk. Bir taraftan alış veriş yapar bir taraftan da onlarla yarenlik ederiz. Aklınızda olsun, hep aynı satıcıdan alış veriş yapınca artık o da sizi tanır ve arada çürükleri falan sokuşturamaz. Çünkü gelecek çarşamba yine yüz yüze bakacaksınız. Zamanla artık kimin sebzesi, meyvesi daha güzel onu da anlarsınız. Mesela biz cennet hurmasını hep Adanalı Fikret'ten, bal kabağını Selahattin'den alırız. Hacı İhsan domateslerin mınıcıklanmasından hiç hoşlanmaz ve asla seçtirtmez ama bize kendi elleriyle, en iyilerini seçip verir.

Bizim yaştakilere sokağa çıkma yasağı konunca en zorumuza giden artık pazara gidemeyecek olmamız olmuştu. Ne yapalım ona da bir çare bulacaktık elbet. Maaşım banka hesabıma yattığı ve elektrik, su, telefon faturaları otomatik olarak ödendiği için o borçlar bir sorun yaratmazdı. Pazara gidemeyeceğimize göre demek ki artık bu işi bizim için kapıcımız yapacaktı. Onunla şöyle bir sistem geliştirdik; ertesi gün alınacaklar listesini ben akşamdan hazırlayıp daire kapısındaki, içine gazete, mektup...vs. konulan kutuya bırakıyordum. Alışverişe yetecek kadar bir parayı da paspasın altına bırakıyordum. Kapıcı sabah geliyor kutudan listeyi, paspasın altından da parayı alıyordu. Alışveriş sonrası poşetleri kapının önüne bırakıyor, para üstünü de o mektup kutusuna koyuyordu. Zile iki kez basması da "siparişleriniz geldi" anlamına geliyordu. Ben zil sesini duyduğumda, toparlanıp kapıyı açtığımda, kapıcımız çoktan asansöre binmiş, aşağı iniyor olurdu. Yani alışverişimizi yaparken kapıcımızın yüzünü bile görmüyorduk. Kapı önündeki poşetler içeri alınmak için en az iki saat beklemek

zorundaydılar. Her gün televizyondaki hocaların önerilerine harfi harfine uyuyorduk. Yasaklar başlayalı beri karı koca birbirimizin dışında hiç kimseyle, hiçbir temasımız olmamıştı. Virüs korkusundan âdeta bir cam fanusun içinde yaşıyorduk.

Bizim karantinanın kırkinci günüydü, kapı zili çaldı. “Allah Allah...” Bu kapıcı olamazdı. O olsa iki kez çalardı, üstelik o öğleden önce gelirdi. Kapıyı açtım, postacıydı, bir telgraf getirmişti. Biliyorum şimdi bana “Artık günümüzde telgraf çeken mi kaldı?” diye soracaksınız. Çok haklısınız. Günümüzde iletişim olanakları bu denli gelişmişken, dünyanın öbür ucuyla bir dakika içinde üç kez mesajlaşma olanağı varken, deniz ötesi ülkelerle kıtalar arası görüntülü görüşme yapılabilirken kim telgraf çeker ki? Dedim ya, ‘çok haklısınız’ ama Agâh Bey amcamı tanımış olsaydınız, bu soruyu sormazdınız.

Agâh Bey amca babamın çocukluk arkadaşıdır. Rahmetli sağ olsa doksan iki yaşında olacaktı, demek ki Agâh Bey amca da o yaşlarda olmalı. Artık nesli tükenen “İstanbul beyefendisi” kuşağının son temsilcilerinden biri olup geleneklerine sıkı sıkıya bağlı ve alışkanlıklarından bir türlü kopamayan biridir. Çok erken yaşta kaybettiğimiz babamın anlattığına göre; Agâh Bey amcanın babası bir saray mensubu imiş ama ne iş yaptığını bilmiyorum. Benim öğrenciliğimde, Kuzguncuk’ta her bayram el öpmeye gittiğim iki katlı konak babasından kalmış olmalı. Agâh Bey amca İstanbul’da artık sayıları çok azalmış olan bu ahşap konaklardan birinde yaşıyordu. Konağın bahçe kapısı hep açık olurdu, sizi hanımeli ve yasemin kokuları karşılardı. Konak kapısında zil yoktu, bu işi gören biri büyük, biri küçük iki pirinç halka vardı. İlk gidişlerimden birinde bu tak taklarla vurduğumda içeriden çıkan, başı örtülü yardımcı hanım yüzüme tuhaf tuhaf bakmıştı. Meğer ben yanlış halkayı kullanmışım. Erkekler tok ses çıkaran büyük halkayı, hanımlar daha tiz ses çıkartan küçük halkayı kullanmış. Böylece gelen misafirin cinsiyeti anlaşılır ve ona göre kapıyı evdeki yardımcılarından erkek veya hanım olanı açarmış.

Agâh Bey amca bayramlarda el öpmeye gittiğimde, beni alt

kattaki geniş bir odada misafir ederdi. Birileri üst kata çıkarken ahşap merdivenler gıcır gıcır sesler çıkartırdı. Sağ olsun, her seferinde cebime hatırı sayılır bir harçlık koyardı. Aslında buna harçlık demek haksızlık olur, verdiği miktar o dönem orta hâlli bir memurun aldığı maaş kadar olurdu. Ne zaman itiraz etmeye kalksam, “Sen bana baba yadigârisin.” der, itirazımı kabul etmezdi. Hatta bu alışkanlığını ben yüksekokulu bitirip de devlet dairesinde memur olduğumda da sürdürmeye kalkmış, ancak şiddetli itirazım sonrası ısrarından vaz geçmişti. Allah uzun ömürler versin, her İstanbul’a gidişimizde, hâlâ Agâh Bey amcama ailecek el öpmeye gideriz.

O gün 25 Nisan’dı ve Agâh Bey amcam, yıllardır hiç aksatmadan yaptığı gibi yine yaş günümü kutluyordu. Kim bilir belki eski alışkanlıklarından kurtulamadığı için bu telgraf âdetini sürdürüyordu. Belki de zamana bir çentik atmak istiyor ve o günün anısına geriye yazılı bir materyal bırakmak istiyordu. Her neyse, telgrafın içeriği hiç önemli değil çünkü aşağı yukarı hep aynı şeyler yazılıdır. Agâh Bey amcam konuşurken de bolca Osmanlıca sözcükler kullanır ama yazı dili hep çok ağıdalı ve tumturaklıdır. O, yaş günümü kutlamaz, hep ‘seneidevriyemi tesit eder.’ Bu telgraf da eskilerinin aynıydı işte, sağlık ve mutluluk dilemiyor (!) onun yerine “sıhhat ve saadet temenni ediyordu.” İlahî Agâh Bey amca...

Karantina günlerimiz olanca monotonluğuyla devam ediyordu. Evdeki hapis hayatımızın artık ellinci günündeydik, iyice sıkılmıştık. Üç gün sonra yani 10 Mayıs 2020 Pazar günü sokağa çıkma yasağının sadece altmış beş yaş üstü olanlara ve dört saatliğine kaldırılacağı ilan edilmişti. Hanımla çocuklar gibi heyecanlanmıştık. Kırlara, bahçelere gidecektik. Çocuk parkları tamamen bize ait olacaktı. Ben kaydıraklarda kayacağımdan söz ediyor, hanım ise atlıkarıncalara bineceğini söylüyordu, gülüşüyorduk. O sabah boğazımda tuhaf bir kazınma başladı. Öğleye doğru kazınma arttı. Hani böyle boğazınıza bir şey yapışır da, ‘ı-ıh’ der, boğazınızı kazırırsınız ya, öyle bir şey.

Hanıma belli etmek istemiyordum ama huzursuz olmuştum. Akşama doğru bir de kuru öksürük ilâve olmuştu. İyice pirenmişim, hiç kondurmuyordum ama bu basbayağı korona olabilir. Sabah olsun, hayır olsun deyip yattım. Ertesi sabah değişen bir şey yoktu, hatta öksürüğüm artmıştı.

Hemen verilen telefon numarasını aradım. Karşıma çıkan telesekreter ‘yaşımı, şikâyetlerimi, yurt dışı temasım olup olmadığını’ falan sorduktan sonra beni bir yetkiliye bağladı. Karşımdaki yetkili de aynı soruları yineledi. Ateşim olmadığı için biraz daha beklememizi önerdi ve ateşim olursa ‘tekrar aramamı’ söyledi. Bayağı tedirgin olmuştum ama yapacak bir şey yoktu. Akşama doğru üstüme bir hâlsizlik çöktü, bütün bu belirtiler COVID-19 ile uyumlu idi. Gece yarısı uyandığımda biraz ateşimin de olduğunu fark ettim. Sabah kalktığımda ise ateşim bayağı artmıştı. Hemen daha önceki numarayı tekrar aradım. Karşıma yine önce telesekreter çıktı, sonra da dün konuştuğum yetkiliyle konuştum. Bir saat sonra ambulans bizim apartmanın kapısında. Gelenler astronotlara benzeyen özel tulumlar giymişti. Elleri eldivenliydi. Saçları tamamen bir bone içine alınmıştı, yüzündeki maske üzerinde şeffaf siperlikleri bulunuyordu.

Yarım saat kadar sonra hastanedeydim. Buradaki bütün görevliler de beni ambulansla getirenlerinkine benzer şekilde özel kıyafetler giymişlerdi. Şimdi genç bir doktorun karşısındaydım. Önce şikâyetlerimi not edip, dikkatlice muayene etti, sırtımı dinledikten sonra:

— Yaşınız?

— Altmış beş.

— Bu ara hiç yurt dışına çıktınız mı ya da yurt dışından gelen biriyle bir temasınız oldu mu?

Ona, ‘elli gündür hiç evden dışarı çıkmadığımı, karım dışında hiçbir kimseyle temasım olmadığını’ anlattım.

— Peki, alışverişleriniz nasıl yapılıyor?

‘Bu işleri kapıcımızın yaptığını, titizlikle kurduğumuz sistemi, dışarıdan gelen yiyecekleri iki saat dışarıda tuttuktan sonra daire içine aldığımızı, âdeta bir cam fanusun içinde yaşadığımızı’ anlattım. Doktor bayağı huzursuzlanmıştı, “İyi ama bey amca bunun bir sebebi olmuş olmalı.” diye bastırdı. Ve devam etti: “Peki eve gelen bir polis, bekçi, ne bileyim bir tebligat... falan?” Bu “tebligat” sözünü duyunca birden Ağâh Bey amcanın telgrafını hatırladım:

— Nee! Olamaz... diye bağırđım. Ama olan olmuştu işte.

Doktorun ayrıntıyı sorması üzerine ‘postacının önce bana kalemini verip elindeki defterde, adımın karşısındaki kutucuğa imzama attırdıktan sonra telgrafi uzattığını’ anlattım. Artık konu anlaşılmıştı ama yapacak bir şey yoktu.

Beni tek kişilik bir odaya yatırdılar, hemen kan alındı ve tedaviye başlandı. Doktor bu hastalıkta üzerinde uzlaşmış belli bir tedavi yöntemi olmadığını ve hastanın durumuna göre farklı uygulama yöntemleri olduğunu anlattı. Kan tahlili sonuçları birkaç gün sonra gelecekmiş. Boğazımdaki kazınma aynen devam ediyordu, öksürüğüm ise iyice artmıştı. Ertesi günü akciğer tomografisi çekildi. Genç doktor, benim tomografiyi kır saçlı, daha yaşlıca olan doktora gösterirken:

— Hocam, akciğer BT’deki buzlu cam bulgusu hastalık için patognomonik, dedi. Kır saçlı olan doktor, tomografiyi dikkatle inceledikten sonra başını sallayarak genç doktoru doğruladı.

Hastanedeki üçüncü günümde ateşim iyice artmıştı. Bunun üzerine beni yoğun bakıma kaldırdılar. Burada geniş bir salonda birbirinden ayrılmış kabinlerde on tane hasta yatıyordu. Hastalar birbirlerini görmüyorlardı ama bütün kabinleri görebilen bir masada oturan hemşire, yatan hastaların tümünü gözlemleyebiliyordu. Hemşire, o masadan hiç ayrılmıyor ayrıca önündeki monitörden bütün hastaları tek tek izleyebiliyordu. Yoğun bakımdaki ikinci gecemde ateşim daha

da artmıştı. Bir süre kendimi kaybettiğimi hatırlıyorum. Bir ara da Kuzguncuk'taki ahşap konakta Agâh Bey amcanın elini öpüyordum. Ertesi sabah hemşire bana “Agâh Bey'in kim olduğunu” sordu. Meğer ateşim yükselince sabaha kadar onu sayıklamışım.

Yoğun bakımdaki beşinci günümde ateşim düşmüş, şikâyetlerim kısmen gerilemişti. Beni normal servise çıkardılar. Üç gün daha gözlem altında tutuldum. Hastanedeki on birinci günümü ve ateşim normalleşmiş, şikâyetlerim büyük çapta düzelmişti. Artık taburcu olabilirdim. Doktorlarıma teşekkür ettikten, hemşireler ve hastabakıcılarla helalleştikten sonra o özel giysili hastane çalışanları, ambulansla beni eve getirdiler.

Evde şöyle bir soluklandıktan sonra hemen kâğıt kaleme sarıldım. Kırk yıldır yapmadığım bir şeyi yapacaktım, telgraf çekecektim:

“Pek muhterem Agâh Bey amca. Sıhhat ve saadet temennileriniz bendenizi ziyadesiyle mütehasis etti. Müteşekkiren arz-ı ihtiram ederim efendim.”

KORONA GÜNLERİNDE UMUT

Tolga Bahçeci

“Evde bizimle yaşayan biri daha var.” dedi. Okuduğum cümlelerin sonuna gelince kitaptan kafamı hafifçe kaldırıp gözlüğümün üstünden durumu anlamaya çalışırcasına eşime baktım. Gülümseyerek odanın ortasında duran sineği gösterdi. “Bırak yaşasın, o da sokaktan kaçmıştır.” dedim. Bugünlerde herkes sokaklardan kaçır oldu. Dünyayı saran bir salgın insanları tüm uğraşlarından alıkoyup evlerinin içine tıktı. Biraz da iyi olmadı değil hani. İnsanlar unuttukları ve kıymetini bilmedikleri şeylerin farkına vardı. Herkes kendi iç muhasebesini yapmaya vakit buldu. Daha ilk haftalardan doğa kendini toparlamaya başladı. Meğer ne büyük zararlımış insan doğa için.

Bir kitabın daha sonuna geliyorum. Cümlelerin altını çizmek için kullandığım kalemi kitabın kapağından alıp her zamanki gibi kitabın son sayfasına bitirdiğim tarihi yazıyorum. Kitabı rafa bırakıp bir günde bilmem kaç kere yaptığım rutin meşgalem olan pencereden dışarıya bakma işine dalıyorum. Kaldırımda yürüyen yüzü maskeli eli eldivenli adamlardan biri karşı karşıya gelmemek için diğerini görünce kaldırımdan yola iniyor. İnsanlar bu görünmez düşmana karşı olan savaşta birbirlerinden kaçır oldu. Böyle bir salgının en kötü yanı ise tedirginlik. Virüsün nereden bulaşacağını, ne zaman bulaşacağını ya da bulaşmış olup olmadığını bilmemek insanları psikolojik bir sinir harbine sokuyor. Öyle böyle günü geceye çeviriyoruz. Hareketsizliğimiz uyku düzenimizi bozduğundan geç saatlere kadar oturuyoruz. Birden bir ses duyuluyor ve elektrikler gidiyor. Tüm mahalle pencerelere çıkıyor. Bir trafonun patlamış olacağına dair izlenim veren bir duman yükseliyor caddeden. İnsanlar normal zamanda olabilecek olaylara bile artık karamsar bir havayla bakıyor. Sanki her şey kötüye gidiyor

gibi bir izlenime kapılıyor herkes. Bu dönemde en büyük savaşımız bu psikolojiye karşı olacak galiba.

Günler ilerliyor. Ufak tefek ihtiyaçlarımızı almak için çıktığım dışarıdan eve geliyorum. Gelir gelmez ellerimi yıkıyor, güzelce kolonyaladıktan sonra dışarıdan getirdiğim malzemeleri de uygun şekilde dezenfekte ediyorum. Bu virüs en ufak bir hatayı kabul etmiyor. Eşim koridorda beni karşılıyor. Yüzünde küçük bir çocuk tebessümü var. “Evde bizimle yaşayan biri daha var.” diyor. “Ne o, bir sineğimiz daha mı oldu?” diyorum. Elimden tutup yatak odasının penceresinin önüne götürüyor. Usulca perdeyi aralıyor. Pencerenin önünde, kıştan kalma saksının içinde bir kumru kuşuyla göz göze geliyorum. Cam gibi parlak, küçük siyah gözleriyle sanki bir suç işlemişim gibi hissettirecek baskınlıkta bana bakıyor. Pencereimizin önüne yuva yapmış kuşu görünce yıllardır beklediğimiz uzaktan bir dostu görmüş gibi seviniyoruz. Bu karanlık günlerde bizim için bir umut ışığı oluyor kumru. Günde üç dört defa perdeyi aralayıp göz göze geliyoruz. Onun orada olduğunu görünce bir sevinç ışıltısı beliriyor gözlerimizde.

Bir sabah kanat sesleriyle uyanıyorum. Alıp her sabah yaptığım gibi kumrumuza bakıyorum. Bir sabah selamlaşmasından sonra kumruya biraz yem vermek istiyoruz. Kaşığa koyduğumuz yemi bırakırken biraz ürküyor. Yaptığı hareketle altındaki küçük, yuvarlak yumurtayı görüyoruz. Biraz araştırdığımızda iki üç hafta içinde bir yavrusu olacağını anlıyoruz. Daha fazla ürkütmemek için artık daha dikkatli davranıyoruz. Kumruya bakmak için bile artık yan odanın penceresinden sarkmayı tercih ediyoruz.

Yapraklar yeşermeye başlıyor. Vaktimizi evlerde geçirmeye alışalı bir aydan fazla oldu. Ülkeden umut verici haberler gelmeye başlıyor. Virüsün bulaştığı insanlardan iyi haberler geliyor. Gittikçe etkisini kaybetmeye başlıyor salgın. Bu haberler içimizdeki bahar sevincini artırıyor. O gün kumruda da birtakım kıpırdanmalar görüyoruz. Perdenin arasından baktığımızda kumrunun küçük tüylü yavruyu

gagasıyla dürttüğünü görüyoruz. Birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Bu kuş bize misafir olduğundan beri her şey daha iyiye gidiyor. Virüs artık iyiden iyiye etkisini yitiriyor. Hayat normale dönmeye başlıyor. Evde geçirdiğimiz son günlerde kumrunun yavrusuyla oynaşmasını izlemek en büyük eğlencemiz olmaya başladı.

Sokağa çıkma yasaklarının son bulduğu, hayatın normale döndüğü o güzel günün sabahına uyanıyoruz nihayet. Eşim telaşla ve heyecanla beni uyandırıyor. Kalkıp pencereye yöneldiğimde kumrunun yavrusunun kanat hareketlerinin belirginleştiğini görüyoruz. Annesinin de yardımıyla saksının kenarına çıkıyor. İkisi de pencereden son kez bizimle göz göze geliyorlar. Kanatlanıp gidiyorlar. Arkalarından öylece bakakalıyoruz. “Bize getirdiğin bütün güzellikler için teşekkürler küçük kuş.” diyorum kendi kendime. Hayatın normale döndüğü ilk gün umudun habercisi kumru ve yavrusunu uğurluyoruz. Eşim bana, “Üzülme evde hep bizimle yaşayacak biri daha var.” diyor. Bizimle yaşayacak yeni bir yavrunun müjdesini alarak evde kaldığımız bu karanlık günlerden aydınlık günlere çıkıyoruz nihayet. Sıkıntılı geçen bu günler bize aslında fark edemediğimiz o incelikleri hatırlatıyor. Bazen dünya bir kuşun yavrusunun hatırına güzelleşiyor.

KORONAVİRÜS SAVAŞÇILARI VE DOST ATEŞİ

Gürkan Kaya

İsmim Gürkan. Eşimin ismi ise Deniz. Sekiz yaşındaki oğlum Kaan Kenan ve dört yaşındaki kızım Elif Su ile birlikte yaşıyoruz. Eşimle birlikte Ankara 112 Acil Sağlık Hizmetlerinde paramedik olarak çalışıyoruz. Sağlık çalışanlarının çoğunluğunun yaptığı gibi bizler de nöbetle işe gidiyor ve çocuklarımıza bakıyorduk. Her şey bir rutin dâhilinde devam ederken tüm dünyayı etkileyen COVID-19 pandemisi bizlerin de düzenini alt üst etti. Herkes evde kalmanın sıklıkını, tekdüzeliğini düşünürken biz eşimle bu virüsü evimize, çocuklarımıza bulaştırmadan nasıl kurtulabiliriz sorusuna cevap arıyorduk. Akşam on dokuz haberlerinde günlük koronavirüs vaka açıklamalarını takip etmek rutinimiz olmuştu. Acaba bugün kaç kişi hastalığa yakalandı? Kaç kişi taburcu oldu? Kaç kişi vefat etti? Bunlar bir sayıdan ibaret değildi bizim nazarımızda. Kesin tanı almış ya da şüphesi dahi bulunanların vaka nakillerini yaparken hastalarımızın ve yakınlarının ne denli endişeli olduklarını görüyorduk. Vakalar açısından her türlü tedbiri elden bırakmıyor sürekli birbirimizi uyarıyorduk. Pandemi acil kavramı yoktur. Sakın acele etmeyin, tedbirlerinizi alın söylemlerinin yansıra C tipi koruyucu kıyafetler, N95 filtreli maskeler, gözlükler, galoşlar, siperlikler, telefonların sarılı olduğu streçler vs. her tür tedbir alınmıştı. Nakledilen her vaka sonrasında çamaşır suyu ve dezenfektanlar eşliğinde ambulans temizlikleri de ihmal edilmiyordu. Ancak sürekli tekrar eden bu durum tüm enerjimizi tüketiyordu. Derken tarihler 8 Mayıs 2020'yi gösterdi. Dalgalanıp duran bir ateş, inanılmaz bir baş ağrısı ve bacaklarımda kas ağrıları belirmeye başladı. Belirtilerimin olduğunu düşünüp hemen hastaneye gidip muayene oldum. Tomografim ve kan değerlerim normaldi. Bu nedenle de sürüntü

örneği alınmamış antibiyotik ve analjezik tedavisine başlanmıştı. Hastalığın ikinci gününde ‘Acaba tetkikler yanıtıyor olabilir mi?’ düşüncesiyle kendimi izole etmiştim. Ramazan ayı olmasından dolayı ilaçlarımı iftar ve sahur zamanına göre ayarlamıştım. Ama kullandığım ilaçlar yakınmalarımı azaltmıyor işe yaramadığını düşündürüyordu. Bacaklarımda ve sırt bölgemdeki kas ağrılarını ramazan orucu nedeniyle mineral eksikliğine bağlamıştım. ‘Bol tuzlu bir ayran iş görür,’ diye düşündüm. Hazırladığım sodalı tuzlu ayran karışımından tuzun tadını alamamam COVID-19’un tat duyusunu olumsuz etkilediğini hatırlattı. Şekerle yaptığım denemede de şeker tadı alamadım. Kolonya kokusunda da limon kokusu kaybolmuştu. Korku ve endişeyle birlikte soluğu Kovit polikliniğinde aldım. Kovit görevlisi hekim bana pozitif olabileceğimi söyledi ve sürüntü vermeye gönderdi. O sırada aklımdan birçok soru geçiyor, zihnimi meşgul ediyordu. Ya pozitifse, ya çocuklarıma bulaştırmışsam? Ya eşime de bulaşmışsa? Peki ya birlikte çalıştıklarım, onlara da geçmişse? Hele ki sevdiğilerime taşıyan ben olmuşsam? Bu soruların her birine kendimce cevaplar bulmuşken yeni bir soru çıkıyordu karşıma. Sürüntü alınırkenki can acısını hiç düşünmedim. Arada aklıma balkonlarda bizlere yaptıkları alkışlar geliyordu. Kahraman mıydık? Yoksa bir yerde bulaşın bir halkası mı?

11 Mayıs sabahını zor ettim. Evde kendimi izole etmek istemiştim ama ne kadar başarabilirdim ki? Biz eşli sağlık çalışanlarının geneli nöbetlerle hem işlerini hem çocuklarını bir arada büyütenlerdik. Nöbetteki hastalığı çocuklarımıza taşımamız pekâlâ mümkündü. Çünkü çocuklarımız bizlerle her zaman iç içeydi. Sabahına işim icabı dışarıdaydım. Farklı numaralardan aranmaya başladım. Hiçbir zaman istenmeyecek bir pozitiflik gelip beni bulmuştu. Bakanlık yetkilileri, Sağlık Müdürlüğü görevlileri, hastanedeki görevlilerin hepsi arayıp bana bunun bilgisini veriyorlardı. Akabinde eşimi aramaya çalışırken eşim beni aradı ve beyaz kıyafetli İl Sağlık Müdürlüğü görevlilerinin karantina bilgilendirmesine geldiklerini söyledi. Düşündüğümde

ilk aklıma gelen çocuklarım oldu. Onları korona silahıyla vuran, bu hastalığı onlara taşıyan masum öpücüklerim acaba bir dost ateşi miydi?

Acilen eve geri döndüm. İdaremi aradım ve bilgilendirme yaptım. Bakanlığımız tek kelime ile harika bir organizasyon sergilemişti. Bunu başına gelince anlıyor insan. “Sadece öz bakım için gerekli kişisel ihtiyaçlarınızı hazırlayın. Hazırladığımızda bilgi verin, 112 ambulansı sizi almaya gelecek.” diye belirttiler. Hazırlanırken enikonu ihmal ettiğim bir durumu oğlum bana söylediğinde fark ettim. “Baba lütfen ölme. Ölmeye gidiyorsun biliyorum.” Her şeyi bıraktım ve oğluma sordum. “Ölmek mi? Bunu da nereden çıkardın?” dedim. “Her akşam kaç kişinin bu virüsten öldüğünü biliyoruz. Sen de koronavirüs olduğuna göre sen de öleceksin ve bana bunu üzülmemem için söylemiyorsun.” O an düşündüm; akşamları sadece o haberleri izlediğimi ve bilgi aldığımı düşünürken çocuğumun psikolojik olarak bundan olumsuz etkilenebileceğini anlayamamış ve gözden kaçırmıştım. “Hayır oğlum, ölümü de nereden çıkardın?” derken içimden bir his “Yoksa ölecek miyim?” sorusuna cevap arıyordu içten içe. Bu kapıdan son çıkışım, evlatlarımı son görüşüm müydü acaba? O ayrılıştaki öpememek, sarılamamak duygusu beni kahrediyordu. Ekip arkadaşlarım ambulansla beni almaya geldiklerinde kızımın uyuya kalması ayrılışımı nispeten kolaylaştırmıştı... Bakıyorum C tipi kıyafetler, tulumlar, maskeler, gözlük, galoş tüm kişisel koruyucular bu defa benim için giyilmişti. Ve Beytepe Askeri Hastanesine yatış... Dışarı kapıdan bakmanın dahi yasak olduğu, içeride kovit ile baş başa izole bir yaşam...

Düşünmeye başlamıştım. Bu kadar tedbir içinde koronavirüsünü ben nereden bulmuştum? Derken arkadaşlarımın geçirdiği semptomlar aklıma geldi. Çok değil iki hafta öncesinde geçirdiği ciddi kas ağrıları ve geniz akıntıları olan, ateşlenmiş meslektaşım. O da muayene olmuştu. Akciğerlerinde bir sıkıntı gözlenmediği ve tomografi bulguları olmadığı için sürüntü örneği verme ihtiyacı da olmamıştı.

Semptomlarımız aynıydı. Benden bir hafta öncesinde rahatsızlanan personelimiz ve benden iki gün önce rahatsızlanan personelimizdeki semptomlar da aynıydı ve tomografi bulgularına göre belirti yoktu. O nedenle sürüntü verememişlerdi. Benim tesadüfi olarak tat ve koku duyusunu yitirdiğimi fark etmem, görevlileri sürüntü örneği almaya zorlamış ve tanı konulmasına sebebiyet vermişti. İş yerimde COVID-19 tanısı almasalar da hastalığı hafif semptomlarla atlatan arkadaşlarım olabilirdi. Dolayısıyla hastalardan kapmış olabileceğim gibi birlikte çalıştığım arkadaşlarımdan kapığım bir dost ateşi de olabilirdi. Sebep o ya da bu artık bir önemi yoktu. Bir gerçek vardı ki o da kovit ile mücadele etmek zorunda olan bir hastaydım artık.

Aklım eşim ve çocuklarımdaydı. Onlardan da tahliller alınacak, bakılacaktı. Neticede tanılı ile teması olan bireylerdi. Aklımda deli sorular... Ben pozitif eşim negatif çıkarsa... Ya da ben pozitif çocuklar da pozitif çıkarsa... Ya da... ya da... hep farklı kombinasyonlar... İçim içimi yiyordu. Derken akşamüstü oldu. İlaç tedavisini aldıktan kısa bir süre sonra eşim aradı. Telefonu oğlum almıştı ve çok mutlu geliyordu sesi: “Babaaaaa! Yaşasın! Biz de korona olmuşuz! Sen tek başına ölebileceğini mi sandın, biz de geliyoruz yanına...” Sonra da kızım aldı telefonu: “Baba bize de koronavirüsün bulaşmış olmalı ki biz de hasta olmuşuz. Aradılar. Abimi ve beni de getireceklermiş oraya.” Şok oldum. Çocuklarıma bu hastalığı anlatmıştım. Nasıl bir hastalık olduğunu ve kimlere nasıl zarar verdiğini söylemiştim. Ama anladım ki bizler hasta olunca çocuk psikolojisi bunu farklı yorumluyordu. Çocuklarım ve eşim Ankara Şehir Hastanesine alındılar. Eşimin sonucu sabah çıkacaktı o nedenle çocuklarımızın yanında refakatçi olarak kaldı. Ben de yanlarına sevk talep ettim. Hasta ettiklerimin yanına gitmeliydim. O gün bu şekilde geçti ve diğer günün sabahı eşimin sonucu da pozitif geldi. Aynı semptomlarla eşim de hasta olmuştu. Ben nasıl titiz çalışıyorsam eşim de o şekilde titizdi. O da bir dost ateşiyle yaralanmıştı bu kovit savaşında. Düşündüğümde

cevabını bulmuştum. Ertesi gün sevk oldum ve ben de yanlarına olmasa da yakınlarına gidebildim. Bir arada olmak istesek de ortamda çok fazla virüs yükü olacağı ve odaların dört kişinin bir arada yaşamını zorlaştıracağı için buna izin vermediler. Akşam saat yirmi üç civarı kapı açıldı ve elinde bilgisayar çantasıyla oğlum içeri girdi. İlk sözü; “Sen kendi başına ölemezsin ben de geldim yanına.” oldu. Sıkı sıkıya sarıldım ve öptüm onu. Sonrasında da anlattım; “Eğer vücudumuz sağlıklıysa bunu yenebileceğimizi, bizlerin mücadelecisi olduğunu,” söyledim. Kızım annesiyle kaldı ve dijital teknoloji imdadımıza yetişti. Sosyal ağlar üzerinden görüntülü görüşme ile bağlantı sağlayabildik. Oğlumla öncelikle bu virüse isim koyduk. Aramızdaki ismi koronavirüsünün yaramaz çocukları “küçük koviçler”. Minik koviçler bize bulaşmakla hata ettiklerini anlamalılar, dedik ve onları yenmek için işe koyulduk. Planımızı her aramada küçük kızımız Elif Su ve annemize (diğer yaralı savaşçımız) bahsettik. Arkadaşlarının yaptıkları resimleri bizimle paylaşmaları, hastanedeki odamızın karşısından ziyaretleri, video paylaşımları, aramaları bize büyük moral oldu. “O küçük koviç dikenli bir zararlı,” dedik. “Beslenmemiz ve sağlığımıza dikkat edersek eğer o küçük koviçin her bir dikenini koparır koparır atarız ve vücudumuzda tutunacak yerleri kalmaz bir an önce de kurtuluruz.” dedik. Bugün hastanedeki dördüncü günümüz. Çok şükür, çok sağlıklıyız ve semptomlarımız geçti. Koviçleri bize bulaştığına pişman ettik. Oğlumla ilk gün söylemiştik; “Gayri koviçler düşünsün,” diye sözümüzü tuttuk. ‘Eğitim Bilişim Ağı’ sistemi üzerinden yani EBA televizyon kanalından derslerimizi yaptık. Öğretmenimizin verdiği ödevleri hemşire ablamızın verdiği kâğıtlara yaptık. Oyunlar oynadık. Şimdi bekliyoruz. Testlerimiz negatif çıktığında inşallah ev karantinasına geçeceğiz. Bu COVID-19 yaralıları da savaşa kaldığı yerden devam edecek. Kan ve kemik iliği bağışçısıydık. Hayat kurtarmaya kendini adanmış bu bedenler bağışa koronavirüs plazma bağışçılığını da ekleyecek. Evlatlarımızla hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz. Başka hastalıklardan hem kendimizi hem

de çocuklarımızı ve sevdiklerimizi korumaya çalışarak mücadeleye devam edeceğiz inşallah. Maalesef ki çocuklarımızla aramızdaki bu sevgi bağı yeni dost ateşlerine sebep olabilecek. Sağlıcakla kalacağımız ve güzel günleri hep birlikte karşılayacağımız huzurlu ve mutlu günler, şifa bekleyenlere de Allah'tan sağlıklar diliyorum.

KARA YARAM

Halil Ayhan

“Gençler ümitleriyle, yaşlılar ise hatıralarıyla yaşar!” diye çok güzel bir deyişimiz vardır. Ben de birçok anı ve hatırayı ardımda bırakmış, yaşlılık merdivenin basamaklarını hızla tırmanmaya başlamıştım. Daha önceleri çok yavaş geçen zaman nedense şimdi dörtlü kaçar gibi geçip gidiyor. Ömrümün altmış beş yaşını yaşarken, son zamanlarda nedense aklıma sık sık rahmetli şairimiz Cahit Sıtkı Tarancı'nın “Yaş otuz beş! Yolun yarısı eder. Dante gibi ortasındayız ömrün” şiiri gelip duruyor. Güzel dünyamızın üstüne kara bir kâbus gibi çöken koronavirüsün sebep olduğu salgın hastalık nedeniyle dışarı çıkma yasağı uygulanan yaş grubu içindeydim. Evimizin balkonundan uzakları seyrederken geçirdiğim tüm hayatım gözümün önünde canlanıp duruyordu. Herkes için oldukça zorlu geçen bir süreç içindeydik. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı artık, bunu çok iyi anlamıştım. Hayatımızda eskisinden oldukça farklı yeni bir normal hayat başlayacaktı. Bundan sonraki yaşamımızda maske, eldiven, sosyal mesafe, daha çok hijyen ve izolasyon ile yaşayacaktık. Eve kapanmış, kapımızı kapatmış, kendimizi izole etmiş ama yorgun yüreklerimizin ve gönül kapılarımızın kapılarını hep açık bırakmıştık. Bu salgınla baş eden, bu hastalığa yakalanan, bu hastalık nedeniyle hayatını kaybedenler için elimizden dua etmekten ve rahmet dilemekten başka bir şey gelmiyordu. Koca evde kocaman bir yalnızlığın cirit attığı bu zamanlarda, yaşlı yüreğimde kabuk bağladığını sandığım kara yaralarım nedense tekrar dokunmaya başlamış ve kabuk tutmayan yaralarımı tekrar hatırlamaya başlamıştım. Ebeveynlerimde, ailemde ve yakın arkadaşlarımda yaşanan ağır sağlık sorunlarıyla baş etmek için beni yaralayan hastalıklarla çok erken yaşlarda tanışmıştım. Acil

servisler, hastaneler, eczaneler çok sık gittiğim yerler olmuştu. Tüm sağlık çalışanlarının gönümde ve yüreğimde apayrı bir yeri vardı. Duyduğum vefa duygusu günbegün artarken en üzgün ve en yalnız olduğum o zamanlarda omzuma dokunup şifa veren, o elleri hiçbir zaman unutmadım ve unutmayacaktım.

Çocukluğum, babamın görevi nedeniyle elektriği, suyu, doktoru olmayan Güneydoğu'nun küçük bir sınır kasabası olan Ceylanpınar'da geçmişti. Birçok olumsuz şartlara rağmen o sınır kasabasını sonradan ailece çok sevmiştik. Zira Çiftlik Müdürü Haydar Bey, Bucak Müdürü Hamit Bey amcalar gibi çok değerli kadim aile dostlarımız olmuştu. Oluşan bu kadim dostluk yaşayan ikinci kuşak tarafından bugünlere kadar tarafımızca hep yâd edilerek taşınmıştı. O kasaba hayatı bize hayatta bazı şeylerin ne kadar değerli olduğunu çok erken yaşlarda öğretmiş ve o bilinci beynimize yerleştirmişti. Ailece yan yanaydık, beraberdik, sıhhatliydik. Bizler için bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı. Evimizin doktoru annemdi. Üşüttüğümüzde, hasta olduğumuzda, o maharetli elleriyle hazırladığı ihlamurlu, nane limonlu, hatme çiçekli içecekler hastalıklarımıza iyi gelir ve bizi iyileştirirdi. Soğuk algınlığı için sırtlarımıza kupa çektiirmek ise bizler için apayrı zevkli bir oyundu. Burada yaz ayları çok sıcak geçtiğinden bazen sıcaktan başımız ağrırdı. Annem buzlu suda bekleyen yassı taşlarını alınımıza koyduğunda başımızın ağrısı bir nebze olsun hemen hafiflerdi. Annem çok akıllı bir kadın olmasına rağmen ailesi tarafından okutulmamıştı. Bazen imza atması gerekli olduğunda imza yerine üstünde ismi yazılı olan bir mühür basardı. Beyaz kâğıtlara basılan o mührü sanki yüreğime basılmış gibi hisseder ve çocuksu duygularla çok üzülürdüm. Bu nedenle okumalıydım, hem de çok okumalı ve çok başarılı olmalıydım. Yüreğimin üstüne basıldığını hissettiğim o kara mührü, büyüdüğümde 'Umutsuzluğa, çaresizliğe hayır!' diyerek, diğer bir yandan ise o kara mührü 'umuda, çareye, sağlıklı geleceğe evet,' diyerek basmak istiyordum. Daha okula başlamamış olduğumdan

tüm günümü kapımızın önünde mahalle arkadaşlarıyla oynayarak geçiriyordum. Bazı arkadaşların ellerinde ve yüzlerinde aniden kara yaralar oluşmuştu. Annem bu hastalığın bulaşıcı olma ihtimalinden dolayı dışarı çıkıp arkadaşlarımla oynamayı bir süreliğine bana yasaklamıştı. Günlerce evde dört duvar arasında hapis kalmıştım. Annem arkadaşlarına gezmeye gittiği zamanlarda kısa bir zaman aralığı bile olsa bana konulan o yasağı delip kapının önüne çıkıyor ama arkadaşlarıma yaklaşım oynamaya da korkuyor, bu durumdan pek zevk almadığım için de hemen tekrar eve dönüyordum. Bir gün sağ ayak dizkapağımda küçük bir yara belirmişti. Çok korkmuş ve bunu annemden saklama çarelerini aramaya başlamıştım. Yaram görünmesin diye artık kısa pantolonlarımı giymiyordum. Ama dizkapağımdaki yara bir türlü kapanmıyor ve gittikçe kötüleşip kapkara bir renge bürünüyordu. Dayanamayıp en sonunda yaramı anneme göstermiştim. Annem dizkapağımdaki yaram için bir sürü merhem bulup iyileştirmiş ama kara yaranın izi dizkapağımda hep sabit kalmıştı. Okul zamanı geldiğinde büyük bir hevesle okula başlamıştım. Okulumuzun ilerisinde ekili olan pamuk ve buğday tarlaları vardı. Çatlaman koyalakların içinden fıskıran pamukların görüntüsü çok güzel olup bizleri küçük hayal dünyamızın çocuksu, saf ve temiz rüyalarında gezdirirdi. Bazen okulumuza çevre ilden gelen sağlık ekipleri bizleri sağlık kontrolünden geçirir ve tüm öğrencilere aşı yaparlardı. Aşı olduktan sonra akşam aşı yapılan yer biraz şişse ve biraz ateşimiz olsa da bunu pek dert etmezdik. Çünkü okul ertesi gün tatil olduğu için çocukça sevinirdik. Birkaç yıl sonra kasabaya elektrik gelmiş ve kasabada ilk yazlık sinema açılmıştı. Sinemada seyrettiğim ilk film gişe rekorları kıran ‘Ben Hur’ filmiydi. Aradan çok uzun bir zaman geçse de filmde geçen bir sahneyi hiç unutmadım. Cüzzam hastalığına yakalanan annesini ve kız kardeşini şehrin dışındaki cüzamlılar mağarasına bırakma sahnesinde; o aktörün, annesinin ve kız kardeşinin gözlerinde beliren çaresizlik ve yalnızlık ifadesi çok anlamlı ve dokunaklıydı.

Zaman bazen çok hızlı geçiyor bazen de nedense yavaşlayıp bir türlü geçip gitmek bilmiyordu. İlkokul ve ortaokul yıllarımız bitmiş liseye başlama zamanımız gelmişti. Kasabada lise olmadığından annem ve kardeşimle beraber kasabaya daha yakın olan dillerin ve dinlerin şehri diye anılan Mardin'e gitmiştik. Şehir bir baştan bir başa tarih kokuyordu. Kesme sarı taşlardan yapılmış asırlık büyük taş evler birer konak gibiydi ve beni epey cezp etmişti. Dağ yamacında kurulan tarihi şehir, buğday sarısı konaklar arasında gizlenmiş gibiydi. Sarı renkler bir şehre bu kadar mı yakışırdı?

Dağın başındaki kalenin yamaçlarına inşa edilmiş olan tarihi taş evlerin tümü aşağıda uzanan uçsuz bucaksız Mezopotamya ovasını gözlemliyordu. Bu şehir için 'Geceleri gerdanlık, gündüzleri ise seyranlık' sözü boşuna söylenmemişti.

Annem okul hazırlıklarımızı tamamlamış ve lise kayıtlarımızı yaptıktan sonra ana caddenin üç yol mevkiinde bulunan üç katlı bir binanın kiralık olan zemin katını tutmuştu. Evimizin üst katlarının bir tanesinde çevrede çok sevilen, genç yaşında gerek doktorluğuyla gerekse de yardımseverliğiyle ün yapmış olan Dr. Edip Bey, diğer dairede ise yörenin başarılı hukukçusu Avukat Servet Bey oturuyordu. Bazen gecenin geç saatlerinde bile acil hastalarını doktor beye muayene ettirmek için getirenler olduğu gibi doktor beyi hastanın yanına alıp götürmeler de olurdu. Çoğu zaman dar gelirli hastalardan muayene ücreti almazdı. Hayatımızda tanıdığımız ve her zaman yardımlarını gördüğümüz, bu iki insan ilk doktorumuz ve ilk hukukçu dostlarımız olmuştu.

Okula giderken gözüm her gün önünden gelip geçtiğim dükkânların ve işyerlerinin önünde asılı duran tabelalara takılır, bilhassa üstünde doktor ve avukat yazan tabelalara içten içe imrenerek bakar, gelecekteki hayatımla ilgili kendimce küçük hayaller kurardım. Hayat bize onlar gibi başarılı olma şansının yanı sıra diğer insanların da hayatlarına dokunma ve onlara yardım etme fırsatı verecek miydi acaba?

Öğretim yılının ikinci döneminde babam izin alarak yanımıza gelmişti. Geceleri terliyor ve çok öksürüyordu. Annem gecenin geç vaktinde evimizin üst katında oturan doktor beyi babamı muayene etmesi için eve çağırmişti. Doktor bey babamı fiziki olarak muayene etmiş, stetoskop aletiyle ciğerlerini dinlemiş, koltuk altına koyduğu dereceyle ateşini ölçmüştü. Muayene sonrasında annemle beraber diğer odaya geçip kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Babam ve annem daha çok gençti. Bizler onlara sanki hiçbir şey olmayacakmış gibi düşünürdük. Ama yaşamın bir pamuk ipliğine bağlı olduğunu bazı şeyleri yaşadktan sonra anlayacaktık. Annemin hâl ve hareketlerinden durumun bayağı ciddi olduğunu sezebiliyorduk.

Annem babamın tabağını, bardağını, çatal ve bıçağını ayırmış, bizlere babama fazla yaklaşmamızı tembihleyip durmuştu. Babamın acil olarak Diyarbakır Tıp Fakültesinde tetkikleri yapılmış, hastalığına o yıllarda yaygın olan tüberküloz teşhisi konmuştu. Babam Ankara'ya gitmiş ve sanatoryumda yaklaşık altı ay yatmıştı. Evimizin üstünde kara bulutlar dolaşmaya başlamış ve eski neşemizden eser kalmamıştı. Bu durum derslerimize bile yansımıştı. Evimizin yakınındaki açık olan yazlık çay bahçesinde o dönem sanatçılarınin içli sesleriyle okudukları "Veremli Kız" plakları durmadan çalıp dururken bazen gözlerim doluyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu arada babamın tedavisi bitmiş ve tayinimiz İzmir'e çıkmıştı. Ben ise lise son sınıfa geçmiştim ve lise tahsilimi burada tamamlamak istiyordum. Annem bizlerin başarılı olması için her türlü fedakârlığı yapan güçlü bir kadındı. Ayrıca sağlığına çok dikkat eder, yazlık ve kışlık yiyeceklerin birçoğunu (ekmek, yoğurt, sucuk, turşu, salça, erişte, tarhana vb.) evde yapar, iyi beslenir ve her sabah muhakkak yürüyüş yapardı. Ama son zamanlarda rengi ve iştahı kaçmış, biraz da zayıflamıştı. Okuldan eve döndüğümüz bir gün annemi sancılar içerisinde kıvranırken görmüş çok telaşlanmıştım. Dr. Edip Bey bizden hiçbir zaman muayene parası almadığı için annem, ona muayene olmak istememişti. Az

ilerde doktorluğuyla ve yardımseverliğiyle tanınan ve sevilen Dr. Murat Dilmener'in muayenehanesine gitmiştik. Gerek Dr. Edip Bey gerekse de Dr. Murat Bey gerçek birer fakir hasta dostuydular. Cuma günleri muayenehanelerinin önleri epey kalabalık olurdu. Zira o gün muayenehanelerine gelen hastaların hiçbirisinden ücret almazlardı. Muayenehaneden içeri girdiğimizde gözüm hemen duvarda asılı olan diplomaya takılmıştı. Doktor Murat Bey annemi fiziki olarak muayene ederken dokunduğu her organdaki hasarı maharetli elleriyle tespit etmiş ve annemin acilen hastaneye yatması gerektiğini söylemişti. Annem cüzdanından para çıkarmaya çalışırken, doktor bey eliyle annemi engellemişti.

— Siz Dr. Edip Bey'in alt komşusunuz değil mi?

— Evet.

— Dr. Edip Bey'e gitseydiniz, zaten o da sizden para almayacaktı. Bu nedenle ben de alamam.

Eliyle beni işaret ederek;

— Muayene paramı genç kardeşimin okul masrafına harcarsınız demişti.

Çok teşekkür ederek muayenehaneden ayrılırken, bayağı duygulanmıştık. Liseyi bitirmek üzereydim. Annem hastaneye yatmış, açık safra kesesi ameliyatı olduğu sırada sarılığa yakalanmış, ardından karaciğer kanseri tanısı almıştı. Kısa bir süre sonra annem hayata veda etti. Annemin ardından babamın hastalığı nüksetti. O da önce zatürree olup ardından menenjit hastalığından hayatını kaybetti. Bu büyük acılardan sonra sarı renkli taş konaklar üstüme üstüme geliyor ve sarı renkli hüznler önce gözlerimde birikiyor sonrada tuzlu gözyaşlarına dönüşüp, şakaklarımdan aşağı doğru dökülüyordu.

Yaşadığım müddetçe, yalnız kaldığım anlarda, hayatımızda iz bırakan ve hayatımıza dokunan hiçbir eli, hiçbir zaman unutmadım. Herkes kendi öyküsünü yaşar ve kendi öyküsünü yazar. Hayatını

koronavirüsten kaybeden Sayın Prof. Dr. Murat Dilmener'in vefat haberini duyunca çok üzülmüştüm. Rahmet dilemekten başka elimden bir şey gelmiyordu. Hayat öykümde genç yaşta tanıdığım bu değerli insanlar için birkaç satır yazmak, içsel yolculuğumda beni biraz rahatlattı. Dünyanın yanı sıra ülkemizin de koronavirüs denen bulaşıcı salgın hastalıkla canla başla mücadele ettiği zorlu bir dönemi yaşıyorduk. Sağlığın insan için ne kadar önemli olduğunu ve sağlıklı nefes almanın dünyalara bedel olduğunu bu günlerde yeniden hatırlamaya başlamıştık. Yaşamla beraber hızla geçip giden zamanın yoğun karmaşıklığı içinde fark edemediklerimizi, unuttuklarımızı bir bir, yeniden anımsıyorduk. Yaşamak hatırlamaktı ve insan hatırladıkça yaşıyordu. İçimizde özlemlerimiz birikmişti. Akrabalarımızı, eş dost ve yakınlarımızı özlemiştik. Sokaklarda güneşin dost ışıkları altında özgürce yürümeyi, gökyüzünde uçan kuşları seyretmeyi, gelen baharla birlikte çiçek açan ağaçları, her bahar yeniden canlanıp yeşeren tabiatı seyretmeyi, yerdeki yuvasına omuzları üzerinde yiyecek taşıyan küçük karıncaları gözlemlemeyi, deniz kenarında yürümeyi, kabaran deniz dalgalarının sahile vururken çıkardıkları o hisşirtılı sesleri özlemiştik. Bizden uzakta olan çocuklarımıza özgürce sarılmayı özlemiştik. Parklarda ağaçların altında oturmayı, arkadaşlarla eski günleri yâd edip sohbet etmeyi özlemiştik. “Sabrın sonu selamettir.” sözüne dört elle sarılmış ve sabretmeyi öğrenmiştik. Bu hastalıkla canla başla uğraşan ve bitmeyen nöbetlerin isimsiz kahramanları olan tüm sağlık çalışanlarına yüreктen teşekkür etmeyi öğrenmiştik. Sağlık ordumuzla ne kadar iftihar etsek azdır. Hepsine selam olsun...

Berberce el ele, omuz omuza kanayan yaralarımızı yine bir bir, birlikte saracağız...

‘Yaşam olduğu müddetçe umut vardır...’

KÖPEKLER VE BEBEKLER

Büşra Çiçek Süngü

Mart ayındayız ve havalar ısınmak bilmedi. Dört gözle baharı bekliyorum ama sabahları hâlâ montumu, atkımı bir yük gibi omuzlanmadan gidemiyorum okula. Beni o hâlde görenler öğrencilerden biri sanmaya devam ediyor. Mart ayındayız ve hiç olmadığı kadar farklı bir soğuk var havada.

İşe giderken yolumun üstünde bir köpek beni her sabah karşılıyor. Ben onun başını okşarken durakta bekleyen insanlar bizi izliyor. Güneşin bile doğmadığı bu saatlerde, sevgimi bir köpekle paylaşmamı, güneşi bu şekilde doğurmamı ve tüm ümitsizliğimi o dokunuşla yok ettiğimi anlamıyor gibi bakıyorlar. Kimisi gülümsüyor. Yüzlerine baktığımdan değil, ben o köpeği severken birileri bir yerde gülümsüyor. Hissediyorum.

Öğretmenler odasını günaydınımınla birlikte başka bir uyku kokusu sarıyor sanki. Döneme başlayalı birkaç hafta olmasına rağmen o tatlı yarıyıl tatilinin özlemini çekiyorum. Keşke yaz gelse de annelere gitsek, denizde dans ettirsek bu yollarda çürüttüğümüz ayaklarımıza... Çekirdeğimizi alıp sahile gitsek ve eğlenen insanların o hep tanıdık gelen melodisini dinlesek. Beni bu hayallerde görenler öğrencilerden biri sanmaya devam ediyor. Aldırmıyorum. O günkü derslerimi gözden geçirmek için yerime çoktan kuruldum.

Arkadaşlarımdan biri Suriye'den, diğeri Hollanda'dan göçüp gelmiş buralara, diğeri ise çocuk özleminden... Serpil böyle bir kadındı işte. Yalnızca haberlerde dolaşan bir virtüs yüzünden okuldaki ve dışarıdaki yüzlerce kişiye karşı cerrahi maskeyle siper etmişti kendini ve muhtemel bebeğini. Öğrenciler sürekli kendi aralarında Serpil'in neden maske taktığını, hasta olup olmadığını sorup duruyorlar

birbirlerine. Serpil ise tüm kararlılığıyla “Bir gün hepiniz maske takacaksınız!” diye bizi azarlamaya ve yeterince ihtiyatlı olmamakla suçlamaya devam ediyor.

Baharın resmiyete kavuşmasıyla ve polenlerin kendini iyiden iyiye hissettirmesiyle mevsimlik hapşırımlarım kötü yol arkadaşlarım olarak kollarıma girdiler. Küçük öğretmenler odamızda hapşırıp tıksırmam birini tedirgin etti o gün. Serpil ertesi gün elinde birkaç tane maskeyle odaya girdi. Hepimize maskeleri dağıttı. Önce ellerimizdeki maskelerle sonra birbirimizle baktık. Henüz okulda kimsenin tanımadığı Serpil’in bebeği için o maskeyi takmamız gerekiyordu galiba. Maskeyi taktım, gözlüklerim bir anda yağmurlu ve soğuk bir kış günü, sıcak bir otobüse binmişim gibi buharlaştı. Nefes alamadım. Zaten tuhaf da kokuyor. “Ben bunu takacağıma başka yerde otururum.” dedim. Serpil ses etmedi. Uyduruk bir maske yüzünden boş bir sınıfta kendi başıma kalmıştım. Bir bu eksikti.

Eve dönerken beni karşılayan güzel köpeğe çok alıştım. Senelerin tozunu uzun, sarımtırak kahverengi tüylerinde toplamıştı. Herkesle iyi anlaşılan, insanı ve sevgiyi bu kadar güzel anlayan başka bir canlı var mı hayatta? Beni uzaktan görür görmez yattığı yerden kalkıp yanıma koşuyor, iri bedenini yerlere atıyor ve alenen sevilme istiyordu. Böyle bir isteğe kim karşı koyabilir? İnsanların bakışlarına aldırış etmeden yine oynuyoruz. Bakıyorum sağa sola; yuvası, yemeği, suyu, her şeyi var. Bir tek sürekli sevgisi eksik. Onu da ben karşılamaya çalışıyorum işte. Günün yorgunluğunu güzel köpek bile alamıyor bu defa. Eve zor atıyorum kendimi.

Biz sabahın güneş doğmayan saatlerinde evden çıkıp, nefes nefese yaptığımız işler arasında boğulup, yine kör topal hızlı adımlarla eve gelip, yavan bir dinlenmeyle günü bitirmenin telaşındayken, günler umarsız ve nazlı bir tüy gibi oradan oraya uçuşurken bir yerlerde birileri ölüyordu artık. Tüm gerçekliğiyle gözümüze çarparak. Üstelik az buz da değil, binlerce insan ölüyordu. Sosyal medyadaki videolara

bakılırsa yerlerde yığılan insanlar, hastanelerde ağlayan doktorlar, ölüm sessizliğine bürünen şehirler ve yaka paça hastaneye götürülen hastalar gitgide gündemimize işleniyordu. Bunları izledikçe oturma odasında keyif yaptığım koltuk sanki beni sarıp sarmalıyor, bir çeşit deli gömleği giymiş gibi elimi kolumu bağlayıp beni sıkıştırıyordu. Eşimin o yapacak bir şey olmayan kötü durumlarda raftan alıp çıkarttığı sessizliği yine salonun ortasındaydı. Böyle zamanlarda sessiz kalmaktan başka bir şey yapamam pek. Yalnızca üzülüyorum ve en azından bizi teğet geçsin diye bencil bir dileğin ellerini tutuyorum.

Artık o sabahın habercisi, aydınlığa dönük karanlıkta yalnızca mart ayının kokusunu değil, insanların tedirginliğini de çekiyorum içime. Öğrencilerim dersi kaynatmak için “koronayı konuşalım” diye diretiyorlar. Onlar için bir ders kaynatma bahanesi olan bu trajedi, kendimi sürekli tüylerim diken diken olmuş hâlde bulmama sebep oluyor. Konuşuruz elbet ama beyhude olduğu her hâlden belli bu konuşmaların. Zamanın bizim için de daraldığını yalnızca Serpil’in gözlerine bakarak bile anlayabiliydik. Oturup komplo teorileri kurup birbirimizi iyice telaşlandırmayı tercih ettik. Henüz yüzleşmediğimiz gerçeklik hakkında acımasızca konuşmak, bizlere insanlığın karanlık tarafını hatırlatmaya yetmiyordu. Fakat farklı bir konu hakkında konuşsak bile suçlu hissediyorduk kendimizi. Bu suçluluk gitgide hasta sayısı artan ülkeler, alınmaya çalışılan önlemler ve bir kargaşa bulutunun üzerimize çöreklenmesi yüzündendi ki bu da çok normaldi.

Sokaktaki köpeği göremedim o gün. Civarda aramaya bile yeltenmedim. Artık elimde ıslak mendille dolaşıp bir yerlere dokunduktan sonra ellerimi sildiğim, ağzımı burnumu atkımla kapatarak dolaştığım bir zamana ışınlanmıştık. Koşar adımlarla eve atmalıydım kendimi. Öyle de oldu. Pek de âdetim değildi ama gündemimiz yoğundu. Televizyonu açıp kendimi mutfığa bıraktım. Ben tabakla, çanakla, soğanla, patatesle ve akşam yemeği telaşıyla dans ederken Sağlık Bakanı’nın açıklaması müzik çaları durdurdu. Her şeyi bıraktım ve kitlendim aptal kutusuna.

Pek de aptal değildi sanki şimdi. O bilinmez canavar virüs artık tam anlamıyla evimizde, şehrimizde ve ülkemizdedeydi. Hangi bencil dilek kabul olmuş ki bugüne kadar? Benimki de olmadı işte. Şimdi tüm dünyanın besleyip büyüttüğü, nur topu gibi bir problemimiz vardı ve kucağımızda ağlıyordu.

Kolonyanın altın değerinde, Serpil'in bize zorla verdiği maskelerin bulunmaz Hint kumaşı olduğu başka bir zaman dilimine ışınlandık. Okula gelen öğrenci sayısı gitgide azalırken, hâlâ her şey aynıymış gibi ders işlemeye devam ediyor, elimde kalan tek tük çocukları ödev yapmaya zorluyordum. Ben de böyle kaçıyordum gerçeklerle yüzleşmekten. Fakat ne Serpil ne de diğer arkadaşlarım eskisi kadar rahat değildi. Hepimiz kendimizce çözüm bulmaya çalışıyorduk. Çocuklara yaklaşmıyor ve her teneffüs ellerimizi yıkayıp birbirimize kolonya ikram ediyorduk. Serpil ise derse girdiği çocukların üstüne el dezenfektanı sıktığını itiraf edip bizi güldürmüştü. İnsan formunda yürüten bir dezenfektan şişesine dönüşmüştü bile. Elllerine geçirdiği eldivenler ve yüzündeki maske ile şimdi de bir ameliyat hemşiresini andıran Serpil, korkularının gerçekleşmesiyle “Ben demiştim,” der gibi bakıyordu. Haklıydı.

Bir haftayı nasıl bitirdik, bilmiyorum. Sokaktaki köpeği bile sevmeye korkar oldum. Hayat böyle nasıl geçer? Herkesten, her şeyden korkuyorum. Bankamatikten para çekerken bankamatığı kolonyayla siliyorum, insanlara yürüten virüslermiş gibi davranıyorum ve yalnızca evde durmak istiyorum. Vaka sayısı ise asla durduğu yerde durmuyor, durmayacak da belli. Kocaman bir stres topuyuz ve hep birlikte yuvarlanıyoruz. Üstelik şimdi sağımıza, solumuza görmediğimiz bilmediğimiz bir virüs yapıyor, kolonya ile yok etmeye çalışıyoruz onu.

Biz böyle paldır küldür yuvarlanırken ilk ölüm haberi açıklanıyor. İşte o zaman tüm sevdiklerim gözümün önünden geçiyor ve birkaç damla yağ olarak kucağıma dökülüyor. Tutmak ne mümkün...

Günlerin verdiği stres böyle atıyor kendini vücudumdan. Acaba hasta mıyım? Sokağa çıkma yasağı gelir mi? Okullar kapanır mı? İş yerleri ne olacak? Eşim ne yapacak? Ailelerimiz? Onlara ne zaman güvenle sarılacağım? Annemle babama emanet ettiğim köpeklerim? Ya hayvanlara da bulaşıyorsa? Serpil? Hamile kadınlar? Sınırdaki bekleyen mülteciler? Açlıktan, yokluktan kırılan ve hastane yüzü göremeyen insanlar?

Gözümün önünden geçen belli ki yalnızca sevdiğilerim değil, tüm insanlıktı. Tüm insanlık adına korkmak işte böyle çaresiz ve soru işaretleriyle dolu dev bir paragraf gibiydi.

Ertesi gün köpekle karşılaştım, ona durumu anlattım ve biraz da onunla ağlayıp okula gittim. Beni karşılayan, “zaten belliydi,” diyen gözleriyle arkadaşlarımla hüzünlüydü. Sınıflarda üç beş çocuk kalmıştı artık. Hepsini öğle arası eve yolladık. Dolaptaki önemli eşyalarımızı aldık ve okulların tatile gireceği haberiyle evin yolunu tuttuk. Hollandalı arkadaş fotoğraf çekilmek istedi. “Belki son fotoğrafımız olur,” deyip güldü. Her söylediği ayrı komikti ama bu defa gülerken hepimiz biraz üzüldük. Bu sene çekildiğimiz son fotoğraf olduğu ise bizim için yalnızca bir şakadan ibaretti.

Günler günleri, vakalar vakaları, ölüm haberleri birbirini kovaladı. Biz hep birlikte yuvarlanmaya devam ettik bu tepeden. Tüm zorluklar, korkular ve telaşlar artık ne kadar büyüyeceği bilinmeyen bir kartopuydu. Sağlık çalışanlarına hayret ediyor, cesaretlerini takdir ediyor ve onları alkışlıyorduk. Biz ise bilgisayarlarımızdan dersler anlatmaya devam ediyor, çocukların alt üst olan psikolojilerine bir nebze olsun destek olmaya çalışıyorduk. Belirsizliğin içinde ufak tefek hobiler edinip kendilerini bu duruma alıştırmaları için onları desteklerken kendi geleceğimi düşünmekten alıkoyuyordum kendimi. Yapacak bir şeyimiz yoktu.

Deli gömleği giydiren koltuğumuz yine elimi kolumu sarmış gibi hissettirirken, bir daha asla böyle bir evde oturmak zorunda

olamayacağımızı fark ettiğim o gün, kendimi yalnızca geleceğimi güzelleştirecek şeyler yapmaya adadım. Yeni bir dil öğrenmeye, örgü örmeye, yeni yemekler denemeye ve yeni şeyler öğrenmeye başladım. Bir tarafımı saran korku, bir yandan tedbirle gelen güvenlik hissi, aklımı karıştırıcıdan geçirdiğim mercimek çorbası gibi karma karışık yapmıştı.

Neyse ki çeyizime koyulmuş kolonyalarımız ve dışarı çıkmama lüksümüz vardı. Eşimle hiç bu kadar süre aynı evi paylaşmamıştık henüz. Zaten evleneli aşağı yukarı yedi ay olmuştu. Birlikte geçiremediğimiz vakitlere üzülürken birden birimizi hiç olmadığımız kadar birlikte bulmuştuk. Şimdi de yalnızca stoklasak mı diye düşündüğümüz erzak değil bir parça da huzur eksikti dolapta. Ertesi gün eksiklerimizi tamamlayıp kendimizi olası bir sokağa çıkma yaşağına karşı hazırladık. Dolaptaki makarnalardan ördüğüm güvenlik duvarına dayanıyor, ailemle ve köpeklerimle görüntülü konuşuyordum. Beklediğimiz misafirler, gitmeyi planladığımız yerler sanki şehirlerarası bir otobüse atlamış ve çoktan Bolu tüneline geçmişti. Arkalarından su döktüm ve dış kapının kulpunu çamaşır suyuyla silip kapıyı kapattım.

Uzun süredir duymadığım kuş sesleri ve yarı açık kalan pencereden gelen tatlı rüzgârla uyandım. Sokaklar bomboş. Buraya taşındığımdan beri hiç böyle bir sessizlikle karşılaşmamıştım. İçten içe İstanbul'un şöyle bir nefes aldığını hissedip kendimi rahatlatıyordum ama bir yandan da solunum cihazına rağmen nefes alamayan insanları düşünüp kahroluyordum.

Peki ya sokaktaki köpek? O ne yaptı? Günlerdir, belki haftalardır görmeye gitmedim. Ne aptalım! Kendimi düşünürken onu nasıl unuttum? “Hayır, unutmadın. Yalnızca korktun.” diyen iç sesim şimdi beni rahatlatmaya çalışıyordu. Sokağa çıkma kısıtlamasının kalktığı bir gece yarısı, tüm cesaretimle köpeği görmeye gittim. Yine aynı sevinçle karşıladı beni. Fakat bu sefer sekerek geldi yanıma. Kelimelerin eşlik etmediği sohbetimiz sırasında gördüm ki arka bacağından biri

morarmış, hafif de şişmişti. Telaşa kapıldım. Hemen veteriner bulmaya yeltendim ama aradığım veteriner beni başka yerlere yönlendirdi. Birkaç gün beklemeye, yaranın kendi kendini iyileştirmesini umut etmeye karar verdim.

O birkaç gün dünyada olan bitenlere perde çekmiş, artık her gece köpeği düşünür hâle gelmiştim. Bu defa gittiğimde köpeğin kulübesinin yanında bir notla karşılaşacaktım. Notta köpeğin kanser olduğu, kısa bir ömrünün kaldığı, ihtiyacı olan tek şeyin sevgi olduğu ve bir telefon numarası yazıyordu. Bir hayvan sever onu veterinerine götürmüş ve sürecin sonunda yaşlı bedeninin kanserle mücadele ettiği sonucu ortaya çıkmıştı. O içindeki kanserle, biz dışımızdaki bu virüsün hayatımıza neler getireceği korkusuyla savaşıyorduk. Yine yapacak bir şey yoktu. Bu defa o hırçın sessizliği katlayıp koyduğum raftan ben alıp koymuştum salonun ortasına.

Bu sırada katlanan ölüm sayıları, grafiklerde yukarı çıkan çizgilere dönüşmüştü. Hayatımız üç boyuttan o grafikteki çizgiye, iki boyuta inmişti. Tek dileğim o çizginin bizim başımıza geldiği gibi aşağıya yuvarlanmasıydı. Ailemize sarılamadığımız bu günlerin acısı başka türlü çıkmayacaktı.

Serpil sürekli doktora gitmek zorunda olduğu için ne kadar telaşlı olduğunu anlatıyordu. Gözündeki korkuyu göremiyordum ama hâlâ oraya çakılı olduğunu anlamak için görmeye ihtiyaç da yoktu. Ona dokunmadan sırtını sıvazladım. Yanında olduğumuzu hatırlattım.

Karantina başında öğrenmeye başladığım Almanca ile ilk cümlemi kurduğum o gün, ilk defa vaka sayısı önceki güne göre azalmıştı. Bu defa bencil olmayan dileğim kabul mü oluyordu? Bilemedim. Hak ettiğinden daha büyük bir sevinç, gönlümü kaplamıştı bile.

Bu süre içinde yine köpeğin yanına gidiyor, mamasını ve suyunu kontrol edip kısa süre muhabbetimizle onu yalnız bırakmayıp eve dönüyorduk. Önceden iki oda bir salon olan evimiz şimdi daha da büyüktü sanki. Her gün başka bir köşesini keşfettiğim evimizin aslında

sanki başka başka odaları vardı. Ve kendini seven bir insanın bu evde sıkılma lüksü yoktu. Sıkılmıyordum da. Yalnızca özlem... O biraz zorluyordu beni.

Yavaş yavaş yaralarımızı sarıyorduk. Tüm gün evde oturarak böyle yorulmak nasıl mümkündü? Yorgunduk işte. Ama iyi haberler de sonunda evin duvarlarını boyamaya başlamıştı. Serpil çocuğunun ultrason görüntülerini bize atıyor, hep birlikte sevinliyorduk. Hayatın hiç değişmeyen bir özelliği varsa o da buydu işte. Bir yerlerde biterken, bir yerlerde hep başlıyor ve bu döngü durmaksızın devam ediyordu. Üstelik önüne çıkan hiçbir engeli ciddiye almıyor, kendi kadar ciddi bir şeyle de asla karşılaşmıyordu.

Ortalığın biraz daha rahatlayıp, insanların ihtiyatı elden yavaş yavaş bırakmasıyla kuş sesleri yine duyulmaz olmuştu. Sabahına karışan sesler artık araba ve insan sesleriydi. Olsun... Er ya da geç yorgun İstanbul da kendi yükünü omuzlayacağından haberdardı. Onun için üzülmeği bıraktım o gün. Herkes ve her şey yüküne bile alışırды bir süre sonra. Bunu tecrübeyle sabit biliyordum.

Yürüyüşe çıktığımız bir gün, köpeği yerinde göremedim. İçimi kaplayan o kapkaranlık ağırlığı nasıl taşıyacağımı bilemedim. Aramaya bile korktum köpeği. Herkes ölüyordu zaten, “bari o yaşasın” isimli bencil bir dilek var edilmişti tarafımdan. Koşar adımlarla eve, karantinaya ve gündelik telaşlarımın kucağına attım kendimi. Unutmak istedim köpeği de... Tıpkı bu günlerin başlangıcındaki acılar gibi.

İçim içimi yiyordu. Güzel köpek yine beynimde dolaşüyor, sağı solu koklayıp yalayarak kendini hatırlatıyordu. Ben ülkemiz için yükselen eğrinin artık alçalan eğri oluşuna sevinmeye çalışıp köpeğin başını okşarken beynimden uzaklaşması için yalvarıyordum.

Nafile...

En sonunda bir gece yine köpeği görmeye gittim. Onunla ilgilendiğini bildiğim iş hanı bekçisi yine oradaydı. Göz göze geldik.

Ellerini iki yana açıp, başını sağa sola salladı. Köpeği sevmeye geldiğimi ama artık bulamayacağımı anlatıyordu bu eller. Gerçekleşmeyen bir bencil dilek daha. Melek olan bir köpek daha. Bu defa sanki o insanlar gibi gitmişti köpek. Ellenip ayaklanıp bir insan gibi, arkasındaki bana şöyle son bir kez bakıp el sallayarak, “Ben gidiyorum,” diyerek gitmişti. Sessizliğiyle içimde bir yara bırakıp gitmişti.

Serpil, bebeğinin karnındaki iyice büyümüş fotoğrafını attı. Bir köpek öldü. Hiçbir hüznün ve hiçbir sevincin sonsuz olmadığına ikna olup Serpil’in mutluluğunu paylaştım.

Beni o hâlde görenler hiç görmemiş gibi yoluna devam ediyor. Güzel haberler gelmeye devam ediyor. Normalleşme başlıyor. Ben de herkes gibi normalleşiyorum. Köpekleri, bebekleri, geleceği düşünerek normalleşiyorum.

KARANTİNA

Neval Özkan

Yine aynı esinti. Her sabahki gibi hafif ama içimi ürpertecek kadar soğuk. Anlaşılan yine erken kalkmış. Her sabah aynı başlar bu evde. Uyanır uyanmaz penceresini sonuna kadar açar. Homurdanarak hazırlanır. Birkaç dakika sonra kapıyı çeker hiç bilmediğim o yere gitmek üzere, her gün aynı isteksizlikle.

Odasının penceresi mi? O, bazen tüm gün açık kalır. Unuttuğu için mi açık kalır, yoksa bilerek mi açık bırakır? Bunu hiç sormadım. Sormak istedim ama yapamadım. Söylemek istediğim daha çok şey var aslında. Havanın soğuk olduğu günlerde pencereyi kapatması gerektiğini, saatlerce cereyanda kaldığımı anlatmak istedim mesela. Birkaç kez söyleyecek gibi oldum ama beceremedim.

Bu sabah gün biraz daha farklı başladı, son birkaç haftadır olduğu gibi. Hiç bilmediğim o yere gitmek için evden çıkmadı. Her sabah homurdanarak gittiği o yer... Merak ettiğim ama hiç sormadığım o yer. Soramadığım. Sanırım bilmemek hoşuma gidiyor. Hayal etmek bilmekten çok daha iyi geliyor bana.

Kendi kendime çok konuşurum ben ama içimden, kimse duyamaz konuşduğumu. Bol bol da keşke derim. Her gün yeni bir keşke bulurum kendime. Sonra tüm keşkelerim toplanır koca bir soğan olur içimde, saçakları sarar her yanımı. Rengârenk saçaklı bir soğan bedenimde... Bu sabah yepyeni bir keşke daha buldum. Keşke hiç inmeseydik Pamir Dağları'nın sarp kayalıklarından dedim kendi kendime. Ailem güçlü olmayı; esen rüzgârlara, yüzlerine vuran soğuğa, yaşamak zorunda oldukları sert iklime borçluydu. Çok düşündüm Pamir Dağları'nı, büyüklerimin bana anlattığı sakin ve huzurlu hayatı...

Bundan yaklaşık iki bin yıl önce başlamış ailemin sefil ama özgür

hikâyesi. Şimdiki Tacikistan'ın sarp Pamir Kayalıkları namıdiğer Bam-i Dünya, yani dünyanın çatısı... Ana vatanım. Hikâyemiz dilden dile dolaşmış yıllarca; annemden bana, benden kim bilir kime...

Atalarım, Pamir Dağları'nda çok dağınık yaşarlarmış o yıllarda. Dağınık ama yürekten birbirine bağlı... En güçlü, en çevik olanlar kök salmışlar kayalıklara, en sert rüzgârlar bile oynatamazmış hiçbirini yerinden. Zayıf olanın elendiği, güçlü olanın ayakta kaldığı, hilenin hayatlara henüz karışmadığı yıllarmış.

En büyük dedem en güçlü ve en asil olanlarındanmış. İlbaharın gelişini herkesten önce sezer, herkese o haber verirmiş. O bahar yine müjdeyi büyük dedem vermiş. Güneşli ilkbaharın vatanındaki son baharı olduğunu bilmeden... Yanına gelenleri ağırlamış ilkbahar boyunca, hepsine enerjisinden bir parça vermiş. Bahar bitip de tüm enerjisi tükenince kendini sert kışa hazırlamaya başlamış, kabuğuna çekilmiş bir sonraki sıcak bahara kadar.

Bir sabah uyurken ayak sesleri duymuş, önce aldırmamış. Ardından gelen şiddetli bir sarsıntıyla uyanmış. Büyük dedemi yuvasından koparmaya gelen göçebe Türk boyları merakla yüzüne bakmışlar, aralarında bir şeyler fısıldamışlar. O an büyük dedem anlamış ki bu topraklara veda etme vakti artık gelmiş. Ne hissettiğini kimseye anlatamamış. Mutlu muymuş başka yerlere gideceği için yoksa vatanını terk ettiği için mutsuz muymuş bunu kimse sormamış ona. Türk boyları öylece yanlarında götürmüşler büyük dedemi.

Bir kasaya kilitlemişler. Kasanın içindeki zifiri karanlıkta etrafına bakmış, anlamaya çalışmış olan biteni. Arkadaşlarını da yanında görünce rahatlamış biraz. Ne olduğundan habersiz aylarca yol gitmişler. Sarsıntı ve havasızlığa daha fazla dayanamayanlar yeni baharlara veda etmiş. O kış hiç uyuyamamış ne büyük dedem ne de hayatta kalan diğer arkadaşları.

Yollar yolları, yıllar yılları aşmış. Bambaşka baharlar yaşanmış vatan hasretiyle. Orta Asya'dan Anadolu'ya, Anadolu'dan batı

coğrafyasına. Hayatta kalan büyük dedem ve birkaç arkadaşı türlü işkenceler görmüşler, nice güzelliklere şahit olmuşlar ömürleri boyunca. Yeni nesiller gelmiş dünyaya. Bu yaşananları hiç unutmamışlar, bu hikâyeden güç alıp daha sıkı tutunmuşlar hayata.

Bin beş yüzlü yılların başlarında Padişah Sultan Süleyman ile tanışmış büyük halam. Zarafeti ve asilliği, Sultan Süleyman'ı çok etkilemiş. Unutamamış bir ömür büyük halamın güzelliğini. Topkapı Sarayı'nda yaşayan muhteşem padişahın kesin bir emir gelmiş: "Tüm bahçeyi laleler ile donatın." Ailemizin şansı böylece dönmüş işte. Kaderimizin değiştiği o an bayramımız olmuş. Tüm soğanlar kendilerine çeki düzen vermişler, yayılmışlar Topkapı'ya gönüllerince. Pamir Dağları kadar özgür değillermiş tabii. İstedikleri yerde açamaz, istedikleri an solamazlarmış. Yine de mutluluğu yakaladıklarını düşünmüşler. Aralarından birkaç temsilci, elçilere hediye edilmiş. Avrupa'ya açılmış.

Bin beş yüz kırk beş yılında şeyhülislamlığa atanan Ebusuud Efendi ailemizi melezlemeyle tanıştıran kişi olmuş. Soğanlarımızı farklı soğanlarla eşleyerek yepyeni ırklar yaratmış bizlerden. Melezleme geleceği için, asırlarca sürecek serüven böylece başlamış.

Dünyanın dört bir yanında çoğalmış, çeşitlenmişiz. Ebusuud Efendi'nin melezleyerek yarattığı yeni ırklar insanları hayrete düşürmüştü. Ve bir ilkbahar sabahı Topkapı Sarayı'nda çok parlak bir güneş doğmuş; zarafetin simgesi, herkesin hayranlıkla bakakaldığı Osmanlı lalesi... Ailemizin kayıp hazinesi. Sivri yapraklı, parlak renkli, şiirlere konu olan, motifleri her yana resmedilen, bir görenin bir daha unutamadığı güzellik... Her güzel şey gibi Osmanlı lalesinin ömrü de kısa sürmüştü. Bu kadar zarif bir varlık böylesine adi bir dünyayı kabullene-memiş belki de.

Tüm bunları neden mi anlattım? Dün sabah ilk kez önemli olduğumu ve bana değer verildiğini hissettim. İlk kez, atalarımın Osmanlı lalesi gibi dillere destan olabilirim umudu sardı dört yanımı.

Dün bu saatlerdi. Odasının camını açmış, elinde bir kahve bardağıyla salona doğru ilerliyordu. Salon dediysem büyük bir oda canlanmasın gözünüzde. Bir koltuğun bir masanın zor sığıdığı bir alandan bahsediyorum. Bana da yer bulamamış olacak ki köşedeki sehpanın sol kenarına öylece iliştiymiş saksımı. Genellikle mutfağa götürmeyi unuttuğu boşalmış bardaklar ve gofret çöplerinin olduğu ufak, eski bir sehpa... Geçen hafta tam beş bardak vardı yanımda. Her gün bir bir arttırmış, sonunda bardakların içlerindeki kahve kalıntıları küflenmeye başlayınca dikkatini çekmiş de almıştı bardakları yanımdan. Sehpa boşalınca nasıl da rahatlamıştım. Her neyse, düne geri dönelim.

Salona gelip sehpa doğru yaklaştı, elindeki boş kahve bardağını bıraktı. Tam o sırada bana uzun uzun bakmaya başladı, henüz açmamış taç yapraklarımı inceledi. Sonra “günaydın” dedi, üzerime alınmadım. Etrafıma baktım, benden başkası yoktu. Bana doğru eğilerek gülümsedi. Ya da bana öyle geldi. Saksımı özenle ellerinin arasına aldı ve pencerenin mermerine yerleştirdi. Salondaki tüm perdeleri açtı önce, sonra da pencereyi.

Daha önce dışarıya hiç bu kadar yaklaşmamıştım diye düşündüm. Aşağı bakınca düşecek gibi oldum ama düşmedim, aksine cesaretlendim. Büyük dedemi hatırladım, Pamir Dağlarını... “Acaba hâlâ akrabalarım yaşıyor mudur oralarda?” diye düşündüm. Daha da cesur hissettim kendimi. “On dokuzuncu kattaki bu apartman dairesinden ne kadar daha yüksektir acaba Pamir Dağları?” dedim içimden. Kendimi bir an Osmanlı lalesi kadar değerli hissettim. Bu eve geldim geleli çok uzun zaman olmuştu. Gömüldüğüm saksıdan başımı çıkarmak istemiyordum aslında, keşkelerle dolu kocaman saçaklı bir soğan olarak çürümeyi düşünüyordum hatta. Bu mutsuz hayata inat hiç açmayacaktım. Ama öyle yapmadım, bir şans vermek istedim hayata. Önce yeşil yapraklarımla baş verdim. Sonra sarı yapraklarımı gösterdim. Ve dün mutlu sona ulaştım. Dikkatini çekmeyi başardım

ilk kez. Yüzünü uzun uzun inceledim. Sağ yanağındaki beni, beyaz saçlarını dün fark ettim. Benimle sohbet etmesini dinledim ama hiç cevap vermedim. Temiz havayı içime çektim, güneşe baktım hiç eğilmeden, dimdik.

Gün boyu beni izledi. Arada su isteyip istemediğimi sordu. Ben cevap vermeden biraz su verdi. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Günlerdir evde olmasının nedenini hâlâ tam anlayamıyorum. Ama yaradı sanki hem bana hem ona. İkimiz de gülümsüyoruz artık, ikimiz de mutlu gibiyiz. Bugün daha da güçlü hissediyorum kendimi. Birazdan ıslık çalarak yanıma gelecek biliyorum. Benimle sohbet edecek. O konuştuğça ben sarı yapraklarımı biraz daha göstereceğim ona. Bugün de fotoğrafımı çekecek. Fotoğraflarımı gururla birilerine gönderecek. Telefonda beni anlatacak arkadaşlarına laf arasında. Belki bir kumru gelecek cama bana selam verecek, biraz daha güçlenip daha da açacak sarı yapraklarım. Dünyanın en güzel lalesi olamayacağım belki ama onun en değerli lalesi olacağım. Ve en mutlusu...

YOĞUN BAKIM

Osman Tatlı

Parmağı kırmızı tuşun üzerinde gezindi. Soğuk bir kış gününün durgun denizini andıran gözleri ekrana kilitlemişti. Ekranda görülen adam önündeki kâğıtları son kez karıştırdı, başını kaldırdı, gözleri kameralarla buluştu, herkes ondan bu günün rakamlarını bekliyordu. “Artık eskisi gibi olamayız, sosyal mesafeye...” başparmağıyla tuşu ezdi. Ekranda beliren “Güle güle” yazısıyla televizyon karanlığa gömüldü. COVID-19 rakamlarını dinlemek istemediğini fark etti, “Borsayı da sevmezdim,” diye geçirdi aklından zira rakamların borsadan bir farkı kalmamıştı.

Kalkması gerekiyordu. Kaç gündür kanepede uyuyordu, neredeyse yatağım diyecek kadar uzun zamandır. Tek şeritli bir yol gibi zar zor sığıdığı, rengini bile bilmediği –kestane rengi olabilirdi- bir kanepeye yatağım demek istemiyordu. Yatağını özlüyordu, özleyecek başka bir şeyi yoktu. Mavi duvarlara, hastane koridorlarına, hatta hastanenin her bir tuğlasına işlemiş olan ölüm, keder, umutsuzluk ve çaresizlik duygusu bu günlerde yerini özlem duygusuna bırakmıştı. Doktorun eşine, hemşirenin evladına, evladın anneye duyduğu özlem, normal zamanlara duyulan bir özlem, küçük bir sarılmanın vereceği mutluluğa duyulan özlem dört bir yanı kaplamıştı. Kendisi de özlüyordu elbette baba dediği adam tarafından hayattan koparılan annesini ve kardeşini, yıllardır özlüyordu. Ağladığı da oluyordu henüz on yedisinde kaybettiği kardeşi Ayşen’i düşündükçe, İki bin yirmi yılında anneden evladına, kocadan eşine bulaşan bu salgın günlerinde yalnızlık kendisi için neredeyse bir mutluluk sebebi olmuştu.

Ayaklarının altındaki parkenin soğukluğunu hissetmişti yataktan kalkıp sandalyeye oturduğunda. Gözleriyle odayı süzdü; köşede bir

masa üzerinde duvara asılmış bir televizyon, iki tane kanepa, birkaç sandalye, duvarda Osman Hamdi'nin Kaplumbağa Terbiyecisi'nin bir kopyası, tablonun karşısında kuşların ağaçlarla olan dansını, yağmurun rüzgârda savrulmasının seyredileceği yerde ise sadece duvar vardı. Dört duvar ve bir kapı hepsi buydu. Sandalyenin üzerindeki beyaz önlüğe gözleri kaydı. Dr. Mert Ö. yazısı işlenmişti göğüs bölgesine. Uzun zamandır giymemişti bu önlüğü zira artık tek kullanımlık tulum giymeye başlamışlardı. Kendi önlüğünden meslektaşı Hakan'ın duvarda asılı duran önlüğüne kaydı gözleri, beraberinde düşünceleri de iki hafta öncesine...

Telefonu kapattığında gözleri dolmuştu. Uzun zamandır ağlamadığını o zaman fark etti. Taziye olmayacaktı. Cenaze törenine ise birkaç kişi dışında kimseye izin verilmemişti. Salgında ölenler özel giysili kişiler tarafından özel kefenler içinde toprağa veriliyordu. Hakan'la Hacettepe Tıp Fakültesinde birlikte okumuşlar yıllar sonra ise İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesinde mesai arkadaşı olmuşlardı. 15 Mart akşamı ilk COVID-19 vakasına da birlikte müdahale etmişlerdi. 25 Mart akşamı hastanın ateşi yükselip bayıldığında yanında yine Hakan vardı. O andan itibaren zamanla kovalamaca başlamıştı. Hakan'ın test sonucu pozitif çıkmıştı. Kendi test sonucu ise negatifti. Sonraki gün Hakan'ın eşi Nermin ve iki çocuğu da kendisi ile aynı yerde yoğun bakıma alınmıştı. Bu günlerde sağlık çalışanlarının en büyük korkuları virüsü sevdiklerine bulaştırma ihtimaliydi.

Düzinelerce hastanın iyileşme sebebi olan Dr. Hakan, eşi ve çocukları için hiçbir şey yapamamanın üzüntüsünü yaşıyordu. Hakan'ın sağlık durumu her geçen gün iyiye gidiyordu. Virüsü tamamen atlattığında takvimler 18 Nisan'ı gösteriyordu. Eşi Nermin hayattan koptuğunda ise 22 Nisan'dı. Astım hastası olan Nermin virüse karşı daha fazla savaşamamıştı. İki çocuk annesi hayat dolu bir kadın olarak anılmıştı iki metrelik mezara defnedildiği sırada. Nermin'i defnedeli dakikalar olmamıştı ki Mert'i aramış, çocuklarını sormuştu

Hakan. Mert'in gözlerini dolduran telefon da buydu. Birkaç gün içinde çocuklar virüsü tamamen atlatıp anneannelerinin yanına dönmüşlerdi.

Hakan'ı daha fazla düşünmek istemiyordu. Bir dostun kahroluşunu, hayat arkadaşına hastalığı bulaştırmanın ağırlığı altında ezilişini izlemek ve onu teselli edememek acı veriyordu. Birkaç gün sonra hastaları yine birlikte tedavi edeceklerdi. Hayat garip bir döngüydü. Herkesin bu döngü içinde bir görevi vardı onlarınki ise hayat kurtarmaktı en sevdiğini kaybettikten sonra bile...

Masanın üzerindeki paketi alıp içindeki boneyi kafasına geçirdi. Tulumu inceledi; önden fermuarlı ilginç bir tulumdu. Ayaklarını sırasıyla içine soktu. Önce sağ, sonra sol. Kollarını da tulumu sokup fermuarını göğsüne kadar çekti. Bileklerine kadar gelen galoşları giyip tulumun üzerine çekti. Maskesini takıp ipini bağladıktan sonra tulumun başlığını da kafasına geçirip fermuarını boğazına kadar kaldırdı. Eldivenlerini taktıktan sonra son olarak siperlik maskesini taktı. Odadan çıkıp önündeki uzun koridora baktı. Koridorun ortasında cam bir kapı; üzerinde büyük harflerle 'Yoğun Bakım' yazıyordu.

Aklında tek bir düşünce vardı artık: "*Akşama balık mı yoksa tavuk mu yapmalıydı?*" Cam kapıya doğru yürümeye başladı...

GÖRÜNMEYEN KATİL

Necle Karataş

Binlerce gümüş papatya toprağın altından başını uzatmıştı. Ayna gibi parlayan çiçeklere çıplak gözlerle bakmak imkânsızdı.

Didem gülümsedi. Eğilip bir tane gümüş papatya kopardı.

“Nasıl bir çiçek bu?” dedi. Sevincinden kanatlanıp uçacaktı neredeyse. “Saf gümüş, bu çiçekler!” diye bağırdı. Yanında yatan kocası irkilerek gözlerini açıp:

— Günaydın nergis yüzlüm, hayırdır inşallah, neden bağıryorsun? Yine rüyada koronavirüsten ölen insanlar, tabuta konulan cesetler mi gördün? diye sordu.

Didem, başını yastıktan hafifçe kaldırarak kocasının yüzüne sevgiyle baktı.

— Koronavirüs bugünlerde hemen hemen herkesin dilinde... Televizyon kanallarında, internet sitelerinde bir hayli gündemde. Dünyada en çok konuşulan konuların başında koronavirüs geliyor. Herkesi etkisi altına almış, koronavirüsün beni de etkisi altına alması normal değil mi? Ama bu sefer çok güzel bir rüya gördüm Cemil'im, çiçek açtı gönlüm.

Doktor Cemil tebessüm ederek:

— Ne gördün? diye sordu.

— Kara toprağın içinde gümüş papatyalar açtığını gördüm.

— İlginç bir rüya, Allah hayra yorsun.

— Âmin, bu kâbus dolu günler ne zaman bitecek? Dışarı çıkıp özgürce dolaşmayı özledim ben.

— Uzun sürecek gibi görünüyor. Gözle görünmeyecek kadar

küçük bir mikrop yeryüzüne korku saldı. İnsanlara “Dur!” dedi. Ölenlerin feryadı arşı titretiyor. Bizler doğaya karşı haddimizi aştık, canlıları incittik. Birbirimize sevgi ve saygı duymuyoruz. Dünyamıza verdiğimiz zararların cezasını çekmek zorunda kalacağız. Aslına bakılırsa koronavirüsün insanlara ve doğaya faydası dokundu; bize unuttuğumuz değerleri hatırlattı. Paranın gücünün her şeye yetmediğini, mutlu olmanın bireysel değil, herkesin mutluluğuyla bir olduğunu. Dünyanın kontrolünün bize ait olmadığını öğretti. Her şeye sahipken hiçbir şeye sahip olmadığımızın farkına vardık. Amerika’yı bile yerle bir etti. Birbirimizi sevebilseydik dünya bir çiçek bahçesi kadar güzel olurdu.

— Haklısın, umarım bütün insanlık ders alır. Daha iyi, daha bilinçli insanlar oluruz.

Doktor Cemil, duvarda asılı olan saate bakıp:

— Geç kaldım, hastalarımın bana ihtiyacı var, dedi. Ve hemen yataktan fırladı. Didem de arkasından kalkıp mutfığa geçti. Çayı ocağa koydu. İki dilim ekmeğe tereyağı sürdü. Kaşar peynirini ekmeğin içine yerleştirip tabağa dizdi. Ardından iki bardak portakal suyu sıkıp tepsiyi bahçeye çıkardı.

Güller tomurcuğa, ağaçlar pembe ve beyaz çiçeklere bürünmüştü. Güneş gökyüzünde parlıyordu. Cemil ile Didem, denizin sonsuz mavi güzelliği ve dalgaların sesi eşliğinde kahvaltılarını ettiler.

Didem, hüzünlü bir yüz ifadesiyle:

— Koronavirüs herkesi evine kapattı. Dünyada can kaybı dört yüz bini aştı. Hastaneye gitmesen olmaz mı? Ne zaman hastaneye gitsen acı bir nehir akıyor yüreğime, dedi.

Doktor Cemil, Didem’in yüzüne sevgiyle dokundu.

— Çok zor günler yaşıyoruz. Hastalarımın bana ihtiyacı var. Onları ölüme terk edebilir miyim? Vicdanım buna izin verir mi? Benim hayatımın gagesi bütüne hizmettir. Dünyayı saran bu yangını

söndürmezsek, hepimiz yanarız. “Kâinat yekvücut, tek varlıktır. Görünmez iplerle birbirine bağlıdır.” Hekimlik, insanı sevmektir. İnsanların sağlığı, mutluluğu uğruna çarımha bile gerilmeye giderim. Sen zihnine korku tohumları ekme lütfen.

Didem, eşinin gözlerinin içine sımsıcak bakıp gülümsedi.

— İnsan yüreğindeki sevgi kadar insandır. Ben de senin en çok sevgi dolu yüreğini seviyorum.

Hastane sanki mahşer yeri, ana baba günüydü. Değil oturmak iğne atsan yere düşmezdi. Hastalar kuyruklarda; ellerinde kâğıtlar, yüzlerinde korku ve çaresizlik vardı. Temizlik çalışanları kan ter içinde yerleri paspashıyorlardı.

Doktorlar, hemşireler, asistanlar, sağlık çalışanları telaş içinde bir sağa bir sola koşuşturuyorlardı. Hepsinin yüzlerinde cerrahi maske, bone, gözlük, siperlik vardı. Tam koruma elbise giymişlerdi.

Doktor Cemil, yüzünde beyaz maskesiyle yoğun bakımdaki korana virüslü hastasının yanına doğru yürüyordu. Oldukça hızlı adımlar atıyordu. Gördüğü doktorlara selam verirken:

“Günaydın günaydın!” diye diye ilerliyordu.

Durumu kötüleşen hastasının odasına girdi. Yanı başına geldi. Yatağında yatan orta yaşlı hasta, nefes almak için çırpınıyor, öksürüyor, etrafa damlacıklar saçıyordu.

Doktor Cemil endişeyle hastasının yüzüne baktı. Sonra yanında duran hemşireye dönüp:

“Durumu ağır, rahat nefes alması için hemen entübe etmeliyiz.” dedi.

Hemşire: “Peki doktor bey,” dedi. Ve ilaçları hazırlamak için hemen tedavi odasına gitti.

Doktor Cemil, hastasını sakinleştirip kas gevşetici verdi. Sonra hastanın ağzından nefes borusuna bir tüp yerleştirdi. Alnından boncuk boncuk terler akıyordu. Bir süre sonra hasta rahat nefes almaya başladı.

Doktor Cemil de rahat bir nefes aldı. Yüzünde sevinç tomurcukları açtı. Şefkatli bir ses tonuyla:

“Şükür Allah’a!” dedi. Odadan çıktı.

Hastane koridorunda bir kadın acı acı çığlıklar atıyordu:

“Kurşunlara gelesin korona, oğlumu elimden aldın!”

Doktor Cemil, hızlı adımlarla yanına gitti. Yüzüne şefkatle bakıp:

“Metin olun, Allah size sabır, güç versin.” dedi. Direkt ölen gencin odasına girdi. Sağlık çalışanları ölen hastayı siliyorlardı. Sonra paket yapar gibi naylona sardılar, ceset torbasına koyup fermuarı çektiler.

Doktor Cemil’in boğazı düğümlendi, yüzü gerildi. Kendi kendine:

“Çaresizlik içindeyiz Allah’ım bize yardım et! Bu koronavirüsünün kapı kilidi yok mu?” diye dua etti. Hızlı adımlarla diğer hastalarını kurtarabilmek için hastanenin uzun koridorunda yürüdü.

Hastalar saat başı çoğalıyor, test sonuçları arka arkaya pozitif çıkıyordu. Çoğu da yoğun bakımda bağıra bağıra ölüyorlardı. Ortalık korku filmi gibiydi. Hastanede artık, genel cerrah, ortopedi uzmanı, göz doktoru, cildiye doktoru yoktu. Doktorların hepsi koronavirüs savaşçısı olmuştu.

Doktor Cemil, iyileştirdiği bir hastasının odasına girdi. Hastasına sevgiyle bakarak:

— Çok şükür hastalığımız atlatınız Ahmet Bey, yarın sizi taburcu edeceğiz, dedi.

Hastanın yüreği sevinçten pır pır etti. Sevgi ve minnet duyan gözlerle baktı Doktor Cemil’e:

— Siz neden bu kadar iyisiniz? diye sordu.

Doktor Cemil, nazik bir yaklaşımla:

— İyi miyim? Hepimiz biraz iyi biraz kötüyüz. Ancak kendimizi iyi, başkalarını kötü görmemiz bile egolu olduğumuzu gösterir. Bu da bizi olumsuzluklara sürükleyip kötüler kategorisine koyar. Siz hiç

kendine ben kötüyüm diyeni gördünüz mü? Kötü olduğum için beni üzüyorlar diyeni gördünüz mü?”

— Doğru, hangimiz mükemmeliz ki? Ama ben dünyada sizin gibi iyi insan görmedim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizin gibi işini sevgiyle yapan bilim insanlarının yolu her zaman açık olsun. İyi ki varsınız, iyi ki tanıdım sizi.

Doktor Cemil gülümseyerek:

— Teşekkürler, bu benim insanlık görevim. “Kim bir canı kurtarırsa, bütün insanlığı kurtarmış olur.” İyi bakın kendinize, dedi. Ve odadan çıktı.

Gün batımı, gökyüzündeki bulutları boydan boya portakal rengine boyamıştı. Doktor Cemil zorlukla ayakta duruyordu, başında giderek büyüyen bir ağrı hissetti. Âdeta beyni zonkluyordu. Bıraksalar küt diye yere düşebilirdi. Ayakları onu zar zor hekim odasına götürdü. Kendini koltuğa bıraktı ve oracıkta uyuyakaldı.

Gece yarısı görevli hemşire odasının kapısını tıkkatıp içeri girdi. Doktor Cemil koltukta oturmuş, benzi solmuş, bitkin ve yorgun görünüyordu. Görünüşüne bakılırsa solunum sıkıntısı çekiyordu.

Hemşire korkuyla:

“İyi misiniz doktor bey? Neyiniz var?” diye sordu.

Doktor Cemil, başını salladı ve sustu. Hemşire koşarak yardım çağırmaya gitti.

Doktor Cemil, durgun ve hüzünlü bir yüz ifadesiyle hasta yatağında yatıyordu.

Doktor Güler, yüzünde maske, gözlük ve bone ile odaya girdi. Tedirgin bir hâli vardı. Üzgün bir ses tonuyla:

— Selam dost yürek, nasılsınız? dedi.

— İyi olacağım inşallah. Test sonuçlarım belli oldu mu?

Doktor Güler bir süre sessiz durdu. Başını yere eğdi.

— COVID-19 test sonucu pozitif çıktı Hocam.

Doktor Cemil'in içinde fırtınalar koptu. Yüreğine bir kurşun sıkıldı sanki.

— Pozitif mi çıktı? diye sordu.

— Size en iyi şekilde bakacağız, iyileşeceksiniz, sabırla her şeyin üstesinden geleceğiz inşallah.

— Girdiğim karanlık bir tünel... Hâlim Allah'a malum. Sabır; yüzünü ekşitmeden acıyı yudumlamaktır. Allah'ın bize verdiği ömür kadarıyla yaşayacağız hayatı. Mevla görelim ne eyler, neylese güzel eyler.

— İyileşmeniz için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

— Teşekkürler, elinden geleni yapacağına inanıyorum dostum, deyip cep telefonunu eline aldı. Eşi Didem'i aradı. Telefon birkaç kere çaldı. Didem açtı.

— Hastaneye gelir misin hayatım? dedi. Didem'in yüreği cız etti.

— Hemen geliyorum, deyip yıldırım hızıyla hastaneye koştu.

Didem yüzünde tıbbi bir maskeyle eşinin yattığı odaya girdi. Eşini yatakta bitkin ve yorgun görünce kalbi korkuyla çarpmaya başladı, gözleri nemlendi:

— Sana sarılabilir miyim? diye sordu.

Doktor Cemil, karmakarışık duygular içerisindeydi. Didem'e kederle baktı.

— Mesafeli olmak zorundayız.

— Yani sana dokunamayacak mıyım?

Doktor Cemil, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

— Sağlığın için sarılmamalıyız, dedi.

Didem ağlayarak:

— Bu zor süreci atlatacağız seninle. İyileşeceksin. Sen benim en

değerli parçamsın. Bu zorlu süreçten güçlenerek çıkacağız.

— İnşallah, şimdi gülümse, yüzünden kov kışı. Lütfen hüzne bulama gözlerini. İlahi akışa teslim olmalıyız.

— Hemen iyileş olur mu?

— Ruhuma enerji verdin, iyi ki varsın, iyileşmeye çalışacağım.

— Yüreğim yüreğinle, dedi ve odadan çıktı Didem.

Ertesi gün Doktor Güler, yanındaki hemşireyle koşarak Doktor Cemil'in yattığı odaya girdi. Durumu ağırlaşmıştı doktorun. Nefes almakta zorlanıyordu. Didem de yanında ağlıyordu. Hemşire Didem'i dışarıya çıkardı.

Doktor Güler endişeyle: “Sağlığınıza kavuşacaksınız Hocam, dayanın lütfen, sizi hemen entübe etmeliyiz.” dedi.

Ve ona hemen kas gevşetici bir iğne yaptı. Sonra solunum cihazına bağladı. Nefes borusuna ulaşan bir boru taktı. Bir süre sonra Doktor Cemil, rahat nefes almaya başladı.

Doktor Cemil, Doktor Güler'e işaretle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

— Kâğıt kalem mi istiyorsunuz Hocam? diye sordu.

— Evet, diye başını salladı.

Doktor Güler, hemen ona bir kâğıt verdi.

Kâğıda “Hocanız olarak hazırım, tüm deneysel tedavi yöntemlerini, aşı ve ilaç denemelerini üzerimde tatbik ediniz.” diye yazdı.

Doktor Güler, kâğıdı açıp okuyunca gözleri doldu.

— Lütfen olumsuz düşünmeyin Cemil Hocam, ruhuna değdiğiniz binlerce hastanız, öğrenciniz var. Siz kendinizi insanlığa adadınız. İnsanlığın size ihtiyacı var. Bir hekim neden sevmeli bütün dünyayı? Bize siz öğrettiniz. Hekim olmanın sadece eğitim ile olmayacağını, hekim olmanın yolunun insanı ötekileştirmeden, yargılamadan, sevmekten geçtiğini zihnimize siz kazıdınız. Binlerce hastanız ve

öğrenciniz iyileşmenizi bekliyor. Lütfen mücadeleyi bırakmayın.

Bir hafta sonra, Doktor Cemil'in durumu kötüleşti. Alelacele yoğun bakıma alındı. Didem, camın arkasından eşini seyrediyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüreğine simsiyah bir hüznün çökmüştü.

Kendi kendine: “Hadi uyan artık, uyan lütfen uyan! Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Ruhum acıyor, nefes alamıyorum. Sana ihtiyacım var.” dedi.

Doktor Cemil, ansızın titremeye başladı. Nefes almak istiyor ama alamıyor, bir şeyler söylemek istiyor ama kelimeler ağzından dökülmüyordu. Gözlerini kocaman açtı. Didem telaşlandı. “Yardım edin lütfen!” diye bağırdı.

Doktor Güler ve hemşireler telaş içinde koşarak geldiler. İçeriye girdiler ve hemen doktora müdahale ettiler. Didem, eşinin yanına gitmek için çırpındı. Hemşire onu geriye çekti.

“İçeriye geçmeyin lütfen, dışarıda durmanız daha doğru.”

Eşinin ölebileceği düşüncesi yüreğini bir engerek gibi ısırtıyor, kanatıyordu. Didem, titreyen bir sesle:

“Ne olur diren Cemil'im, Allah'ım onu bana bağışla lütfen!” diye bağırdı.

Bir süre sonra Doktor Güler yoğun bakım odasından çıktı, Didem'in yanına geldi. Gözleri dolmuştu. Zorlukla:

— Ne yazık ki kurtaramadık. Başımız sağ olsun, dedi.

Didem'in yüreği alev alev yandı. Ruhu kavruldu. Sanki dünyayı ayaklarının altından çekiverdiler.

“Kurtaramadın mı?” dedi ve durgun bir deniz gibi sessizleşti. Sonra yere çöküp hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı: “Uyan Cemil'im uyan, daha iyileştireceğin, sana ihtiyacı olan binlerce hastan var! Sadece sen mi öldün? Ben de öldüm. Ben seninle tamdım, şimdi eksildim. Hani sen ve ben Zümrüdüanka'nın kanatlarına oturup sonsuzluğa uçacaktık?”

MAYDAY MAYDAY MAYDAY

Ferhat Çimen

Seyir irtifası olan otuz dokuz bin fite yani yaklaşık on iki kilometreye çıkıldığından beri sabit hız ve yükseklikte otomatik pilot kontrolünde sakin devam eden uçuş, birden alarm ve uyarı sesleriyle bozuldu. Koltuğunda yarı uyur vaziyette boş gözlerle göstergelere bakan kaptanın gözleri büyüdü. Hızlıca koltuğunu dik konuma getirip yakın gözlüklerini burnunun ucuna yerleştirdi. Yardımcı pilot ise kuzeye doğru uçtuklarından camından yavaş yavaş yükselen güneşi seyrediyordu. O da uyarı ses ve ışıklarıyla birlikte irkildi ve hangi uyarı ışığının yandığını bulmak içinde göstergelere odaklandı.

İlk konuşan kaptan oldu: “Evladım yakıt basıncı,” dedi.

Yardımcı pilot göstergelere bakıyordu ve kafasını çevirmeden “Evet kaptanım,” dedi ve uçuş el kitabını alıp ilgili bölümü incelemeye başladı. Bu sırada kaptan da göstergeleri inceliyordu. Derken kaptanın sesi duyuldu: “Yakıtımız mı kalmamış?”

Yardımcı pilot el kitabını bırakıp yakıt göstergelerine baktığında o da aynı şaşkınlığı yaşadı. Çünkü gerçekten yakıtları kalmamıştı, tamamen bitmesi an meselesiydi. “Kaptanım nasıl kalmaz? Tel Aviv’de tam doldur...” lafını bitiremeden uyarı sesleri ve ışıklarla birlikte sağ motor teklemeye ve homurtulu sesler çıkartmaya başladı ve birkaç dakika sonra tamamen durdu. Sol motor ise hâlen çalışıyordu ama onun da durması an meselesiydi.

Otuzuncu yaş gününü birkaç hafta önce kutlamış olan genç yardımcı pilot sırtından akan teri hissedebiliyordu. Başını kaptana çevirdi, hiçbir şey söylememesine rağmen gözleriyle “Yardım et!” çığlıkları atıyordu. Emekli, askerî nakliye uçağı pilotu olan ve hayatı gökyüzünde geçmiş, çok deneyimli babacan kaptan sakince durumlarını anlamaya

çalışıyordu. Bu sırada uçağın arka bölümünden beyaz tulum, maske ve gözlük takmış birisi kokpite girdi: “Kaptan, motorlardan acayip sesler geliyor.” dedi.

Kaptan kısa konuştu: “Doktor galiba yakıtımız bitti.” dedi.

Doktor sadece “Neee!” diyebildi.

Kaptan “Lütfen yerinize oturun. Anlamaya çalışıyoruz ne olduğunu,” dedi.

İhtisasını acil tıpta yapmış olan doktor otuz sekiz yaşındaydı. Sevgilisi, acil tıbbi seçmemesi için çok uğraşmıştı. Çünkü uzun ve yorucu nöbetlerden dolayı onu fazla göremeyeceğini çok iyi biliyordu. Bir de üzerine son yıllarda sağlık çalışanlarına yönelik şiddet olayları cidden çok artmıştı ve genelde ilk hedef acil servis çalışanları oluyordu. Tüm bu itirazlara rağmen acil tıbbi seçmişti ve acil servisin koşturmacasını çok seviyordu. Son altı aydır ise çok daha sakin bir temposu olan ambulans uçakta görevliydi ama kendisini hâlen hastane acilinde sanıp küçücük uçağın içinde sürekli hareket hâlindeydi. Kaptanın söylediklerini duyunca ambulans uçağın arka tarafına geçti ve hava geçirmez tulumun içinde yatan hasta ile ilgilenen hemşireye, “Büyükelçi nasıl?” diye sordu.

Ekibe daha birkaç gün önce katılan genç hemşire: “Doktor bey, açıkçası nefes alıp vermesi gitgide zorlaşıyor ve ateşi hâlen çok yüksek. İstanbul’a bir an önce varsak iyi olacak,” dedi ve devam etti: “Peki motorların nesi varmış? Bozulmuş gibi...” dedi.

Doktor, “İnanmayacaksınız ama yakıtımız bitmiş!” dedi.

Hemşire duyduklarını anlamamıştı: “Nasıl yani? Yakıt nasıl biter? Anlamadım, olur mu öyle şey? Allah Allah!”

Hemşire kendi kendine söylenirken doktor önce uçağın camından dışarı bakıp motorları görmeye çalıştı. Göremeyince de uçağın en arkasına gidip motorlardan gelen sesleri duymaya çalıştı. Hiçbir şey anlayamayınca, bu kez hava geçirmez tulumun içinde yatan hastanın

başında durdu ve “Büyükelçiyi koronavirüsten kurtaralım derken uçak kazasında öldüreceğiz şu hâle bak!” dedi.

Doktor, büyükelçilik doktorunun hazırlamış olduğu dosyayı tekrar incelemeye başladı. Çünkü bugün hastalığının altıncı günüydü ve hastanın durumu her geçen dakika kötüye gidiyordu. Dosyada yazanlara göre büyükelçiye beş gün önce yapılan test ile COVID-19 teşhisi koyulmuştu. İlk üç gün fazla bir belirti göstermemişti. Ancak son iki gündür durumu çok hızlı bir şekilde kötüleşince Dışişleri ve Sağlık Bakanlıklarının koordinesinde ambulans uçak ile İstanbul Atatürk Havaalanına yapılan yeni pandemi hastanesine sevk edilmesine karar verilmişti.

Ankara semalarındaydılar. Tel Aviv’den kalkışlarının üzerinden iki saat, sağ motorun durmasının üzerinden sekiz dakika geçmişken sol motor da önce teklemeye başladı ve ardından o da ikizi gibi tamamen sessizleşti. Kokpitte hâlen sesli ve ışıklı uyarılar devam ediyordu ama artık motorların o uğultulu sesi yoktu.

Pilotlar birkaç saniyeliğine göz göze geldiler ve önce kaptan konuştu: “Evladım, Esenboğa Kulesi ile temasa geçip acil durum ilan edelim. İstanbul’a varamayız derhâl Ankara’ya inmemiz lazım.” dedi. Yardımcı pilot başıyla onayladıktan sonra: “Mayday, Mayday, Mayday! Esenboğa Kule, T.C. Ambulans Uçak 04. çift motor arızası! Tekrar ediyorum; çift motor arızası! Her ikisini de kaybettik, acil durum ilan ediyoruz. Derhâl inmemiz lazım!” dedi.

Kaptan, yardımcı pilota: “Kule hava sahasını boşaltırken Esenboğa’ya kadar süzülebilir miyiz? Hesapla bakalım,” dedi. Yardımcı pilot not defterini aldı ve yüksekliklerine, hızlarına, ağırlıklarına ve iniş açalarına göre iki kere sağlamasını yaparak hesapladı. “Kaptanım, daha aşağılarda rüzgârın yönünü bilemiyorum o yüzden yaklaşık olarak on dört ila on sekiz dakika daha havada süzülebiliriz ve Esenboğa’ya inmemiz imkânsız görünüyor.” dedi. Kaptan hâlen soğukkanlılığını koruyordu ve gözlerini kısarak yardımcısına baktı. Aklından başka şeyler geçirdiği çok belliydi.

Biraz düşündükten sonra “Evet, ben de öyle tahmin etmişim zaten. O zaman yuvaya ineceğiz. Oraya yetişiriz.” dedi. Fakat yardımcı pilot hiçbir şey anlamamıştı. “Nereye ineceğiz Kaptanım?” Kaptan, yardımcısının nereden bahsettiğini anlamadığını fark edince “Evladım, otuz yıl boyunca Etimesgut Hava Üssüne nakliye uçağımla yüzlerce kez indim. Ezbere bilirim orayı. Bence inebiliriz ama sen tam bir hesapla bakalım.” dedi.

Kaptan bu sefer de arka tarafta döndü. Hâlen çok sakin ve soğukkanlıydı. “Arkadaşlar, durumuzu anlatayım.” dedikten sonra kafasını iki yana salladı ve devam etti: “Büyük ihtimalle depoda veya borularında kaçak var ki tüm yakıtımızı hızla kaybettik. Sizin de fark ettiğiniz gibi motorların ikisi de durdu. Fakat kanatlarımız hâlen yerinde olduğuna göre süzülebiliriz. Yaklaşık on beş dakika boyunca süzüleceğiz ve Ankara’daki bir hava üssüne ineceğiz.” dedikten sonra biraz duraksadı ve tekrar devam etti: “Bir kötü haberim daha var; motorlar durduğundan elektrik üretiyoruz ve APU dediğimiz yardımcı güç ünitesinin desteğiyle uçuyoruz. Bu da sadece uçağın temel kumandalarına elektrik sağlayabilir. O yüzden yaşam destek üniteleri birazdan duracak!” dedi.

Doktor, “Ama kaptan, yaşam destek ünitesi olmadan büyükelçi nefes alıp veremez. Ayrıca on beş dakika çok uzun bir süre,” dedi. Kaptan, “Biliyorum doktor ama durumumuz maalesef bu,” dedi. Doktor, birkaç saniye düşündükten sonra hemşireye dönerek: “Hava geçirmez tulumdan çıkartıp hastaya AMBU ile solunum desteği vermeliyiz.” dedi. Hemşire başka seçeneklerinin olmadığını bildiğinden hiç itiraz etmedi. Hastanın ağzını ve burnu kapatan maske ve mavi renkli balondan oluşan ve adına AMBU denen yapay solunum destek cihazını dolaptan çıkarttı. Bu sırada doktor da hava geçirmez tulumun fermuarından tuttu ve bekledi. Biliyordu ki bunu açtığında kendisi ve uçakta bulunanlar artık virüs ile doğrudan temas edeceklerdi. Bu teması mümkün olduğunca geciktirmek için yaşam destek ünitesinin tamamen durmasını bekleyecekti.

Bu sırada yardımcı pilot hesaplamaları bitirmişti. “Kaptanım,

Etimesgut'a inebiliriz ama tek şansımız var." dedi. Kaptan kendinden emin bir ses tonuyla "Evladım, orası benim yuvam rahatla ve kuleye kararımızı söyle." dedi. Kaptan pilotun kendinden bu kadar emin olması yardımcı pilotu hem rahatlatıyor hem de korkutuyordu. Ama başka seçeneği yoktu ve ona güvenmek zorundaydı. Kendine söyleneni yaptı.

Ambulans uçağın arka tarafında ise yeni bir kriz başlamak üzereydi. Çünkü motorların ürettiği elektrik ile çalışan yaşam destek ünitesi durma noktasına gelmişti. Doktor, "Kaptan makineler kapanmak üzere. Onu tulumundan çıkarmam gerekiyor. Bunun anlamını biliyorsun; artık virüs bize daha kolay bulaşabilir!" diye bağırdı. Kaptan kendinden emin bir ses tonuyla "Büyükelçi için ne gerekiyorsa yapın çünkü bu uçak birazdan sorunsuz teker koyacak." diye cevap verdi. Doktor ve hemşire makinelerin tamamen kapanması üzerine büyükelçiyi hava geçirmez tulumdan hızlıca çıkarttılar ve solunum destek cihazı ile yapay solunuma başladılar.

Kaptan, iki motorun da durmasının üzerinden yirmi iki dakika geçtikten sonra itiş gücü olmadan havada süzülen uçağı yüzlerce kez inip kalktığı Etimesgut Hava Üssünün pistine gayet güzel hizalamıştı. Yardımcı pilotun gözü hem hesaplamalarında hem de az sayıda çalışan göstergedeydi. Onu endişelendiren sadece hızlarıydı. Çünkü kaptan son yaklaşma dönüşü sırasında iniş açılarını biraz dik tuttuğu için uçak hızlanmıştı. Söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Bir kaptana bir göstergeye bakıyordu. Kaptan bakışlarını hissetmiş olacak ki "Evlad hız diyeceksin biliyorum, evet biraz hızlıyız ama tur atıp gelemeyiz, inmemiz lazım." dedi.

Uçağın iniş sistemi "beş yüz, dört yüz, üç yüz" diye yüksekliklerini geriye doğru saymaya başlamıştı. Normal şartlarda doktor ve hemşirenin çoktan koltuklarında kemerlerini bağlamış olmaları lazımdı. Fakat durumu kritik olan büyükelçiyi solunum desteğinden mahrum bırakamazlardı. Uçak hâlen hızlı olduğundan geri sayım normalden

hızlı devam ediyordu. “Otuz, yirmi, on ve yavaşlat!” sesinin gelmesiyle birlikte tekerler, sert bir şekilde piste temas etti. Uçak zıplayıp birkaç yüz metre sonra piste ikinci kez temas etti. Motorlar çalışmadığından uçağı yavaşlatmak için geri iticileri kullanamıyorlardı. Kısmen çalışan frenlerle durmaya çalışmaktan başka çareleri yoktu. Kaptan hızlı yaklaştıklarını bildiğinden risk alarak piste normalden daha erken bir noktada teker koymuştu. Bu onlara, durmak için önlerinde biraz daha uzun bir pist olmasını sağlamıştı.

İlk ve sert temas anında hastanın yanında duran doktor ve hemşire uçağın içinde sağa sola savurmuşlardı. Doktor savulacaklarını tahmin ettiğinden hemşire ile yer değiştirmiş, kendisini ona siper etmişti. Dolayısıyla çok büyük darbe almayan hemşirenin toparlanması daha kısa sürdü. Çok sert savrulan doktorun ise başındaki maskesi ve siperliğı fırlamış, gitmişti. Ayağı kalktığına sağ ayağı topallıyordu. Hemşire “Dağılmışsınız. Ayağınız... İyi misiniz?” diye sordu. “Gayet iyiyim. Hastayı hemen sevk edelim, sonra bana bakarız.” dedi doktor.

Ambulans uçak, pistin sonuna elli-altmış metre kala durmuş ve hazır bekleyen ambulansla hasta transferine başlanmıştı. Kaptan ile yardımcı pilot sert inişin yarattığı karmaşanın içinden geçerek uçağın merdivenlerinden indiler. Hafif topallayan doktor ve hemşire hâlen büyükelçinin başındaydılar. Ambulansa bindirilmesine eşlik ediyorlardı. Ambulans hastasını aldıktan sonra sirenler çalarak uzaklaştı.

Bu dört kişilik muhteşem ekip, etrafta koşuşturan maskeli ve koruyucu kıyafetli insanların ortasında, terden sırlıklam olmuş vaziyette, mart ayının serinliğinde, öylece uçağın yanında kendilerini karantina hastanesine götürecek ambulansı bekliyorlardı.

“Büyükelçi hayatta, uçak tek parça, biz de iyiyiz, hadi geçmiş olsun gençler.” dedi kaptan.

KAFESTEKİ KUŞLAR

Beyza Edişmen

“Yazıyor! Yazıyor! Memleketin İkinci Dünya Savaşı’ndan uzak tutulacağı ve Meclisin tartışma hâlinde olduğu yazıyor! Efendiler! Paşalar! Memleketler arası münakaşalar başlıyor!”

Kulağıma dolan kuş cıvıltıları, çehreme sinen hafif güneş ve parmaklarımın arasına bulanık toz. Hepsisi bu kadardı, şu garip yaşımın bana tanıdığı özgürlük bundan ibaretti. Sabahları Afgan göçmeni olan Raşit Usta’nın elime tutuşturduğu gazeteleri dağıtır, birkaç kuruşu cebime misafir ederdim. Kimi zaman küçük arka bahçemizde kaybolan bu kuruşların saatlik ziyareti çocuk yüreğimi kıpır kıpır ederdi. Pantolonlarımın cepleri yırtık, delik, kimi zaman da yamalıydı. Belki de bu yüzdendi kuruşların bana yaptığı kaçamak ziyaretler. Kızgın öğle güneşinin tenimi yaktığı sıralarda ise kasabanın güneyinde kırık dökük bir dükkâna sahip Nilgün Hanım’a küçük parmaklarımı uzatırdım. Çok severdi beni, hoşlanırdı benim bal yanaklarımdan. Her bayram torunları için şehirden getirttiği horoz şekerlerinden birkaç tanesini hediye ederdi. Saçlarımı okşar, yanaklarıma bir öpücüğünü çullar ve kırgın bir tebessümle uğurlardı kapı eşiğinden gölgemi. Nilgün Hanım’ın her bayram aldığı bu şekerlerden en çok ben nasiplenirdim. İçten içe mutlu olurdum bu vaziyetten, teşekkür ederdim torunlarına bu bayramda gelmedikleri için. Fakat bu minnettarlık havalar kararıp da başımı yastığa koyduğum an dağılan bir çerçevenin umutsuz hâlini alırdı. Sanki bayramda büyükannemi ziyarete ben gelmemişim gibi bir hüznün çoraklanırdı yüreğimde. Vicdan azabı duyardım, sırf birkaç horoz şekerini kapıp daha fazlasını isteme gaffetinde bulunduğum için. Böyle biriydim işte ben; herkesin dilinde bal yanakları olan, Marangoz Osman Efendi’nin oğlu Kemal bundan ibaretti.

Herkes sürekli dudaklarından akıttığı birkaç cümleyle boğuşuyordu. Kulakları sürekli bir şeyleri yakalıyor, çeneleri ise bir motor gibi sürekli çalışıyordu. Bütün kasaba halkı kısa süre içinde büyük bir değişikliğe girmiş gibiydi. Küçüktüm, köhne bir bencilliğim vardı her çocuk gibi, kelebeğin renklerine âşık olup onun ardından koşturacak kadar bilgisizdim. Henüz sekiz yaşındaydım, ellerim küçüktü, yüreğim yumruğum gibiydi, kısık gözlerim vardı, en fenası da masumdum, mutluydum. Dünya kimin umurundaydı ki?

Her şey babamın nasırlı elleri arasına tutuşturduğu gazeteyi kahvaltı masasına fırlatmasıyla başlamıştı. Anneciğimin buğulu gözleri hemen zeytinlerin yağına bulanana gazeteye düşüvermişti. Okuma yazması yoktu. Bu yüzdendi sekiz yaşındaki dudaklarımın okumaya hevesi. Başvekilin millete hitabı: “Vatanı müdafaaya hazırız. Bundan hariçte kimsenin tereddüdü olmamalıdır. Her an silaha sarılabiliriz.” Şen şakrak bir gürültüyle edilen kahvaltımızın ortasına dilimle diktiğim kelimeler tüm gülüşleri soldurmaya yetip artmıştı. Öyle kuru bir sessizlik olmuştu ki çatalların dışlerimize değışı bile âdeta bir melodi değeri taşıyordu. Sessiz ve bitap düşmüş koca bir asker alayını andırıyordu bakışlarımız.

Kimse bir savaşın eşiğine adımlayacağıma ihtimal vermiyordu. Haklıydılar da. Çünkü biz bir savaşa girmeyecektik. Yıllar önce çekilen acılar yeniden tekrar etmeyecekti. Fakat unuttuğumuz şeyler vardı. Bunların en başını savaşın kurbanı olmadan da döküleceğimiz kanlar çekiyordu.

Kahvaltı masasından fırlayıp kahverengi perdelerin arkasından ufak adımlarla avluya inmiştim. Bu gün havanın fazla berrak ve ıslıl ıslıl olması büyüklerimi endişelendiriyor ve yaşlılarımı sevince boğuyordu. İnsanlar kuru bir ağacın yaprakları gibi savruluyordu. Sahiden de sürekli bir şeylerden bahsetmek onları yormuyor muydu? Kulağımın sadece kelimelere tutunması vardı. Savaş, vatan ve kıtlık...

Keyfim kaçmıştı. Sürekli bir telaş vardı evimde, yaşadığım

sokakta. Hatta zavallı karıncalar bile daha bir fazla uğraşıyorlardı. Salına salına evime doğru yürümeye başladım. Aylak ve mızımız bir çocuktum lakin babam bu huyumu pek bir severdi. Bugün apayrı bir mızımızlanmışım. Sokaktaki arkadaşlarımla oyun bile oynamak istemiyordum. Bırakın oyunu Nilgün Hanım’dan horoz şekerini isteyemeyecek kadar hâlsizdim. Evin kapısını açıp kilerdeki anneme seslendim. ‘Uyumak istediğimi, ateşimin olmadığını, yemekte mantı olursa mutlu olacağımı,’ haber ettim.

Uykum vardı ve diğer günlere nazaran daha fazlaydı bu uyku. Sanki üzerime ölü toprağımı serpmişler gibiydi. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımın arasından geçen radyoda dinlediğim türküyü çaldım. Dudaklarım kıpırdadıkça gözlerim titremeye ve uykunun kollarına bedenimi bırakmaya başlamışım.

“Kemal! Kahvaltı masasına çağırıldı annem seni! Kalksana Kemal!” Tanıdık değildim bu sese, bu tınıyı daha önce hiç duymamıştı kulaklarım. Gözlerimi açıp beyaz duvara diktim bakışlarımı. Bizim evimizin duvarı beyaz değildi ki nasıl olmuştu? Ne ara olmuştu böyle? Omzumu sıkıp duran elin sahibine çevirdim gözlerimi. Kıvrıkcık saçları olan ince bir kızdı. Saçları karışmış ve dudakları su içmediği için kupkuruymdu. Yatağıma göz attım hızlıca, her şey değişmişti. Çok fazla garip ve tuhaftı bu yaşadıklarım. Başka bir evde ve tuhaf insanlarla beraberdim. Sanki ruhumun aktığı bu beden başkasınındı.

Konuşamıyordum. Karşımda sürekli tebessüm eden bu kıza karşı dudaklarımı bir türlü hareket dahi ettiremiyordum. En sonunda bu olanlara hiçbir anlam veremesem dahi elimden gelen tek şey başımı aşağıya yukarıya sallayarak onu onaylamak olmuştu. Ayaklarıma geçirdiğim yumuşak ve bir o kadar da hoş terliklere bakakalmıştım. Ne kadar da tuhaftı tüm bu olanlar. Daha düne kadar kahverengi yatağımda uyuyor ve giyecek tek bir ayakkabım olduğu için üzülüyordum.

Düşünceler silsilesinden beni çıkaran tek şey kızıl saçlı kızın bana doğru işaret parmağını döndürerek “Hemen aşağıya gel! Babam

çok kızgın. Ayrıca şu maskeni de al komedinin üzerinden.” Anlam verememiştim. Bir babam vardı. Belki de bu kız benim kardeşimdi. Ortada yenecek bir kahvaltı da vardı. Peki ya bu maske denilen şey de neyin nesiydi? Ayaklarım zihnimi hiç umursamadan kahverengi komedinin üzerindeki maske adını verdikleri şeye gitmişti. Elime alıp incelemeye başladım. Ben ne bilirdim maskeyi. Benim işim gazete dağıtıp Nilgün Hanım’dan horoz şekerini kapmaktan ibaretti. Elimle lastiklerinden tutarak kafama geçirmeye başladım. Kasket gibi bir şeydi galiba. Belki de kafaya takılır, caddelerde gezilirdi bununla.

“Kemal oğlum, ne yapıyorsun? Maske o ağza takılır. Neden kafana geçiriyorsun?” Avuçlarımın arasındaki maskeyi alıp yanaklarımı okşayan bedene döndürdüm gözlerimi. Orta yaşlarda, ufak tefek ve kahverengi saçlı bir hanımdı. Aslına bakarsan biraz da Nilgün Hanım’a benzetmekten alıkoyamamıştım kendimi. Saçlarımı okşayıp dolu gözlerimin bitiminden öpmüştü beni. Ardından da şen bir kahkaha atarak “Maskeni böyle takamazsın Kemal. Ağza takılır bu, yoksa hastalanırsınız.” Hastalanmak... Neydi ki hasta olmak? Ne olmuştu da birden herkes bu kadar hastalanabilmişti? “Neden takacağız ki bunu?” dedim. Hiçbir şeyden haberi olmayan ve ellerinden tutulması lazım gelen bir bebek gibiydim onların gözünde. Karşımdaki kadın bir anne sıcaklığıyla saçlarımı okşayıp konuşmaya başladı: “Çünkü çok uzaklardan ülkemize kadar yayılan bir salgın var. Bunu önlemek için de...” ellerindeki maskeyi ağızma takarak konuşmasını sürdürdü: “Belli bir süre bu şeyi kullanmak zorunda olacağız Kemal. Beni anlıyorsun değil mi anneciğim?” “Anneciğim” yeterince garip bir kelimeydi. Bilmediğim bir evin, hiç görmediğim yatağında uyandığım şu sıralarda şaşıracağım çok şey varken aklıma takılan tek durum kadının bana naif sesinden “anneciğim” demesiydi. Şaşkınlığıma aldırmandan odadan çıkacağı sırada kolundaki saati işaret ederek geç kalmamamı tembihlemişti.

Sahiden de çok garip bir sabaha uyanmıştım. Ağızımdaki maskeyi

çıkartıp yatağın üzerine bıraktım. Gözlerim bir takvim arıyordu yahut bir gazete. Eğer bu tür bir şey bulursam en azından yaşadığım zamanın farkındalığında olurum değil mi? Annem her zaman bir takvimi duvara sabitlerdi yahut bir masanın üzerine koyardı. Burası benim odam olduğuna göre elbette yaşanan zamanı gösteren bir işaret vardı. Minik adımlarımla, seri bir şekilde geniş odada gezindim. Kitaplar, dergiler ve bir sürü çeşit çeşit kâğıt parçaları vardı. Gözlerime görünen birkaç sayıdan sonra aradığım şeyi bulmuştum. “27 Mart 2020”. Sesli bir yutkunun ardından kapının tıklatılmasıyla yerime zıplayarak elimdeki takvimi düşürüp yerden kaldırma ihtiyacı duymadan annem denilen kişiyle kahvaltı masasına doğru adımladım.

Bir masa vardı. Masanın başköşesinde kara saçlarına aklar düşmüş bir adam. Hemen onun yanını da bu sabah gördüğüm yüzler doldurmuştu. Ufak parmaklarımla sandalyeyi çekerek üstüne oturup karşımda olup bitenleri seyre daldım. Kuru, ucuz bir sessizlik çökmüştü kahvaltı masamıza. Acıkmıştım bir şeyler yemeliydim. Fakat bilmediğim, hiç görmediğim icatlarla dolu bu evde nasıl bir şeyleri boğazımdan geçirirdim? Ben bunları düşünürken fikirlerimi bastıran ses, masanın başköşesinde sert bakışlarla beni süzen bedenden gelmişti: “Oğlum bitirsene tabağını. Hiç dokunmamışsın, baksana. Direncin düşecek sonra, dikkat et kendine!”, ‘direnc’ ne demekti? Daha bunu bile bilmeyen bana, bir şeyler anlatan bu adamı izlemeye başladım. Susuyordum, ağzımı açsam yanlış bir şeylerin çıkmasından endişeleniyor ve ürküyordum. Başımı, onu onayladığımı belli etmek için aşağıya yukarıya sallayıp elime çatalı alıp tabağımdaki kahvaltılıkları yemeye başladım. Dakikalar sonra bu kuru sessizliği bozan şey; babam sandığım kişinin kulağına yasladığı kutuyla muhabbetinden dolayıcıydı. “Hastaneye mi? Hemen mi? Anladım geliyorum oraya. Tamam, acele edeceğim.” Apar topar yerinden kalkarak, elleriyle bize bir öpücüğü göndererek anlamlandıramadığım bir ton cümleyle aramızdan ayrılmıştı. Artık birilerine bir şey sormalı, bu garip andan dışarıya

çıkmalıydım.

Sanki daha dün bu eve gelmemiş gibi takındığım tavırla karşımdaki kadına “Anne, babam nereye gitti böyle?” Dudaklarımı birbirine bastırarak çatalındaki zeytini dişleriyle ezmeyi bitirdikten sonra soruma cevap vermişti: “Biliyorsun bir savaş var Kemalcim.” Savaş vardı. Ne kadar uzun yıllar geçse de daima içimizde bir yerlerde bir savaş vardı. Kaşlarını hızla kaldırarak “İnsanlar mı ölecek? O adam -yani babam-bu yüzden mi gitti?” Ufak bir kahkaha atarak şaşkın soruma birkaç saniye sonra cevap vermişti: “Öyle değil, sen yanlış anladın. Eskiden savaşlar silahla, tanklarla ve tüfeklerle olan şeylerdi. Fakat şimdi ne kadar gözle görülemez olsa da bu salgın dediğimiz şey yani Çin’in Wuhan kentinden ülkemize kadar yayılan hastalık da bir savaşın habercisi. Ah Kemal, daha yaşın çok küçük fakat sana şunu söyleyebilirim ki belki de daha çok insan ölecek. Savaş aslında şu an sokaklarda geziniyor. Bunu da kimse anlamıyor. Her gün parklarda, alışveriş merkezlerinde, lokantalarda ve daha adını bile bilmediğimiz toplu yaşam alanlarında. Savaş sadece evinden, aileden ayrılarak cepheye gidip yaşanmıyor. Şimdi insanlar yan yanayken bile birbirlerinden uzak olmanın derdine düşüyor.” Anladığım tek şey vardı bu küçük yaşında; o da sürekli, belli zaman dilimlerinde, bir yerlerde toplu ölümlerin yaşandığıydı. Sözleri bitince gözlerimi üzerine diktiğim annemin gözlerinden ayrılarak konuşmaya başladım: “İyi de o nereye gidiyor?” Ekmeğinin bir parçasını ağzına atarak konuşmaya başladı: “Baban hastaneye gitti. Her gün olduğu gibi.” Babam hasta mıydı? O da mı bu salgına kurban gitmişti yani? Daha birkaç saattir tanıdığım bu adama karşı ufak biz hüznün filizlenmeye başlamıştı yüreğimde. Evet, onu tanıımıyordum fakat yine de bana bu masada oturduğu süre boyunca iyi davranmıştı. “Hasta mı yani? Ben gerçekten çok üzgünüm anne.” Kadın kaşlarını kaldırarak sözlerime anlam veremediğini belli etmişti. “Baban doktor, Kemal neden bu kadar garip davranıyorsun bu sabah?” Annem denilen kadının kelimelerini sonlandıran ses bu sabah ilk gördüğüm yüzün

sahibinden gelmişti.

“Babam doktor ve COVID-19 hastalarını tedavi için uzun soluklu mesailere kalıyor. Bir salgın var ve bu gittikçe tehlike saçıyor. Gerçekten sanki başka yüzyıldan gelmiş gibi davranmaya devam mı edeceksin?”

O gün Milena yani kız kardeşim, kahvaltı masasında hâlâ bazı şeylere anlam veremediğim konulara açıklık getirmek ister gibi bir tavırla söylemişti bu sözleri bana. Annemin, yani bu yaşamdaki annemin esefli gözlerine aldırış etmeden kahvaltı masasından kalkıp elindeki kutuyla gözden kaybolmuştu. Annem gözlerini bana çevirerek sahici bir tebessümle böyle hâllerine takılmamam gerektiğini fısıldamıştı. Merak ediyordum dünyada olup bitenleri, insanların yaşamlarını merak ediyor ve korkuyordum.

“Anne, sence bu hastalık da bir savaşın habercisi mi?” Konuşma tarzıma şaşırılmıştı, gözlerinden bu anlamı çıkarmıştım. En son gözlerimi kapamadan önce kasaba, memleketin bir savaşa gireceği konusunda endişeleri sırtlanmıştı. Acaba şimdi neler oluyordu orada?

“Her savaş ardında gizli bir barış getirir Kemal. Savaş sadece ardında bir sevgi, aile, dostluk, sıcak bir yemek bırakmak değildir. Ailene yahut dostlarını kıracak tek bir hareket dahi bir insanı savaşın eşiğine getirip döndürecek güçtedir. Seni bilmem ama ben bu hastalığın çok kudretli ve acımasız bir savaş olduğuna kanaat getiriyorum. İnsanlar evlerinde sıkışıp kalıyor. Çiçeklerin açışından, baharda ki o güzel kuş cıvıltılarından mahrum kalıyorlar. Dostlarını göremiyor, onların sıcaklığını yüreğinde hissedemiyorlar. Piknik sepetlerini kollarına takarak çimlere uzanamıyorlar. Geceleri ay ışığı altında yazılar yazamıyor, şiirleri birbirlerine armağan edemiyorlar. Sadece bir kafesin içinde sıkışıp kalıyorlar. İşte bu bir savaştır. Eskiden, çok uzun yıllar önce oluyor dediğimiz bu savaşlar var ya onlar yaşayla, doğayla iç içeydi. Fakat şimdi böyle değil. İnsanlar ölümü bir kurşun darbesiyle değil de sinsi bir yılan gibi bedeninde

gezinen bu virüs yardımıyla tadıyor. Caddelerde şarkı söylüyor, sokaklarda koşuşturuyor, dostlarıyla sabahlara kadar sürecek partiler veriyor fakat bu sinsi yılan... Ellerini birbirine yapıştırarak aynı bir yılan gibi süründürmeye başladı. Bu hareketi beni ürkütmüştü.” Yarıda kestiği cümlesini tamamlayarak devam etti. “Bu sinsi yılan daima koynumuzda geziniyor.”

Ne yalan söyleyeyim annemin bu hareketi ve uzun soluklu bu cümlesi beni ürkütmüştü. Sadece sekiz yaşında olan bir oğlan çocuğunun hayallerini suya düşürmüş ve yüreğine sıkışacak bir yara bırakmıştı. Boş gözlerle ona bakıyordum. Bu kadar boş ve çelimsiz bakan gözlerim onu hüzünlendirmişti. “Kemal daha küçüksün, ufak bir çocuksun. Bunun farkındayım fakat sana söylemek istediklerim var annecim.” Başımı onu onayladığımı belli eder bir şekilde aşağıya yukarıya sallayarak cümlelerine devam etmesini istedim. Resmen, tek kelimeyle dumura uğramış vaziyetteydim.

“Yaşam bize Allah’ın verdiği bir armağandır. Bu yüzden belki bu kadar boşa harcıyoruz saatlerimizi. Kendimiz çalışıp kazanarak yaşamı elde etseydik bırak saatleri tek bir saniyesinin uçup gitmesine izin vermezdik. Çocukluğunu yaşa olur mu? Sekiz yaşında ki bir çocuksan aynı sekiz yaşındaki bir çocuk gibi davran. Sadece yaşının insanı ol.”

Bu cümleleri kurup yüzüme bile bakmadan kahvaltı masasını toplamaya başladı annem. Şaşkınlıktan elim ayağım titriyordu. Bedenim kasılıyor nasıl bir dünyanın içine düştüğüme anlam veremiyordum. İnsanlar ölüyor, sürekli facialar gerçekleşiyordu. Ağlamak üzereydim, dizlerimi karnıma kadar çekip, gözlerimi sımsıkı yumup, ellerimi kendime sararak ağlamak üzereydim. Kahvaltı masasından ayaklanıp koşar adımlarla bu sabah uyandığım odaya çıktım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Uyumak istiyordum, bu dünyadan gitmek ve mümkünse ölmek. Gözlerimi kendiliğinden uykunun kollarına bıraktım ve sıkı sıkıya tırnaklarımın kanattığı yumruğumun çözülmesini izledim. Uyku sahiden de zihnimi rahatlatıyordu. Aynı ruhum gibi.

“Kemal!” bir ses işittim. Tanıdık ve ılık bir sestir bu işittiğim. Dalgaların kıyıya vurduğundaki sıcaklık ve huzur gibiydi bir nevi. Ufak kafamı yastığımda bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Tanıdık ses biraz daha kulağımı doldurur hâle gelmişti. “Kemal! Sana diyorum annecim kaç saattir uyuyorsun!” Evimi istiyordum, neşe saçan kasabamın insanlarını ben bu hayata alışkın bir çocuktum. Nereden bilirdim bir kafesin içinde yaşamayı? Her gün Nilgün Hanım’ın horoz şekerleri olmasa ne yapardım ben? Misket oynamak isterdim sokaklarda, kasketimi çıkarıp merdiven altlarına atmak ardından da sokağın ucunda babamın gölgesini görünce kafama geçirmek. Ben yaşayamazdım böyle, uçmak isterdim özgür bir kuş gibi. Kafesler benim için değildi ki, ben nefes almak için doğmuştum.

“Kemal oğlum iyi misin sen? Ateşin falan mı var annecim?” Boş gözlerimin içine yıldız dolmuştu sanki, sıkı sıkı sarıldım ellerine. Kocaman öptüm yanağından, dünyalar kadardı bu öpücük. Afallatmıştı onu bu ansız sarılışım. Daha bir sıkı sarıldı bana, daha bir sardım ince belini. Annem rahatlamam için saçlarıma bir buse kondurmuştu.

Alnını alnıma dayayarak konuşmamı ister gibi bir hâle büründü. Belki de yaşamım boyunca yaptığım en güçlü konuşmayı başlattım annemin gözlerinin içine bakarken. “Bir rüya gördüm anne. İnsanlar o rüyada, kafeslerde yaşayan bir kuş oluyordu.”

YANGILIK

Ş. Didem Keremoğlu

“Sildin mi kızım dirseciklerini bunun? Mektepte sıraya dayar, çocuk bu!”

“Anne okuldan her gelişte yıkıyorum ben onu.” Annemin ensesinden terler süzülüyor. Baş aşağı eğilmiş, paspasın üstünde bıraktırttığı ayakkabılarımı tuhaf kokan o suyla siliyor.

“Anane, bana resimleri gösterebilir misin?”

Oturduğumuz somyanın, üstünde cerenlerin sıçradığı pilili eteğinin altından naftalin kokulu, soluk kahverengi bir çanta çıkartıyorum. Kapağında gül kabartmaları olan resim albümünü alıyor içinden; ilk yaprağında yakasında kocaman bir kamelya ile anneannem var; yüzünde yarım vual tül, kartpostalın sararmış aydınlığından bana bakıyor. Prenses kesim, kürk kaplı yakası ve boynunda incisiyle...

— Resimde yanında duran kardeşin di mi anane, hani garip adı olan?

— Ruksan.

— Selanik'te kaldı o, di mi? Öldü orada di mi anane?

*— Biliyorsun da er seferinde bi daha, bi daha niye sorarsın u zaman? Biz İstanbul'a gelmedendi. Selanik'te öldü. Dumâ** oldu sandıydık...*

— Koleradan di mi anane? Koleradan öldü! Biz de ölecek miyiz?

— 1970'lerin başında yaşanan kolera salgını günlerindeyiz. İstanbul'da. Dağlara, taşlara, Moskoflara! Üle uğursuz lakırdılar etme bakayım. Em arp vardı u zaman

— Harp ne anane?

Oysa bilirdim... O fotoğraftaki kürk yakalı, incecik kaşlarının altından baygın bakan genç kadınla yanındaki kız çocuğu harpten önceydi örneğin.

— *Arp; savaş etmektir. Evini alırlar, astalıklar olur, yangınlık* astalıklar! Çok fenalıklar olur... Annem genelde burada devreye girerdi:*

— *Anne anlatma şuna şöyle... Sağda solda sonra yalan yanlış konuşuyor. Okumasına çalışacağına... Bak herkes taktı kırmızı kurdelesini, bizimki ancak masal anlatıyor... Anlatırdım. Aynadaki kendime, arkadaşlarıma, öğretmenime...*

— *Anane, annem beni okula yollamasın. Ya kolera olursam!*

— *Tüü tü tü tü, dağlara taşlara...*

— *Ya kardeşime kolera geçirirsem?*

— *Kim etti benim kuzucuğuma u lakırdıyı? diyor annem.*

— *Çok sıcak suyla yıkıyor bir de beni her gün, her gün... Kardeşime kolera bulaştırmışım sonra!*

— *Etmeyesin büle laflar bakayım. Suratıma esnediği dualar üfler, sırtımı üç kere sıvazlardı.*

Annem bir elinde biberon, diğer elinde ayva marmelatlı ekmeğim ve bir bardak ılık sütle odaya girer, biberondakinden elimin üstüne birkaç damla serperlerdi. “*Yanmadı elim, içebilir kardeşim.*” derdim. Kardeşimi kucağıma almam yasak! Kardeşim odanın taa öbür tarafındaki divanda olurdu. Üstünde bambiler oynayan yastıklar divanın boş kenarına dizili... Ebekler kucaktan ya da yüksekten düşer ve kafasını vurursa gözleri kayarmış! Gözleri zaten kayıyor ki!

— *Anne kardeşimi mi, beni mi daha çok seviyorsun?” Kardeşim çok uslu benim gibi hınzır değil!*

— *Tabağındakini bitir, sütünü de.*

— *Sütü sevmiyorum.*

— *Hastalanmaman için süt içmen şart.*

Annem, kardeşimi kucığına almadan önce, babamın dallarını tavana bağladığı kocaman yapraklı ağacın altındaki “lizölülü” suda duran bezle yüzünü, ellerini siler.

— *Lizölü, ne anne?*

— *Lizölü değil, ‘lizöl’. Hastalanmamamız için.*

— *Anne, kardeşimi benden çok seviyorsun di mi?*

— *Offf, canımı daha çok sıkmadan bitir ekmeğini. Ağlamamak için yanaklarımın içlerini ısırırdım.*

— *Anlatayım mı ‘Sırça Köş’ masalcığını? Kuy bakalım u güzel kafacığını kucacığımıza?*

Başımı ananemin kucacığına koymasını çok severim. Saçlarımı koklaya koklaya anlatır... Elleri, nemli örgülerimde gezer. Sesini kalın yapar, ince yapar, kuş yapar, maymun hatta deve bile yapar...

— *Bir varmış bir yokmuş... Develerin yükleri çokmuş. Sırtlarında kadifeler, ipekler, renk renk fistanlar... Tee Fizân’dan iççeğezleri mücevher dolu sandıklarla, Kaf Dağı’nın prensini taşırlarmış (...), Prens sırça köşke vardığında bir de ne gürsün!*

— *Prenses kolera olmuş, ölmüş mü yoksa anane?” O sırada aklımda ne annem vardır, ne de kardeşimin beni kavuran sevgisi...*

— *Bir de gürsün, prenses sırça köşkün önünde prensi bekler... Meğerse düğünleri varmış, Prenses gelin olacaktı...*

Masalın tam burasında yerimden fırlar, perdelere dolanırdım...

* * *

Gözümü yıldızlara diktim; gündüzün taşlara sinen sığağı bacaklarıma vuruyordu. Kıyıyı nazlı nazlı dolanan az ötemdeki denize baktım. Sitede mahsur kalan tek ben değildim. Ama galiba sayımız iyice azaldı! Aşına sesler günden güne yok olmuştu. Çim makinelerinin, motosikletlilerin... Bahçıvanların makas şıkırtıları,

sinek ilaçlama cihazının düdüğü, araba homurtuları, tekne uğultuları, yakınıımızdaki havaalanından gelen motor sesleri, tadilat gürültülerinin usandıran bitmeişleri... Ve tabii insanlarınki!

Geçmiş yazlardan aklımda kalan kokusuyla bir meltem esti. Yanardöner taşına vurulup parmağa takılan ucuz bir yüzüğün metali gibi kokuyordu her şey. O kokudan başkasını duymıyordum son birkaç gündür. Ağzım pas tadında... Terastaki süs havuzunun haznesinde kalan suyun üstü peri kanatlarıyla kaplı... Bahardan yaza dönen doğanın naif kanatlıları; pervaneler, arılar ve uçmaktan diğere yorulanlar... Çok yorgunum Tanrım, artık bitsin! Meram dilendim...

Diyanet; sayısı yüz binleri bulan entübe gereksinimindeki hastaların tedavisinin kesilmesini vacip kıldı. Devlet eliye *ötanizi* onayı çıkmıştı yani. “*Uhhh yetişmeyeydim; işitenlerden, sülüyenlerden, müminlerden irak. Dağlara, taşlara, Moskoftar’a*” derdi anneannem şu günleri görseydi.

Oysa sıcakta daha güvenli hissederdik. Yaz geldi mi salgın neredeyse biter! Bu kez büyük yanıılmışık! Karantina başladığında Akdeniz sahilleri yazlıkçılarla doluydu. Zamana yayararak boşalttılar; gençleri, çocukları...

“Aziz Milletimiz; ‘yaş sınırı uygulaması’ altmış beş yaş ve üstünü bulaştan koruma amacıyla gündeme alınmıştır...”

Sonrası sonrası aynalara sığındığım yalnızlığım!

Saçaklı yıldızları, kokusunun hayalimde gezindiği yan bahçedeki yasemini, yeni yeni çoşan çingene begonvilin parapeti aşır taşına yayıldığı terası bırakıp eve girdim... Birden kâbusa dönen hayatlarımızı anlattığım yazımın devamına oturdum. Yazmalıyım! Çocuğum için, içimi kavuran öfkeyi yenmek için!

İnsanlar dışarıya çıkmadıkça yaz ortası domuzlar indi plajımıza... Sitemizin futbol sahası gelincik tarlasına döndü. Mevsimin kışa yaklaştığı günlerde denizin sığ yerlerinde kum adacıkları oluşuyordu

bir de... Terastan dürbünümle sahili tararken kuvvetli rüzgarların havuzun dev boşluğuna savurduğu yavru kediler görüyorum... Yardımlarına gidemediğim! Kışlarıysa sahilin tamamı su altında. Deli fırtınaların kabarttığı deniz kıyıya yürüdüğünden midir yoksa site arkadaki çıplak tepenin eteğine kurulduğundan mıdır bilmem; sahil kışları hep su altındaymış meğer. Sonuncu salgın temmuzda vurmasaydı eğer; Akdeniz'i hep yaz sanmaya, iklimini hayalimde hep yaz yaşatmaya devam ediyor olacaktım.

Bir yarım, üç tam yaz ve üç kıştı buradayım.

Sokağa çıkma yasağının dördüncü senesinde elimde kalanlar: Klavye olmaktan daha ileri gidemeyen bilgisayarım, okumaktan yüzlerini soldurduğum aynı kitaplar ve 'akıllı' olma özelliğini yitiren telefonum. Çok sıkıldığımızı sandığımız ilk yılların 'sınırsız' internet dünyası, televizyon, filmler, sosyal medya ve artık çoğu aramızda olmayan dostlarla görüntülü sohbetler, sanki hiç yaşanmamış gibi. Karnelerimiz kapsamında kapıma bırakılan alışveriş torbası da olmasa neredeyse distopik bir film senaryosunun içindeyim. Oğluma ve kardeşlerime vedamı haftada iki saatlik telefon iznine denk getirebilirim diye umuyorum. Tabii o vedayı ilk ben yapacaksam! Ayda yalnızca dört saat olan internet hakkımız ve her gece tam dokuzda kesilen su ve elektrik... Özellikle su zaten neredeyse hep kesik; belki de sırf bu yüzden öldü Sedat! Su yoktu! Nefes alamadığı o noktaya kadar direndim, sonra haber verdim. Alıp götürdüler... Ben de ölmeyi diledim. Su yoktu! Çocuğunuzun sizden sonraya kalmasına dua eder gibi dilerdim ben oysa Sedat'tan önce gitmeyi...

Ve bu öykü henüz bitmedi; 'salgın' devam ediyor!

*Yangılık: Rumeli Türkçesinde ateşli hastalık ve/veya salgın anlamında kullanılır.

**Dumâ: Rumeli Türkçesinde soğuk algınlığı ve/veya grip anlamında kullanılır.

BİSİKLETÇİ

Çağatay Gökhan Çekiç

Her akşam, antrede ışıl ışıl parlayan mavi bisikletimin yanına gider, ona bineceğim günün bir an evvel gelmesi için Allah'a dua ederdim. Yine bir akşam hayranlıkla bisikletime bakarken anneannemin mutfaktan gelen sesini duydum.

O sesi dün gibi hatırlıyorum. Elli yedi yıl önceydi; yıl 2020. Şimdi adı bile geçmeyen “Korona” diye ölümcül bir virüs dünyayı kasıp kavuruyor, yüz binlerce insanın bir günde hastalığa yakalanmasına, bir günde ölmesine sebep oluyordu. Söylesem kimse inanmaz; ama inanın bana, tüm dünya ameliyat maskesi ile geziyordu. O yıllarda yaşamamış insanların hayal bile edemeyeceği bir görüntüydü bu. Çoğu günler sokaklar bomboştu; insanlar evlerinde oturduğu ve doğadan ellerini çektikleri için televizyonlardaki haber bültenlerinde -tabii o zamanlar hâlâ televizyon yayınları vardı- doğanın canlandığı, şehirlerdeki oksijen seviyelerinin arttığı hatta bazı vahşi hayvanların şehirlere ve deniz kıyılarına geldikleri haberleri çıkıyordu. Ben sekiz yaşımıydım. Annem ve babam her ikisi de doktordu. Sürekli hastanede çalışıyorlardı. Hastalık bulaşmasın diye beni anneanneme bırakmışlar, bırakırlarken bana doğum günümde aldıkları mavi bisikleti de getirmişlerdi.

— Kağaaan! Yemek hazır ellerini yıkadıktan sonra masaya gel.

— Biraz sonra gelirim.

— Yemekler soğumadan gel olur mu?

— Tamam, tamam geliyooruum...

— Kağan yavrum! Yemekten sonra bugün öğretmeninin gönderdiği

ödevleri yapalım mı?

- Yemekten sonra, işim var anneanne.
 - Ne işi bu? Yoksa! Bisikletini mi sileceksin yine?
 - Evet, anneanne kirlenmiş olabilir.
 - Her gün siliyorsun evladım.
- “Ama anneanne...”

Dedem söze karıştı: “Karışma torunuma, o büyüdü artık, ilkokul ikinci sınıfta. Kendi bisikletine ne yapmak istiyorsa onu yapabilir. Bir defa bile binemedi, biraz böyle hevesini alıyor hiç olmazsa.”

“Şu salgın bir an evvel bitse de şu yavrucak anne ve babasına kavuşsa.” dedi anneannem. Benim içimde ise her şeyden çok bisiklete binme isteği vardı.

- Ya bisiklet dede? Sokağa çıkma yasağı kalkınca bana bisiklet sürmeyi öğretecektin, unutmadın değil mi?
- Tabii ki Kağancığım, sokağa çıkma yasağı kalktığımda ilk işim bu olacak.

— Yaşla! Dede. Sen benim en sevdiğim dedemsin, dediğimde hepimiz gülmüştük.

Her gün yatarken öncelikle bisikletimi sürebilmek sonra da annem ve babamla evimize geri dönebilmek için dua ediyordum.

- Dede! Annemle babam bu hafta gelecek mi?
- Bilmiyorum yavrum.
- Ama üç hafta oldu niye gelmiyorlar? Onlar nerede yatıyorlar? Hastane de mi?
- Hayır yavrum, sizin evinizde kalıyorlar.
- Peki ben niye orada kalamıyorum? Artık beni istemiyorlar mı?
- Hiç olur mu Kağancığım! Annen, baban hastanede çalıştıkları için hastalığa yakalanırlarsa, sana bulaştırmamaları için sen burada

kalıyorsun.

— Annem ve babam hasta mı olmuşlar?

— Tabii ki hayır, dedikten sonra dedemin sessizce: “Şimdilik...” dediğini duymuştum.

— Sadece tedbir için Kağancığım.

— Geçen annem buraya geldiğinde beni kucağına almadı, kapıdan içeriye bile girmede, uzaktan baktı sonra da ağladı gitti. Yoksa bir daha gelmeyecek mi?

— Tabii ki gelecek ama hepimizin sağlığı için biraz böyle yaşamak zorundayız canım.

— Ben bisikletimi silmeye gidiyorum.

Her sabah uyandığımda belki bisiklet süren bir çocuk görürüm diye pencereye koşuyor ve sokağa bakıyordum. Çoğunlukla etrafa dağılmış kâğıttan uçaklar dışında hiçbir şey görmüyordum. Hiç iki tekerlekli, gerçek bir bisiklete binmemiştim ve öğrenmek için can atıyordum. Her akşam dedeme bisiklete binmek zor mu diye soruyordum. O da hiç sıkılmadan, her akşam “Çok kolay, iki günde öğrenirsin.” diye cevap veriyordu.

Bir akşam haberlerde çocuklara salı günleri sokağa çıkma serbestliği geldiğini duyduğumda çılgınca sevinmiş ancak dedem altmış beş yaşından büyük olduğu için dışarı çıkamamış, sevincim yarım kalmıştı. Dedeme de pazar günleri sokağa çıkma serbestliği geldiğinde de benim çıkmam yasak olduğu için yine çıkamamıştık. Bir türlü bisikletime binemiyor, binemedikçe içimdeki istek gittikçe büyüyordu.

— Dede! Neden biz bir türlü sokağa çıkamıyoruz? Şimdi çıksak, kim görecektir ki bizi ara sokakta? Polis bile geçmez bu sokaktan, dediğimde dedem:

— Biz sadece kendimiz için tedbir almıyoruz. Başka insanların hayatından da sorumluyuz Kağancığım. Biz çıkarsak, başkaları da

çıkar ve bunun sonucunda birileri mutlaka hastalığa yakalanır. Böylece annen, baban daha çok hastaneye gitmek zorunda kalırlar. Yasakların kalkması, senin eve dönmen ve hepsinden önemlisi bisiklete binmemiz gecikir.”

— Anladım dede, o zaman söyleyelim kimse çıkmasın sokağa.

— Herkese söyleyeceğim Kağancığım, merak etme...

— Yaşa dede.

Mavi bisikletime bineceğim günü hayal ederek günler, haftalar geçiyordu. Bir gün dedem odama girdi, üzgün görünüyordu, parka gideceğimizi söylediğinde sevinçten havalara uçtum.

— Yasaklar kalktı mı? diye sordum hemen.

— Kalkmadı ama bugünlük hepimizin özel izni var, dedi.

— Dede sen neden üzgünsün?” diye sordum ama cevap vermedi.

Benim o kadar sevinçli olmama karşın dedemin suskunluğuna ve anneannemin gizli gizli ağlamasına anlam verememiştim. Aslında son iki üç aydır hiçbir şeyi anlayamıyordum. Zaten yeni yeni anlamaya başladığım şu tuhaf dünya gittikçe daha da garip bir hâl alıyordu. Heyecanımdan özel iznin ne olduğunu bile sormadım. Sebebi önemli değildi aslında. Bisikletime binecek olmam benim için yeterliydi.

Bisikleti arabanın arkasına koyduk. Uzunca bir yolculuktan sonra dedem: “Geldik.” dedi ve ağaçlık bir yerde beni, anneannemi ve bisikletimi arabadan indirdi. Konuşmalardan anladığım kadarıyla anneannem babamla telefonda konuşuyordu. Ben de bisikletimi tutuyordum. Sevinçten ölmek üzereydim. Aylardır beklediğim gün gelmiş, dualarım kabul olmuştu, sonunda bisikletime binebilecektim. Orada durmuş dedemin arabayı park etmesini anneannemle beraber beklerken uzaktan babamı gördüm. Ona doğru koşmaya başladım; bisiklet yere düştü, anneannem babamla aramıza girerek beni tuttu. Ben kurtulmak ve babama sarılmak için çırpınıyor ama başaramıyordum. Sonra babam yanımıza kadar geldi ama sarılmadı, hatta dokunmadı bile.

Heyecan içerisinde: “Sen nerden bildin dedemin bana bisiklet sürmeyi öğreteceğini?” diye sordum babama. “Deden söyledi,” derken üzüntülü olduğunu görebiliyordum. Her nedense herkes üzüntülüydü. Bunun benim bisiklet binmem ile ilgili olmadığını tahmin ediyor ancak sebebini de anlayamıyordum.

“Bisiklet burada... Bak baba! Yoksa sen mi öğreteceksin?”

“Gördüm oğlum. Hayır... Deden öğretecek, benim biraz işim var...”

Babam dedeme yaklaşımadan, uzaktan, fısıltıyla bir şeyler söyledikten sonra babam, anneannemle beraber ağaçların arasından yürüyerek uzaklaştılar.

Dedem bisikleti otoparkın yanındaki boş alana götürdü ve bisikletimi sürmeye başladık. Ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Bu arada bisiklet bir türlü dengede durmuyordu; dedem arkadan tutuyor, biraz ilerliyorduk ki bisiklet bir yana yatıyordu. Sonra durup biraz daha ilerliyorduk. Bisiklet binmenin dedemin dediği kadar kolay olmadığını düşünmeye başlamıştım. Her denememizde “Sakin bırakma dede!” diye bağıırıyordum, o da bana: “Bırakmam sen direksiyonu tut!” diyordu. Bir süre sonra dedem elini çok kısa süreli bırakıyor sonra tekrar tutuyordu. O bıraktığı anlarda tek başıma bisikletin üzerinde durabildiğim için sevinç çığılıkları atıyordum. Bir süre sonra babam ve anneannem geldi. Heyecanla ona doğru bağıırdım: “Gördün mü baba? Dedem tutmadan sürebiliyorum... Annem de geldi mi? Ona da göstereceğim, çağırsana onu da.”

Babam: “Annen gelmedi!” deyince, dedem babama doğru yavaşça ama duyabileceğim kadar yüksek bir sesle “Olmaz öyle!” dedi. Babam da: “Nasıl söylerim baba!” dedi. Her şeyi duyuyordum. Artık benim duymamda bir sakınca görmüyorlardı sanırım. Sonra kısa süren bir sessizlik oldu... “Ya şimdi söylemelisin ya da sonsuza kadar saklamalı; bu mümkün olmadığına göre, Kağan bugün bunu öğrenmek zorunda.”

“Neyi dede, neyi öğrenmek zorundayım? Bisiklet binmeyi mi? Nereye gidiyorsunuz?” diye sorarken dedeme doğru yürümeye çalışıyordum. Ama anneannem beni tutuyordu. Sonra dedem anneanneme: “Bırak gelsin.” dedi.

Babam bisikleti bir ağaca dayadı. Ağaçların arasında anneannemin elini tuttum, dedemle babamı takip etmeye başladık. Biraz yürüdüktan sonra bir toprak kümesinin etrafında toplanmış birkaç insanın olduğu bir yere geldik. Dedem, babam ve anneannemden başka hiçbirini tanımyordum. Bir tanesi oldukça tuhaf giyinmişti; üzerinde siyah bir palto ve kafasında büyük, beyaz, silindirik şeklinde bir şapka ve benim dışında herkesin ağzında maske vardı. Babam elimden tutup beni biraz ilerdeki, dikdörtgen şeklindeki bembeyaz, parlak, uzunca bir taşa oturttu. Bana ‘annemin çok iyi bir insan, iyi bir doktor olduğuna ama şimdi aramızda olmadığına, bir melek olduğuna’ dair bir şeyler söylüyordu. Ağlamıyor ancak sürekli gözlerinden yaşlar akıyordu. Bense hiçbir şeye anlam veremiyor bir yandan babamı dinlerken diğer yandan anneannem ve dedeme bakıyor ve onların da ağladıklarını görebiliyordum. Diğer insanların hiçbiri ağlamıyordu. “Neden sen, anneannem ve dedem ağlıyorsunuz? Diğer insanlar neden ağlamıyor?” diye sordum.

Babam bir süre durdu ve “Annemin uzaklara gittiğini,” söyledi. Ben de: “Melek ne? Annem nereye gitti?” diye sordum.

“Annen cennete gitti.”

“Yalan söylüyorsun. Cennet neresi? Annem hastanede, dedem söyledi.” Babam cevap vermedi. Ancak gözünün toprak yığınına baktığını görüyordum. Dedeme baktım o da aynı yere bakıyordu, herkes oraya bakıyordu. “Niye oraya bakıyorsunuz?” diye sordum babama; cevap vermedi. “Yoksa! Cennet o toprağın altında mı?” diye sordum. Babam yine cevap vermedi.

Toprağın yanına doğru yavaşça yürüdüm, toprağı elimle kazmaya başladım. Tüm gücümle toprağı kazarken dedem belimden tutarak

beni topraktan uzaklaştırdı. Dedemin ellerinden kurtularak koşmaya başladım. Geldiğimiz ağaçlı yoldan tüm gücümle koşuyordum. Babam da arkamdan koşuyordu. Bisikletin yanına geldiğimde bisikleti dayandığı ağaçtan yere doğru ittirdim, üzerine çıkıp tepinmeye başladım. Babam beni kucağına aldığı anda kafamı göğsüne bastırdım. Haftalardır ona ilk defa sarılmıştım. Ağlamaya başladım. Babam da “Kağan ben buradayım.” diye sürekli tekrar ederken maskesi hâlâ yüzündeydi. Biraz sakinleşince babam beni tekrar o toprak yığınının yanına götürdü. Hepimiz ayakta durup anneme bakarken babam elimden tutuyordu. Ben yine de annemin o toprağın altında olduğuna inanmıyor, üzerindeki çiçeklere bakıyor ve ağlıyordum. Bu sırada beyaz silindir şapkalı adam gözünü kapatmış sallana sallana anlayamadığım bir şeyler okurken ben de: “Evden çıkmamızın yasak olduğunu bildiğim hâlde bisiklet sürebilmek için sadece kendim için dua etmiştim. Allah benim duamı kabul etmiş ancak ceza olarak da annemi benden almıştı.” diye düşünüyordum.

O günden sonra iki hafta geçmiş, babam dedemi arayıp eve geleceğini söylemişti. Babamın annemle beraber geleceğini düşünüyor ve umutla bekliyordum. Babam geldiğinde annem yanında değildi. O zaman annemin o çiçeklerle örtülü toprak yığınının altında olduğuna inanmıştım ama hiçbir şey söylemedim, ağlamadım. Babamın daha fazla üzülmelerini istemiyordum çünkü onun hiçbir suçu ve benim ettiğim duadan haberi yoktu.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum, yasaklar kalkmıştı. Her hafta sonu dedem ve babam her ikisi ayrı ayrı bana bisiklet öğretmek için ikna etmeye çalışıyorlar ancak ben o bisiklete dokunmak bile istemiyordum. Annemin ölümüne sebep olduğunu düşünüyor ve onu toprağın altına gömmelerini söylüyordum. Herkes bana bunun saçma olduğunu anlatmaya çalışmak için seferber olmuştu. Hatta beni bir doktor ile haftada bir gün baş başa bırakıyorlardı. Doktor amca bana bir sürü tuhaf sorular soruyor, benimle konuşmaya çalışıyor, bense oradan bir

an evvel çıkmak istiyordum. Aslında suçlunun bisiklet olmadığını, kendim olduğumu iyi biliyordum. Beni ikna edebileceklerini düşünüyordlardı ama ben o bisiklete hiç binmedim.

Aslına bakarsanız hayatımda en son, o mezarlıkta bir bisikletin koltuğuna oturmuştum. Şimdi altmış beş yaşımdayım. Bir bisiklet firmam var. Ufak çapta da olsa çocuk bisikletleri üretiyorum. O günden bugüne bisikletler teknolojik olarak değişikliğe uğrasa da uçaklar gibi havadan gitmiyor. Hâlâ bisikletlerin çoğu elektrikli bile değil. Demek ki yüzyıllar sonra bile insanlar bisiklete bu şekilde, doğal hâliyle, severek binecekler, özellikle de çocuklar...

Bana gelince, o günlerden kalma peşimi bırakmayan duygularım yüzünden gönlümce bisiklete binememiş olduğum ne zaman aklıma gelse içim sızlıyor. Her şeye rağmen binlerce çocuğun bisiklete binmesine vesile olmanın verdiği mutlulukla teselli oluyorum.

DEĞİŞEN ŞEYLER

Oğuzhan Açıklalın

Dairemin karanlığında otururken sokağın soluk, sarı ışığı duvara çarpılmış bir şekilde yansıyor. Görünmez eller önce parmak uçlarıma sonra yavaşça omzumdan yüzüme doğru ilerliyor. Bir bedenden çıkan dokunuşlar bunlar belki de; etten ve kemikten. Sıcak fakat yapay değil; doğal, konuksever ve rahatlatıcı. Yumuşak bir beden ama yine de başımı koyduğum şu yastık gibi değil. Canlı olduğunu bildiğim bir yumuşaklık, farklı olduğunu bildiğim fakat beni içine alabilecek gibi. Sırtımdan kuyruk sokumuma kadar inen dokunuşlar gerip bir şekilde beni gıdıklıyor. Sırtımı yay gibi eğmeme rağmen dokunuşlardan kurtulamıyorum ve kuyruk sokumumda biter bitmez tüm vücuduma tatlı bir ürperti yayılıyor. Gözümde akan ılık damla şakaklarımı ıslatıyor. O anda saçlarımda dibinde rüzgârın hafif dokunuşunu hissediyorum. Pencerenin kenarından gelen esinti... Gözlerimi açtığımda dışarıda yağın yağmuru görüyorum. Sonrasında biriktirdiğim tüm o yaşları dışarıda yağın yağmura katıyorum. Pencereye düşen her damlada bedenim hiçkırıklarla sarsılıyor ve ben bedenimde gezinen tüm dokunuşları hissediyorum. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve kendimi sevgi dolu bu dokunuşlara teslim ediyorum. Zihnimin bir parçası bana kalkmamı ve bu doğal olmayan dürtülerden silkinmemi söylüyor. Fakat gerçek olan nedir ki? Anın hezeyanı ve muhteşemliği ile tüm kaslarımı kasiyorum. Yıllardır klavye tuşlarına basmış olan parmaklarım uzun zaman sonra ilk defa bir bedene dokunuyor. Her kıvrımı ve çıkıntıyı ayırt edebiliyorum. İşte gerçek tam olarak bu olmalı. Rahatım ve mutluyum. Gerçek olanı hissedebiliyorum, önemli olan tek şey bu.

Huzursuz uykumdan uyandığımda henüz güneşin doğmadığını fark ettim. Odamın boşluğunu yırtarak açan saatimin kırmızı neon ışıkları

gecenin üçünü gösteriyordu. Şimdi bakışlarımı diktiğim tavan, en az dışarıdaki bulutsuz gökyüzü kadar ulaşmaz. İçimi dolduran o rahatsız hissi atabilmek için pencereye doğru ilerledim. Dışarı baktığımda sokak lambasının altında görmeyi beklediğim bedenleri göremedim. Biri çocuk, diğerinin onun annesi olduğunu düşündüğüm birbirine sarılmış iki beden. Tam da benim olduğum pencereye diktikleri bakışları bir şeyler ister gibi, fakat şimdi yoklardı. Aptalca bir alışkanlıktı. Dışarıda kimse yoktu artık. İlk izolasyon gökdelenlerinin yapılmasından bu yana her kişi kendi zorunlu karantinasını geçirdiği dairesinde yaşıyordu. Her türlü ihtiyaç internet üzerinden karşılanıyor, kargo dronları gökdelenlerin pencereleri arasında uçuyordu.

Zorunlu karantina uygulamalarından önce salgının tüm yaşantımızı değiştireceğini söyleyenlere güldüğümü hatırlıyorum. Fakat iki bin otuz dokuz yılında, büyük salgının bitişinden on yıl sonra söylediklerimi neredeyse ağlayarak tekrar ediyorum. Salgın tüm hayatımı değiştirdi; belki isteyerek, belki de zorla.

Sokak lambasından çevirdiğim bakışlarım masanın üzerindeki resmi buluyor. Geçmişten bana gülümseyen yüzleri görüyorum. Omzuna düşmüş siyah saçları, kahverengi gözlerinin arkasında sadece bakmayan anı zamanda gören bakışlarıyla karım kollarını hemen önünde duran kızına sarmalamış, hareketsizce bekliyorlar. Anın içinde hapsedikleri yetmiyormuş gibi bir de çerçevenin içinde bekliyorlar. Resme ne kadar uzun süre bakarsam yüreğimdeki ağırlık o kadar artıyor. Fakat o anda resmin öteki tarafındaki ifadeler canlanıyor. Karımın gülen yüzü dehşetle çarpılıyor, yumuşak bir şekilde kıvrılmış dudakları acı çığılığı koparmak için açılıyor. Dairenin metal kapısından dışarıya, eli silahlı askerler tarafından sürükleniyor. Tırnaklarını yerdeki herhangi bir çıkıntıya saplayabilmek için fırsat arıyor. Parkelerin üzerinde sürüklenen bedeni varacağı sonu tahmin edercesine çırpınıyor. Nemli gözleri benimkilerle buluştuğunda birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi anlıyoruz. Eşimin ardından

kızımı tüm çırpınışlarına rağmen kapıdan çıkaran başka bir askere müdahale etmek için ileri atılıyorum. Tam o sırada kafamın arkasında hissettiğim ‘küt’ bir acıyla yere yığılıyorum.

Anıların ağırlığı üzerime çöktüğünde bakışlarımı çerçeveden söküp almak zorunda kalıyorum. Gövdem iki mengene arasında kalmış gibi sıkışıyor. Yeterince havayla dolmayan ciğerlerim yüzünden beynim uyuşuyor. Mutfağa gidip bir bardak su koyuyorum. Soğuk su boğazımdan aşağı inerken biraz da olsa kendime geldiğimi hissediyorum. Bardağı tezgâhın üzerine koyduğumda buzdolabının yanında, yerden ancak belime kadar gelen dolabın kırık kulpunu görüyorum. Anılar yeniden zihnime hücum ediyor.

Dolabın içindeki tava ve tencereleri dışarı çıkarıyorum. Karımın ve kızımın girebileceği kadar boşluk olduğundan emin olduğunda içine girmelerini söylüyorum. “Sakin olun!” diyorum onlara. “Burada güvendesiniz.” Dolabın kapağını kapatıyorum. Ardından kırılacakmış gibi çalınan kapıyı açmaya gidiyorum. Kapıyı açtığımda gri üniforması, mermerden oyulmuşu benzer ifadesiz yüzüyle ve elindeki belgelerle zorunlu karantina teftiş müdürlerinden birisini karşımda görüyorum. Arkasında beş kişilik silahlı askerleriyle karşı konulamaz bir otorite olarak kapı eşiğinde dikiliyor.

“Ahmet K.” diyor. Sesindeki yumuşaklık cellat baltasının havayı yarması kadar narin ve bir o kadar tehditkâr.

“Evet?” diyorum sesimdeki titremeye engel olmaya çalışarak.

“Yapılan sağlık çalışmaları sonucunda koronavirüs testinizin negatif çıktığını görüyorum. Dolayısıyla salgının yayılımını azaltmak amacıyla izolasyon gökdeleni 1. bloktaki A1C nolu dairenizdeki bireysel zorunlu karantinanızı başlatıyorum. Bu süre içinde ailenizle yüz yüze görüşemeyeceğinizi...”

Müdürün neredeyse otomatik olarak sıralanan cümlelerini mutfaktan gelen yüksek perdeden metalik bir tangırtı bölüyor. Belli

ki aceleyle tezgâhın üzerine koyduğum tencerelerden birisi yere olmadık bir zamanda düşmüştü. Kapağın yerde dönerek durmasından sonra daireyi kaplayan sessizlik elle tutulur derecedeydi. İzolasyon müdürünün gözleri sorgulayıcı biçimde bakıyor, neredeyse bu sıkıcı görevin biraz olsun heyecanlandığını görmekten keyif alıyordu. “Zorunlu karantinaların neden bireysel olduğuna dair bir fikriniz var mı Ahmet Bey?” diye soruyor eşikten içeri girerken. Sesindeki tınıda baltanın ucunu boynumda hissediyordum.

“Hayır,” dedim.

“Çünkü toplumun sağlığı ve güvenliği her şeyden önce gelir. Aileyi ve sevgiyi anlayabilirim, fakat bu fevri davranışlar kitleleri tehlikeye atmaya başlarsa,”

Bu zamana kadar benimle doğrudan konuşmayan müdür, bakışlarını bana çevirerek taştan daha sert bir sesle konuşuyor, “O zaman buna tahammül edemem!”

Ardından keskin baş hareketiyle işaret verdiği iki asker kollarımdan tutarak beni hareket edemeyeceğim biçimde tutuyor. Daha sonra mutfağa doğru ilerleyen müdür yerdeki tencereleri ayağıyla iterek dolabın önüne kadar geliyor.

“Bakın,” diyorum olabildiğince inandırıcı olmaya çalışarak, “Sanırım bir yanlış anlaşılma olmalı, ben burada tek başıma kalıyorum emin olun.” Memur bir anlığına duraksayarak yüzündeki aşağılayıcı gülümsemeyle yerdeki tencere ve tavaları göstererek:

“Öylesetüm bu dağınıklığı sizin yemek yapmadaki beceriksizliğinize yormalıyız.”

Ne söyleyeceğimi bilemeden anlık bir sessizliğin içinde kalakalıyorum. Bu boşluktan yararlanan müdür hâlâ kapıda bekleyen askerlere emrediyor:

“Dolabı açın!”

Haykırışlarım karımın feryatlarına karışıyor. Dolabın kulpunu

sıkıca tutmasına rağmen yere düşen metal parçanın sesi yaşamımın sonunu kesinleştiren bir tını gibi havada asılı kalıyor. Sonrasında narin bedeni yerde kapıya kadar sürükleniyor, ardından kızımı götürüyorlar.

Dolabın kulpunu yerine takabilecek cesareti hâlâ bulamadım. Karımın bana son hediyesi, zorla ayrılışımızın küçük simgesi.

Yatağıma geri dönmeden önce masamın üzerinde duran ilaç şişemi aldım ve içinde kalan son üç hapi avucuma döktüm. Küçük çemberlerini mükemmel biçimde ikiye bölen çizgisi dışında tamamen işaretsiz ve beyazdı. Gecenin karanlığında bir bardak solüsyon içine iki tanesini bıraktığımda köpükler çıkararak çözünmeye başladılar. Son kalan hapi kutuya geri bırakmayı düşünürken anlık beklemeden sonra bardağa attım. Çekmeceden çıkardığım şırınganın ucuyla bardaktaki karışımı iyice karıştırdım. Hapların tamamen çözündüğünden emin olduğumda sıvıyı şırıngaya çektim. Solüsyonu tamamen vücuduma enjekte ettiğimde yapmam gereken tek şey beklemektir. Devlet tarafından yasaklanan bu ilaç deri altındaki basınca duyarlı sinir uçlarında etki gösteriyordu. İlacı alan kişi böylelikle insan-insan doğal temasına en yakın duyguyu hissedebiliyordu. Zorunlu bireysel karantinada insanların aç olduğu temas ancak böylelikle giderilebiliyordu. Büyük salgın sonrasının en popüler uyuşturucusu buydu. Ailemi kaybettiğimden beri ancak bu şekilde uyuyabiliyorum. Bedenimde gezinen dokunuşların ona ait olduğunu düşünüyorum. Zorla dışarı atılıp sokak lambasının altında günlerce beklediğini unutturuyor bana. Son anlarındaki bakışlarının gerçek olmadığına, şu anda yanı başımda yattığına inandırıyor. Ancak böylelikle bir sonraki güne uyanabiliyorum ancak bu şekilde yaşayabiliyorum.

Gecenin karanlığında uzanan görünmez eller, yatağında habersizce uyuyan adamın yüzünde gezindi. Önce her an kırılabilecek bir çiçeği tutuyormuş gibi dikkatli olan dokunuşlar gittikçe biraz daha sertleşiyordu. En sonunda acımasızca adamın yüzünü itmeye, çekmeye, derisini ve altındaki kasları koparmaya başlamıştı. Korkuyla

gözlerini açan adamın yüzü, kasılan kaslarına rağmen keskin bir korku ifadesiyle çarpılmıştı. Yanı başında duran ilaç şişesine yetişmeye çalışırken dokunuşların kemiklerine kadar indiğini hissediyordu. Fakat ilaç şişesinin boş olduğunu gördüğünde boğazındaki baskıyı hissetti. Olmayan eller boğazını sıkıca sarıyor, nefes almasını engelliyordu. Yatağında çırpınan adam her ne kadar elleriyle etrafındaki havayı dövse de baskı azalmıyor, ciğerlerindeki hava giderek tükeniyordu. Bilincinin son anlarında parkeleri tırmalayan tırnakların sesini duydu. “Neden?” diye bağıriyordu karısı, “Neden bizi kurtarmadın?” Adam ise veremediği nefesleri arasında ancak “denedim” diyebilmişti.

Odasının tavanına anlamsızca bakan gözlerinden süzülen ılık damla şakaklarını ıslatıyordu. Şimdi düşünemeyen zihninde şu düşünce asılı kalmıştı; **koronavirüs gerçekten tüm yaşamını değiştirmişti.**

MUŞTU

Musa Doğanay

Doğduğumdan beri ailemliyim. Çok küçük, belki yuva demeye değmez bir binanın çatı katının tavan arasında yaşıyoruz. Sabahları ailecek -hatta bazen arkadaşlarım da gelir- parka gideriz. Oturduğumuz evin yakınında işlek bir park var. Orada her zaman bize yiyecek verecek birileri olur. Ama bazı günler biz her zamanki saatte gitsek de kimse gelmemiş oluyor. “Acaba insanlara bir şey mi oldu?” diye endişeleniyoruz.

Bir keresinde yine böyle bir günde uzun süre beklemiştik hatta beklerken iyice acıkmıştık. Ben en sonunda taşların arasına giren yemleri toplamaya çalışıyordum. İnsanların ezdiği yemi yerden almaya çalışırken burnum yere sürtüyor, “cınırrrt” ediyordu. Neden bu kadar çok acıkiyorduk bilmiyorum. Hâlbuki vücudumuz o kadar büyük değil ve hatta büyük olmadığı kadar komik ve garip de. Bazen kartalları izliyorum. Öyle güzel, ahenkle süzülüyorlar ki hele çıkarttıkları o ses nasıl yankılanıyor gökyüzünde. Daha sonra dönüp kendime bakıyorum -brrrrrgh! Bu ses beni bile kendime güldürüyor -brrrrrgh! Tüm bunlara rağmen bizi seven, besleyen insanlar var. Sırf bu yüzden insanların çok iyi olduğunu sanıyorum ama daha sonra görüyorum ki onlar da bizim gibi. Bazen kartalları izlediğim gibi insanları izliyorum. Sokakta bir yürüyüşleri var -bak yine geçiyor bir tanesi- başları ellerinde tuttukları bir şeyin üstüne eğilmiş, eğilmiş. Sanki insanoğlu bir ağaçmış da dalına obez bir çocuk oturmuş gibi gözüküyor. Böyle gözüküyor, böyle geziyor, böyle yiyorlar. Bir obezlik oturmuşlar dallarına o hep yanlarında. Sonra... Sonra insanların mutlulukları, sevinçleri, sevinmeleri bile tuhaf geliyor bana. Bir gülüşleri var, sesli sesli gülüşleri; ben buradayım diyor, beni gör!

Mutluyum san. Beni gülerken gör, ben ağlayan. İnsanların mutluluk diye bir kelimesi varmış. Ben daha küçüktüm yine bu parkta bir akşam babamla yemek yiyorduk. Yanımıza iki yaşlıca adam oturmuştu. Babamla konuşmamızı bölmüşlerdi, tedirgin olmuştuk ama sonra baktık ki kendi dertlerinde boğuluyorlarmış. Umurlarında bile değiliz. Birisi durmadan konuşuyordu. Derdi olan susandı. Konuşan adam mutluluk, mutluluk, mutluluk diyordu. Tabii o zamanlar insanların konuştuğu birçok kelimeyi bilmiyordum. Gerçi yine çoğu kelimeyi bilmiyorum ama ne dediklerini biraz biraz anlıyorum. O gün babama konuşan adamın söyleyip durduğu kelimenin dilim dönmeyerek, zar zor ne olduğunu sormuştum.

— Mu-mut-lu-luk ne demek baba?

Biz hayatımızda hiç mutluluğu aramıyorduk ama insanlar için mutluluk çok önemliymiş, hep mutluluğu arıyorlarmış.

“Mutluluk aradıkça bulunmayan, bulunmadıkça daha istekle aranan yine bulunmayan, aramayı bıraktınca da insanı bulan şeymiş.”

Bu iki insan sayesinde öğrenmiştim mutluluk denen kelimeyi. Ha! Az daha babamın cevabını unutuyordum. Babam ilk başta çok basitçe anlatmıştı mutluluğu ve kendisi de “Basitçe anlatıyorum,” diye belirtmişti. Daha sonra ise, “Şimdi biraz daha karışık şekilde anlatıyorum. Bunu biraz büyüdükten sonra anlarsın. Mutluluk sende olmayan şeye eriştiğinde kavuşacağını düşündüğün duygudur.” demişti.

Hani dedim ya “Biz mutluluğu aramıyoruz!” diye o, insanlara özenip söylediğim bir yalandı. Kartal gibi büyük kanatlarım, güçlü pençelerim olursa mutlu olacağım. Eğer kartal gibi kendi öldürdüğümü yersem, insanlardan yiyecek dilenmezsem mutlu olacağım. Daha sonra bir kartal beni alacak mutlu öleceğim.

Bu gün o kadar yorulduğum ki... Yaşamak çok zor bir iş... Uyumak istiyorum... Kartal olmak... Yalan yedikçe... Obezleşmek...

“Uçuyorsun” diyorlar. Onların yukarıya aşağıysa, sürünüyorum.

Hem de öyle bir kandırılmışım ki sürünüyorum, diye kendimi üst hissediyorum.

Bu sabah uyuduğum şekilde uyanmadım. O kadar açım ki zaten dün bu kadar kendini anlatmam yemek bulamamamdandı, cahilliğimden değil. Birazdan arkadaşlarımla yemek aramaya gideceğiz.

Arkadaşlarımı o kadar aramama rağmen bulamamıştım. Meğerse bir yiyecek bulmuşlar ve bana haber vermeden oraya gitmişler. Ben de buna çok sinirlenip parka gittim. Şimdi iyi ki de gitmişim, diyorum. Açlıktan ve arkadaşlarımla yaptığı şeye sinirimden o kadar kötü gözüküyordum ki sudaki yansımanı görünce ben bile kendimi sevedim. Sabahtan bu yana hiçbir şey yemeden sadece su içmişim. Uyumak istiyordum. Gözlerimi yarı kapatır gibi yaptım. Yanımda mutlu olan cinstaşlarım vardı. Ayak seslerini, 'brrrrrgh' demelerini duyuyordum. Birden gürültü çıkartmaya başladılar. Bu da bende gözlerimi açma ihtiyacı uyandırdı. Karşıda birisi herkese yem veriyordu. Siz onu bembeyaz bir ışık olarak düşünebilirsiniz. Bize yardım ederken o kadar mutluydu ki yani görev gibi yapmıyordu. Ama gördüğüm tüm insanlar her şeyi görev gibi yapardı; yardım etmeyi, yaşamayı bile. Bana kalırsa o insan değildi, insanlar arasında sıkışıp kalmıştı... Ben uzakta durup yemek yemeyince hemen beni fark edip yanıma geldi, ellerinin arasına aldı. İlk defa bir insan elinde kafeste gibi değildim. Kanatlarımı sevdi, konuştu benimle. Benim ne dediğimi anlamadı tabii. Çünkü yine o çıkarabildiğim tek ses olan garip sesi çıkarttım. O garip sesime sadece gülümsedi. Verdiği yemi yedim, oyunlar oynadık, parmağını acıtmadan hafifçe ısırđım, galiba gıdıklandı. Birlikte epey vakit geçirdik. Sanıyorum ki kolundaki şeye bakınca yüzü garipleşti, sonra acı acı gülümsedi. Çantasını aldı, el sallayarak gitti. Benimle çok vakit geçirdi diye diğerleri kıskandılar beni, biraz da homurdandılar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, ne derlerse desinler o beni o kadar mutlu etti ki keşke tekrar gelse. Mutluluk tekerleklense. Yarın yine oraya gideceğim. Bu kez de ben arkadaşlarımla yanına gitmeyeceğim. Tek

istediğim şey yarın onun gelmesi...

İki gündür hep buradan geçiyor ve buluşuyoruz. İki günün ikisinde de o kadar cinstaşımın arasından beni bulması çok tuhafıma gitti. Beni bulamayacağını düşünüyordum hatta bu yüzden ben direkt onun yanına gidecektim ama o beni gördü ve gülümseyerek yanıma geldi. “Bugün seni ilk gördüğüm günden çok daha iyisin. Gitgide güzelleşiyorsun da. Keyifler yerinde galiba.” dedi. Tabii onu anladığımı bilmiyor çünkü cevap veremiyorum. Ama beni duysaydı “Senin sayende!” demek isterdim. -Brrrrrh!

Bir haftadır her gün, hep aynı yerden geçiyor. Her gün onu gördüğüme ve birbirimizin gününü aydınlatmamıza seviniyorum. Fakat bir insan her gün, aynı yerden nereye gidebilir ki? Hiç sıkılmaz mı aynı yolu gidip gidip gelmekten? Doğrusu insanları pek anlayamıyorum ama neyse onu seviyorum! Ben düşünmem nereye gittiğini yeter ki o her gün gelsin!

Sürekli görüyoruz birbirimizi. Çok güzel vakit geçiriyoruz. Ama sürekli koluna baktıktan sonra benden ayrılması çok canımı sıkıyor. Kalsa biraz daha, kolundaki neyse bakmasa olmaz mı? Çıkarıp atsa... İnsan olmak gerçekten zor. Bazen bakıyorum da sanki o da bana imreniyor. Haklı mı, haksız mı? Beni dertsiz, tasasız mı sanıyor bilmem ama...

Garip bir bağ oluştu aramızda. Kaç gün oldu, o her zaman beni buldu. Bana benzeyen o kadar cinstaşım arasından sürekli beni bulması beni ne kadar sevindiriyor bilemezsiniz. Ama diğerlerini sevindirmiyor. Beni dışlamaya, aralarına almamaya başladılar...

O kadar alıştım ki ona. Her gün beni beslemesine, gülüşüne, koluna bakıp gidişine. Resmen ailem gibi oldu. Annesi babası bırakıp gitmiş. Bu düşünce, o geldiğinde onunla eğlenmemi, gülmemi bile etkiliyor. O da sanki bunu fark etmiş gibi... Bazı şeyler biz onların olacağını düşündüğümüz için mi oluyor yoksa olacağı için mi biz onları düşünüyoruz? Bilmiyorum ama tek istediğim mutluluğun tekerleği

kırılmasın.

Bu gün bana bir isim verdi! Bizim ismimiz olmaz, herkes herkeştir. Ama insanların çeşit çeşit isimleri var. İnsanların isimlerinin olması çok hoşuma gidiyor. Fakat anlamadığım bir konu var: Neden doğar doğmaz çocuk hariç diğer kişiler veriyor ki çocuğun ismini? Bence “isim kazanmak,” diye bir şey olmalı. Çocuklar belli bir yaşa geldiklerinde yaptıkları, başardıkları bir şeyi anımsatan bir isimle anılmalılar. Böylece bir başarı yakalayamayanlar isimsiz kalır. Hem belki bu sayede herkesin kendi seçtiği ismi olur hem de kendine isim veren bir başarısı. Neyse, bunları geçelim. Size, bana ne isim verdiğini söyleyeyim! Bana; “Muştu” diyor! Ne anlama geldiğini hâlâ öğrenemedim. Nasıl öğreneceğim onu da bilmiyorum. O bugün çok mutluydu. Sanki güzel bir haber almış gibiydi. Bugün ikimiz de çok mutluyduk ama aksi gibi annem beni erkenden çağırıyor. Annemin sesini duyunca gitmem gerektiğini anlayıp onun gitmeden önce koluna baktığı gibi kanadıma baktım. O da anladı galiba ki ben uçmaya hazırlanırken gülümsedi ve ben uçarken “Muştu Muştu, kuş uçtu!” diye bağırıyor. O gün Muştu oldum işte ve hâlâ Muştu’yum. Hiç de değişmesin ismim... Bana “Muştu” diyor ya sevinçten ölüyorum...

Bir süredir gelmiyor! Bekledim, bekledim birkaç gün sonra tekrar gelir diye. Yok! İşin garibi onun dışındaki herkes de yok, parklar bomboş, her yer sessiz. Sadece sokakta yaşayan insanlar ve birkaç insan var. Sokakta yaşayan insanlar haricindekiler de insanların köpekler insanları ısırmasın diye ağızlarına taktıkları şeye benzer bir şey takıyor. Herkes nereye gitti, ne yapıyor öğrenmeye çalışmak için insanların evlerine, daha doğrusu pencerelerine gittim. Pencereden içeri bakmaya çalıştım ama camın önündeki şey yüzünden hiçbir şey gözükmüyordu. Başka bir pencereye gittim. Buranın camı açıktı, her şey daha net gözükiyordu. İçeriye izledim biraz. İnsanları ilk defa böyle telaşlı görüyordum. Konuşmaları anlamaya çalıştım. Anladığım kadarıyla birisi dışarı çıkmak istiyordu. Evde çok sıkılmış öyle diyordu. Diğerleri

ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylüyordu. Hiçbir şey anlayamadım. Dışarı çıkmak neden tehlikeliydi? Neden tüm insanlar evdeydi? Sokaklar ölmüş gibiydi. Benim anlayamadığım kadar insanlar da anlayamıyordu galiba. Annemlerin yanına gitmek için pencereden ayrıldım. Kimsenin olmamasına alışmıştım, yolların bomboş olması garip gelmiyordu artık. Tam da kimsenin olmamasına alışmışken uzaktan bir araç gördüm. Kırmızı mavi ışıkları olan araç. Yaklaştım biraz aracın olduğu yere doğru. Birkaç tane adam; koskocamanlar, obez gibiler. Üstlerindeki kıyafet her taraflarını kapatmış. Kafaları bile camla örtülmüş! Korkunçlar! Birini aracın içine bindiriyorlar. Araca bindirdikleri kişi kim tam göremiyorum ama sanki... Sanki... Ailemin yanına gitmeliyim. Ailemle konuştum. Onlar da endişeli, onlar da benim gibi hiçbir şey bilmiyorlar. Ama anladığım kadarıyla bu şey her neyse evsiz insanları öldürüp evi olanları evlerine kapatıyor.

İnsan-hayvan ve tüm her şey doğa içinde bir dengeye sahipti. Biri olmadan diğeri olmazdı.

Ne zamana kadar?

İnsan tanrılaşmış hepsi benim diyene kadar.

Kendimi öyle kötü hissediyorum ki açım ama normal bir açlık değil. Ona açım, sevgiye, mutluluğa açım. Diğer açlığımı unuttum bile. O kadar alışmıştım ona. Şimdi gitse ölebilirim, diye düşünüyordum bazen. Düşündüklerimizi gerçek yapıyormuş. Kim yapma ve yıkma gücüne sahipse. Ölüyor gibiyim... Sevinçten değil!

Hastane yatağı, pencere, terlikler, yorgan, plastik çatal ve kaşık (tek kullanımlık), birkaç cihaz, o ve Muştu'su ile kafasında kurduğu bağ. Kasvetli gözüküyor oda ilk bakışta -zaten kimse ikinci kez bakmıyor- o da bu kasveti hissetmiş olacak ki son gücü ile perdeyi çekiyor. Bir an güneş odadaki her şeyi -en son onu- aydınlatıyor. Güneşli duvara bakıyor. Ölse sevdikleri onu son bir kez bile göremeyecek. Bu düşünce onu mahvederken aklını başka bir şey işgal ediyor: "Her ölüm şeklinde -ölüm şekli nasıl olursa olsun- sevenler sevdiklerini son bir kez bile

göremez ki hiçbir zaman.” O düşünceleri ile boğuşurken baktığı beyaz duvara vuran ışık kesildi birden. Kafasını cama doğru güçlükle çevirdi. Bir güvercin camın önünden ona bakıyordu. Muştu gibi insanlara ne olduğunu merak eden birisiydi herhalde. Güvercin ona, o güvercine bakarken gözünden yanağına süzülenler oldu. Ölecekti ama tek isteği gözyaşı gibi ölmekti. Yeryüzünden gökyüzüne süzülme, yeryüzündeki bir bağ onun gökyüzüne daha çok yükselmeni engellese de. Güvercin cama burnunu sürttü -cırırrtt! Güvercin ona o güvercine dokunmak istedi ama aralarında cam vardı. Zaten insanlar yerine hayvanlara tutunmak isteyenlerin önünde -insanlar, dil, şehir,..., ölüm- hep bir cam vardı. En zoru geldi başlarına...

SOSYAL AĞ

Murat Dural

“Faşizmi de destekleyen İtalyan fütüristleri manifestolarında, ‘En büyük hijyen savaştır,’ demişlerdi. Savaşı ve ölümü seven psikopat sanatçılar... Aradan on yıllar geçti. İtalya’dan, Avrupa’dan yine kötü haberler geliyor. Düşmanımız en az faşizm kadar çabuk yayılıyor ve bize artık başka bir manifesto cümlesi gerekiyor: En büyük savaş, hijyendir.”

Heyecanlı ve sesli bir şekilde “hijyendir”, dedi Samet. Seçmeli ders kontenjanından aldığı sanat tarihi dersinde öğrendiklerini sosyal medyada kullanarak etkileşimi bol bir gönderi tasarlamaya çalışıyordu. Heyecanını sesli bir şekilde dışa vuruyordu. Sesli düşünmeye hatta kendisine anlattığı anılara sesli gülmeye alışmıştı. Üniversiteler tatil olduğundan bu yana aile evinde yapayalnızdı. Anne ve babasının meslekleri uzaktan çalışmaya uygun değildi. Sık sık mesaiye kalıyorlar, belirsiz saatlerde evlerinde oluyorlar, evde bulduklarında da oğullarıyla aralarına mesafe koyuyorlardı. Eve geldiklerinde kendileriyle beraber yüzlerce hikâye getirsel de anlatacak enerjileri yoktu. Çaresizliği hastaların gözlerinden anlayan, hayata tutunma hikâyelerini stetoskoplarından dinleyen sağlık çalışanlarıydı onlar.

Bu süreçte yalnızlığa alışan Samet, odasının içindeki hayalî bir dairenin etrafında volta atıyor, düşünceleri de beyninin yörüngesinde dönüyordu.

“Nasıl bir hijyen *challenge*’ının içine düştük böyle ya?”

Aslında kısa bir süre önce bu İngilizce sözcüğün yerine “düello”, “meydan okuma”, “savaş” gibi sözcükleri kullanmaya karar vermişti ama bu aralar kafası karıştı. Karantina sürecinde sosyal medyada bir veri şelalesiyle karşılaşmıştı: “Vaka istatistikleri”, “normalleşme

başlıyor”, “sakin olun, daha başlamıyor” şeklinde birbiriyle çelişen haber başlıkları, kaygı verici mesajlar, eğlence amaçlı meydan okumalar... Darmaduman olmuş beyni, sosyal medyanın hızına yetişemiyordu. Rahatlamak için koltuğuna oturdu, çok geçmemiştii ki ayağı kalktı. İleti taslağını sildi. Az önce tasarladığı bu afili “hijyen” gönderisinin bir anlamı yoktu. Artık sosyal medyada konuşma çağı kapanmış, performans çağı başlamıştı.

Bir hışımla telefonunun ana ekranına geldiğinde ne yapmak istediğini unuttu. Önce ekranındaki duvar kâğıdına, sonra odasındaki duvar kâğıdına boş gözlerle baktı. El alışkanlığıyla “Notlar” bölümüne girdi. “Projeler” klasöründe, bir süredir kafasında tasarladığı uygulama projesi notlarını gördü, hayallere daldı.

Projenin başlığına yazdığı gibi bu mobil uygulamanın ismi “*The Challenge*” olacaktı. Bu uygulamada insanlar, basit bir etiketleme sistemiyle birbirlerini düellolara davet edebilecek ve bu düelloların hepsi, bir bağış düzeneğiyle sosyal sorumluluk kampanyasına dönüşecekti. Hevesliydi fikri için. “Başındaki ‘*The*’yı kaldırıp ismini ‘*Challenge*’ yaparsam daha akılda kalıcı olur.” şeklindeki ayrıntıları bile not etmişti. Bütün hevesi, bir gün anne ve babasına “Ben sadece amaçsızca sosyal medyada dolaşıp durmuyorum, sizin gibi insanlığa yarar sağlayan işler yapıyorum,” diyebilmektii. Fakat çok ilerletememiştii projesini. Aslında uygulamayı hayata geçirmek için ne yapması gerektiğini hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sesli bir şekilde “Hiçbir fikrim yok!” diye söylenirken annesi Zuhâl kapısını çaldı. Odaya elektrikli süpürgeyle girdiğinde yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı. Samet de ona gülümsedi. “Bugün çalışmıyor. Ailece karantina keyfi yapabiliriz.” diye düşündü.

Odasının balkonuna çıktı. Telefonunu cebine koyup balkondan annesini izledi. Hafta sonu da evini temiz tutmak için çalışan bu cefakâr kadın, koltuğun üstünü, yatağın köşelerini, halıyı temizlerken süpürge uçlarını sürekli değiştiriyordu. Onun seri hareketlerle süpürge ucuna

taktığı farklı başlıklar, çevrim içi bir hayatta kalma oyununda sürekli namlu ucu değiştiren karakterleri anımsatıyordu. Hastanede olduğu gibi yine küçük varlıklarla savaşıyordu... Bu düşünceler Samet’i, bir meydan okumaya başlayıp virüsle savaşmak için güdüledi. Heyecanı düşüncesine yansıdı, düşüncesi bir söyleve büründü.

“Hayır, biz sana yenilmedik, hatta seni fırsat bilerek potansiyelimizin en ışıltılı yanından unutulmaz bir performans çıkaracağız.”

Telefonu cebinden çıkardı, notları sildi. Zuhul temizliği bitirip odadan çıktığında kitaplığın alt raflarından bir cep defteri aldı ve öncesinde denediği meydan okumaları listelemeye başladı. Beğenmediklerini çiziyordu:

Yüzüne maske makyajı yapma: *Yüzümün maske bölgesini sürme peynirle beyaza boyasam... Böylece karantina dönemi market alışverişi çılgınlığına gönderme yapsam... Yok yok, trend değil, tutmaz.*

Şnav çekme: *On beş tane çekebiliyorum, hiç meydan okuma gibi olmuyor.*

Tuvalet kâğıdı sektirme: *Pembe tuvalet kağıdıyla iyi görünmüyor.*

Ekme yapma: *Valide izin vermiyor.*

Amuda kalkıp eşofmanını çıkarma: *Ya amuda kalkabiliyorum ya eşofmanımı çıkarabiliyorum. İkisini aynı anda yapamıyorum.*

Pilates toplarının üzerinde yürürken ters takla atma: *Çok çalışmam lazım. Ayrıca pilates topu sipariş etmek gerek. Kargoculara ayıp olmaz mı?*

Kalem defterle olmuyordu. Galiba en iyisi düşündüğü şeyleri denemektir.

Telefonu eline alıp da dürtüsel olarak *twitter*’ı açtığında, kurumsal *twitter* hesabının “Ahhhfdsjkh” metniyle attığı *tweet*’i gördü. İnsan beyninin karmaşık nöral bağlantıları tarafından üretilen bu karmaşık metin, beyninde yeni bir elektriklenme yarattı. Arkadaşlarının “random gülme” diye tarif ettiği, kendisininse “rastgele kakhaha” olarak Türkçeleştirdiği, sosyal medyaya özgü bu gülme efektini canlandırmayı deneyecekti. “Rastgele kakhahayı gerçek hayatta canlandırıyorum.

Sen de yapabilir misin Sezgin?” diyerek ekrana yazdığı sessiz harfleri seslendirmeye çalıştı. “Ahh... Fıdtt... Sijjş...” Parçalı tuhaf sesler çıkarıyordu, az önceki açıklamasını dinlemeyenler onu şok geçiriyor sanabilirdi. On beş saniyeyi doldurdu, “#rastgelekahkaha” etiketiyle paylaştı. Sezgin, meydan okumasına karşılık vermedi.

Hiç vakit kaybetmeden “#Dambılcana” isminde bir meydan okuma başlatmayı düşündü. “Evdeki iki dolu damacanayı dambıl gibi kaldırmak güzel fikir.” diye düşünüyordu ki iki eliyle damacanaları bir parmak yukarı kaldırdığında yanıldığını fark etti. Kollarını indirdiği sırada maskesini ağzına kadar çekmiş olan babası Mert’i gördü ve yaklaşık bir buçuk metre mesafeden bir süre bakıştılar. Diğer uzuvları göstermediği için gözleri öne çıkaran maske, bakışları daha anlamlı kılabilirdi. Samet gülümsemeye çalışırken babası hızlıca dışarı çıktı. Arkasından sessizce “Kolay gelsin baba,” diyebilirdi. Biraz utanmıştı.

Koltuğuna uzanıp hareketsiz bacaklarının ucundaki ayak parmaklarını kıpırdatırken sosyal medya akışlarında dolaştı uzun süre. Bol görüntülü ve bol gürültülü akış tarafından gönüllü olarak sürüklenirken güzel bir meydan okumaya denk geldi. Bir müzenin başlattığı bu meydan okuma, estetik duruyor ve insanlara, sınırlarını zorlamaları için yardımcı oluyordu. Meşhur resimlerdeki mizansenleri evlerinde canlandırıyorlardı kullanıcılar: Mona Lisa, İnci Küpeli Kız, Vincent van Gogh oto portresi... Hoşuna giden her yaratıcı canlandırmada, beğenisini bir başkasına ifade ediyormuş gibi gözlerini olabildiğince açıyordu Samet.

Bu resim düellosunun yerli uyarlamasını yapabiliirdi. Aklına Kaplumbağa Terbiyecisi geldi. Kırmızı eşofmanını giydi. Mutfaktan yeşil desenli çorba kâselerini, yuvarlak saklama kabını, oklavayı ve küçük leğeni alıp odasına getirdi. Çorba kâselerini ters çevirip yere koydu. Saklama kabını başına şapka gibi koyup etrafına iki tişörtünü sarık şeklinde sardı. Leğeni sırtına bağladı. Eline oklavayı alıp balkonun kapısına doğru eğilerek kendini çekti. Gönderinin altına,

“Virüsü terbiye ederken ben,” yazdı, paylaştı. Uzanıp vaka sayılarına bakarken uyuyakaldı.

Öğle saatlerinde mutlulukla uyandı. Son yirmi dört saati verimli geçmişti. Telefonuna sarıldı, bildirimlere baktı, gördüğü kırmızı kalpler onu tatmin etmedi ve yüzü bir anda düştü. Sadece kırk beş beğeni almıştı. “Kim nereden bilsin yerli resmimizin değerini?” diye söylenirken kullanıcıların yüklediği fotoğrafları yaşlılık görüntülerine dönüştüren meydan okumalarda olduğu gibi kendisini bir anda yaşlanmış hissetti. Başına önceki gün yapmış olduğu sarığı geçirdi, balkona çıktı. Güneşlenmeliydi.

Güneş ışıkları sert bir şekilde suratına vururken ön kameradan yüzüne baktı. Güneş ve ev yapımı sarık onu yakışıklı gösteriyordu. Bir özçekim paylaşmak istedi. Yaşar’ın ‘Nara’ şarkısının “Bu gece bütün İstanbul’u öpesim var,” sözlerini instagram müzik özelliğiyle ekrana yansıtıp paylaştı. İçi birilerine temas etme ve bütün İstanbul’a meydan okuma isteğiyle doluydu.

Akşama kadar sokaktan geçen bekçileri, kargocuları, diğer balkondakileri izledi. Telefon kamerasıyla yakınlaştırmak başka pencerelerde yaşananları gözlemledi. Telefon karşısındaydı hepsi. Canlı yayında, görüntülü konuşmada, akışta... O da telefonuna döndü. Sosyal medya akışını yenilemeye başladı. Parmakları oynarken göz bebekleri hareketsizdi.

İçini çekti...

İstemsizce “amaan” diyerek Yaşar’ın şarkısının ezgisiyle kısa bir nara attı. Şimdi bilinmeyen bir akışa kapılmıştı. Şarkıyı söylerken sesi de yükseliyordu. Sıkıldı. Duraksadı...

“Bu gece İstanbul’u aşka boğasım var.”

Nakaratin kalanı karşı balkondan gelmişti.

Deniz manzaralarının kenar süsü olan, balkonu boy boy, renk renk çiçeklerle dolu karşı binadaki Fransız komşularıydı nakarata seslendiren. İki kuşaktır bu şehirde yaşayan, altmış beş yaşını az farkla

aştığı için uzun zamandır sokağa çıkamayan, alışverişlerini Samet'in yaptığı Caroline. Bu güzel levanten kadın bir anda gözlerini kapattı, “*Les mal-aimés*” sözleriyle bir şarkıya başladı. Samet’le göz göze geldiğinde ise şarkının Türkçe uyarlamasına geçti. Elindeki kırmızı tarak mikrofon gibiydi, “özlerim İstanbul’u her zaman,” derken salınıyor, “neşeli günlerin anılarını” kısmını söylerken gözleri yine kapanıyordu. Şarkı bitince alkışladı Samet. Ardından dört kollu bir alkış sesi daha yankılandı. Yaşlı Caroline’nin alt katında oturan yirmili yaşlardaki genç kadınlardı onlar.

Bir şarap şişesi ve iki kadehle masayı donatmayı başaran iki genç kardeş, güneş ışığının doğal sahnesi olan balkonlarında Pinhani’nin “İstanbul’da” şarkısına başladı.

“İstanbul’da kimim var? / Kimin için bu toz duman?”

Caroline üst balkondan onlara doğru hafifçe eğilip selam verdi. Kadınlar masalarından kalkarak şaraplarını önce Caroline’e sonra da hemen yan balkonlarında bu yeni başlayan canlı müzik etkinliğini izleyen ellili yaşlardaki çifte kaldırdı:

“İstanbul’da neyim var? / Ne kaldı ki kalabalıktan?”

Kadınlar şaraplarını yudumladı, hemen sonra bir saygı boşluğu bırakırcasına sustu. Ve sanki sıra onlara gelmiş gibi sözü yaşlı çift aldı. Adam komik bir şapka takıyordu ve eşine bakarak genç kardeşlerden kalan melankolik atmosferi, neşeli gırtlığından çıkan havayla dağıtmaya çalışıyordu.

Komik şapkalı adamın “Yarın sabah erkenden gel seninle buluşalım / Şöyle el ele verip keyfimizce dolaşalım” sözleriyle süslediği ezgilere, yan dairedeki genç kadınların balkon masasına vurarak tutturduğu ritim eşlik ediyordu. Nakaratta ise, kırmızı taraklı Caroline ve komik şapkalı adamın düeti başladı:

“Neşeli gençlerimiz biz, şibi dibi dip şibi dibi dibi dip

Yaşamayı severiz, şibi dibi dip şibi dibi dibi dip”

Hem çok anlamlı hem de anlamsız olan sözlerin yer aldığı şarkıyı yıllar önce, Lüksemburg ile Eurovision birincisi olup Türkiye’de de plak yapan hatta yetmişlerin sonunda bu sefer Fransa ile Eurovision üçüncüsü olarak ilginç bir kariyere imza atan Anne Marie David seslendirmişti. Samet, ‘google’ aramasının ilk sayfasında rastladığı bu bilgiyi ve şarkıyı sosyal medyada paylaşarak ilgi çekebileceğini düşünüyordu. Paylaşım için tam telefonu eline almıştı ki Caroline sesli, hırıltılı ve şehrin çevresinde yüzyıllardır dönen rüzgârları içine çekecek kadar güçlü bir nefes aldı. Nefesi içinde öğüttü, günlerden beri havaya karışmayı bekleyen, sabırsız bir kahkahaya dönüştürdü. Tüm balkonlar katıldı onun kahkahasına. Sosyal medyada karşılığı olmayan rastgele bir kahkahayla birbirlerine bağlanmış, bir sosyal ağ kurmuşlardı.

Zuhal ve Mert de geldi oğulları Samet’in yanına. Sağlık önlüklerini hatırlatırcasına, bembeyaz gülerек.

Gece olduğunda beyaz masa örtüleri ve beyaz içkiler parlatıyordu karanlığı. Sıkılmanın, umutsuzluğun, ölüm korkusunun çaresi şarkılar, söylenmeye devam etti. Bir mavi kayıkla denize açılmış hissindeydi Samet. Onun için yaşananlar; bir rüya ya da şimdiki zamanı kaynatan sıcak bir çocukluk anısı bulanıklığında, kesik parçalardı.

Yerin beş-on metre üzerine kurulmuş alternatif bir meyhanede Caroline ud çalıyor, onun güzel fon müziği eşliğinde dairelerinin balkonları birbirini gören komşular, uzaktan söyleşiler yapıyordu. Kısa bir sessizliği fırsat bilen Mert, güzel eşinin gözlerini yakaladı ve bir şiirle araya girdi: *Sana koşuyorum bir vapurun içinden / Ölmemek, delirmemek için / Yaşamak; bütün adetlerden uzak / Yaşamak / Hayır değil, değil sıcak / Dudaklarının hatırası / Değil saçlarının kokusu / Hiçbiri değil / Dünyada büyük fırtınanın koptuğu böyle günlerde / Ben onsuz edemem.*

Sevilmeyi bilen hassas insanların asaletiyle Zuhal, başını Mert’in omzuna yaslarırken genç kardeşler, yine Sait Faik’in heybesinden çıkan

bir öykünün şarkı uyarlamasına davet etti tüm balkonları: “Hişt, hişt!”
Bu melodik “hişt” sesini hangi sözlerin devam ettireceği belliydi:

“Ne bu dünya böyle kalacak, ne geçmiş ziyan olacak / Açacak
akşamlardan, mor leylaklar...”

Hep bir ağızdan “leylaklaar” diye nara atıyorlar, gücünü ve büyüsunü
yaşama isteği dolu nefeslerden alan bir dayanışma içinde ölümcül
hastalığa meydan okuyor, onunla savaşıyor, düello yapıyorlardı. Alkış
saati geldiğinde ise hepsi bir diğerini, daha önce benzeri yapılmamış
ve kolay kolay taklit edilemeyecek bir mutluluk resmini alkışlıyordu.

RÜYADA GÜL GÖRMEK

Sultan Meryem Karabunar

Her sabah olduğu gibi altı buçukta uyandı ve işe gitmek için hızlıca hazırlandı. Kahvaltı yapmaya vakti kalmayacaktı. “Of of! İstanbul trafiği, işkence gibisin.” diye düşündü. “Metrobüsten inince simit, poğaçaya alırım, serviste yeriz arkadaşlarla.” dedi kendi kendine... Baharın ilk günleriydi, güneş pırıl pırıl parlıyor, kuşlar ötüşüyordu, insanlar cıvıl cıvıldı. Erguvanların açmasıyla birlikte gözün gördüğü her yerden fışkıran, kuşlara türlü nağmelerle ötme şevki veren bahar neşesinin İstanbulluların gönlünü fethettiği belliydi. İnsanlar yürümüyor âdeta çayıra salınmış kuzular gibi hoplaya zıplaya, seke seke geziyordu ortalıkta. Sonra birden etraf karardı, korkunç bir zifiri karanlık kapladı her yeri. Meryem’in bir ayağı inmek üzere olduğu metrobüste, bir ayağı yerde kalakaldı öylece. Gündüz gece oluvermişti birden. İnsanlar çılgık çılgığa, sağa sola koşuşuyordu. Cadde mahşer yerine dönmüştü. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktığında fal taşı gibi açıldı gözleri. Gökyüzü daha önce hiç görmediği çok hızlı hareket eden, sekiz on kollu, yeşil yaratıklarla kaplıydı ve her yaratık bir yıldız saldırıyor, yıldızın ışığı sönüyor, kıpkırmızı bir alev topuna dönerek hızla kayıyordu.. Meryem, ani bir refleksle avuçlarını açtı; yıldızları yere düşmeden yakalamak istiyordu. Sonunda bütün yıldızları düşmeden avuçlarında toplamıştı. Gözlerine inanamadı; elleri kocaman olmuştu. Dünyalar kadar yıldız sığmıştı ama hiç yorulmuyordu. Sadece avuçları yanıyordu biraz, ama aldırış etmedi. Aklına ilk gelen şeyi yaptı; çalıştığı hastaneye koştu ve avuçlarındaki yıldızları İstanbul Çapa Tıp Hastanesinin bahçesine serpti. İçinden bir ses “Evet doğru yoldasın çare bu.” diyordu. Her yıldız düştüğü yerde yoncaya dönüşüyordu. Olayı gören mesai arkadaşları da ellerine birer

kova su alıp hemen bahçeye geldiler ve yoncalara su verdiler. Olanlara hepsi de şaşıtı kaldı. Yoncalar çiçek açmıştı. Her biri birbirinden güzel kokan, çeşit çeşit, rengarenk ve ışık saçan çiçeklerle dolu hastanenin bahçesi... Diğerlerinden çok daha ihtişamlı görünen bir gül ağacı çekti dikkatini. Ne kadar çok gül vardı üzerinde. Güzel gözleri vardı çiçeklerin, hem de konuşuyorlardı. “Teşekkürler Meryem iyi ki varsın...”, “Teşekkürler fedakâr insanlar” demeleriyle alkış tufanı koptu... Öyle bir alkış sesi ki yer gök inliyordu... Karanlık çekilmiş her taraf bu çiçeklerin saçtığı ışıkla aydınlanmıştı. Her yer mis gibi kokuyordu.

— Meryem... Meryem! Ablacığım uyan!

Annesininkine benzeyen şefkatli bir anne elinin omzuna dokunuşuyla sıçradı. Ruhu az önce dolaştığı hareli çiçekler âleminde gerçek hayata sert bir geçiş yaptı. Zihni bir yandan rüyasında olup bitenlere anlam yüklemeye çalışırken bir yandan da gerçekliğe adapte olmaya çalışıyordu. Akıllı fikri, duyguları, uykuları allak bullaktı. Atanalı bir buçuk yıl olmuştu. Severek seçmişti mesleğini. Acı çeken hasta insanların yüzündeki buruk bir tebessümün nedeni olacaktı ömrü boyunca... Her zaman gülümseyecek, güzel sözlerle hitap edecekti onlara. Pek şakacı birisi değildi ama olsun kendisini zorlayacak, hastalarını güldürmeye çalışacaktı daima. Zor günler de görecekti elbette. Ölümlere, feryatlara da şahit olacaktı; belki minicik bir bebeğin, sevdiğinin elini bir kez bile tutmamış gencecik bir delikanlının, yavrularına doyamamış bir annenin hayatı son bulacaktı tam da gözlerinin önünde... Bunu bile bile seçmişti bu kutsal mesleği... Fakat mesleğinin ikinci yılında karşılaştığı bu mücadele dönemi epey zorluyordu onu. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilmez bir hâldeydi. Bazen hiç ağlamadığı kadar ağlıyordu, bazen de hiç olmadığı kadar yürekliydi. Pandemi terimini muhtemelen bir sınava çalışırken ezberlemişti. Fakat nereden bilecekti ki salgın, hayatın altını üstüne getiren bir şeydi. Kolayı zor, zoru kolay; uzağı yakın, yakını uzak

etmişti COVID-19. Öyle bir salgındı ki bu, dünya üzerindeki bütün insanları aynılaştırmıştı. Herkesin ama herkesin korkuları, umutları, konuştuğu, düşündüğü yaptığı aynıydı. Milyarlarca ruh birleşip tek bir bedende buluşmuş gibiydi.

— Ayyy! Esmâ abla uyumuşum özür dilerim... Dün nöbet vardı ya, yoğundu yine... Abla her gün altı, yedi yeni yatış yapılıyor. Ne olacak böyle? Bu ne virüsmüş böyle? Nasıl da hızlı yayılıyor... Yüze yaklaştı yatan hasta sayısı. En korkutucu olan da entübe hasta sayısının gittikçe artması.

— Evet, canım... Önceki yıllarda kuş gribi, domuz gribi gibi durumları gördük ama inan kaç yıllık meslek hayatımda böyle şey görmedim ben de...

— Dünyada hiçbir ülkede görülmemiş daha önce bu covid mi, kovid mi ne menem şeyse, diye lafa girdi temizlik görevlisi. En son bir “İspanyol gribi” gelmiş geçmiş yüz yıl önce.

Yöre konuşmasıyla, etrafındakilere takılıp durmasıyla, zaman zaman telefonunu açıp “erik dalı” eşliğinde döktürmesiyle servisin neşe kaynağıydı Osman. Ama son iki haftadır onun da yüzü gülmüyordu. Belli etmemeye çalışıyor, arada zorlama espriler yapıyordu ama nafiye. Kendisi de biliyordu ki toplum da o da -hatta dini, dili, ırkı, inancı ne olursa olsun bütün insanlık- daha önce görülmemiş bir imtihandan geçiyordu. “Acaba kıyamet mi kopacak?” diye düşünür olmuştu sık sık. Zaman zaman aksattığı namazını hiç aksatmaz olmuştu. Her daim dilinde tövbe, istiğfar duaları vardı. Azrail’in soğuk nefesini ensesinde hisseder olmuştu. Görevi icabı da bu yeni virüsle burun buruna idi. Tüm sağlık çalışanları gibi maskesini takıyor, mesafeye dikkat ediyor, sık sık ellerini antiseptik dezenfektanla temizliyordu. Buna rağmen insanî bir his olarak hep vardı içinde... Ölüm korkusu...

— Arkadaşlar, çok üzücü bir haber geldi maalesef, diyen bir ses böldü konuşmalarını.

— Cemil Hoca'mızın test sonucu pozitif gelmiş maalesef, dedi ağlamaklı bir şekilde Doktor Bülent.

— Hocam, belliydi zaten, ciğerleri çıkacakmış gibi öksürmeye başladı bir gün içinde. O kadar da koruyordu kendini, Allah Allah... Rabbim sen yardım et, duy sesimizi! dedi Esmâ Hemşire.

Soluğu Cemil Hoca'nın odasında aldı Meryem... Çok severdi hocasını. Babası gibi görürdü. Ondan gördüğü her babacan tavırdan sonra hemen:

— Hocam, inanın ben babam kadar seviyorum sizi, derdi. Cemil Hoca da çok defa birçok kişiden bu sözü duymuş olduğunu gösteren bir edayla ve sevgi dolu bir sesle:

— Sen benim kızımın zaten Meryem, diye cevapları bu hürmetkâr tavrı.

Bu sefer ikisi de farklı duygular içindeydi. Meryem bir an tereddüt etti "Hocam merhaba! Geçmiş olsun Hocam. Hocam bak, kızın geldi." İlk kuracağı cümle nasıl olmalıydı bir türlü karar veremedi.

— Cemil Hocam, çok üzıldüm, deyiverdi birdenbire. Hâlbuki onu üzmemek için üzüntüsünü gizleyecekti. Sesi titremeyecekti, ağlamayacaktı hâlbuki.

— Gel kızım, gel, üzülecek bir şey yok, bizim mesleğimizde hep var bu tür riskler, dedi hocaların hocası Cemil Taşçıoğlu. Yüzünde maske nedeniyle kimsenin görmediğı zorlama bir gülümseme vardı. Bu kısa cümle arasında üç kez öksürdü. Ateşi de vardı. Saklamaya çalışıyor, metanetli görünmek için elinden geleni yapıyordu ama gözlerindeki kara bulutları gördü Meryem. Rüyasındaki zifiri karanlık babasının gözlerinin ferini söndürmüştü. Hocası o hüznü gördüğünü fark etmesin diye de hemen gözlerini çekti Cemil Hoca'nın gözlerinden.

— Meryem Hemşire, sen rüya yorumuna meraklısındır. Ateşten olsa gerek sabah birazcık uyuyunca ilginç bir rüya gördüm, yorumlasana bir, dedi.

— Hayır olsun Hocam. Hayırdır Allah'ın izniyle... Sizin şerle işiniz olmaz, dedi.

— Serin bir yaz gecesiymiş Meryem. Sahilde yürüyüş yaparken birden peşime bir köpek takılıyor. Ben köpeği göremiyorum ama beni kovaladığının farkındayım. Hatta zaman zaman sırtımda, tam şuramda (kürek kemiklerinin arasını gösteriyor), sivri dişlerini hissediyorum köpeğin. Koşar, kaçırım deyip koşmaya başlıyorum ama koştukça köpeğin hırlaması daha da yaklaşıyor bana. Denizden esrarlı bir ses yükseliyor; “bu tarafa, bu tarafa...” diyor. “Burası güvenli... Geelll...” Karanlıkta o ulvi sese doğru koşuyorum. Denize ayağımı atmamla birlikte boşluk oluyor her taraf. Kumsal, deniz ayağımın altından kayıyor. Bir de bakıyorum deniz bir gül bahçesi olmuş. Her yanda güller var. Mis kokuyor her taraf. Teker teker kokluyorum hepsini. Gülleri içime çektikçe kendimde bir tuhaflık hissediyorum. Aaaa... Bir de bakıyorum kendime: gül ağacı olmuşum. Binlerce gül veren kocaman bir gül ağacı...

— Hocam göreceksiniz çok güzel yorumlar çıkacak diyerek telefonundan sürekli girdiği 'rüya tabirleri sitesine girdi. “Hatırlanmak, sevinç, ferah, neşe” diyor Cemil Hocam. Aaa, bakın bakın ne diyor! Sizi anlatıyor Hocam; “Rüyada gül görmek, güzel bir isimle yâd edilmeye işaret eder,” diyor.

Satır aralarında “üzüntü, keder” gibi kısımlar da var ama Meryem oraları atlıyor. Bütün bunlar olurken ikisi de gülümsüyor ama pandemi maskeleri gölgeliyor tebessümlerini. Hatta Meryem’de gözlük, koruyucu tulum falan da var. Kişisel koruyucu ekipman kullanmak zorunda. Son günlerde hepsi böyle. O yüzden gözleriyle gülümsemeyi öğrendi Meryem de diğer sağlık neferleri gibi. Her satırı okuduktan sonra kafasını kaldırıp hocanın hüznü gözlerine bakıyor. Konuşurken mavi çocuk gözleri gülücükler saçsın diye üstün bir gayret sarf ediyor. Kâh hafifçe kısıyor kâh ikisini birden kırıyor. Arada kaşlarını kaldırıp indiriyor. Tek amacı Cemil Hoca’yı her şeyin çok güzel olacağına, bu

güllerle dolu rüyanın umutlu yarınlara işaret ettiğine inandırmak.

İnternette çıkarken göz ucuyla saatine baktı, üç olmuş.

— Hocam izninizle, bana müsaade. İlaç saati geldi hastaların. Siz zaten bu işin pirisiniz. Biliyorsunuz. Ben COVID-19 hastalarını dolaştıktan sonra yine uğrarım size.

— Tamam, Meryem. Endişelenme ben iyiyim. Sen işini yap kızım. Şartlar ne olursa olsun işini en iyi şekilde yap. Unutma, mesleğin senin cennet biletin olabilir.

— Sizden öğrendiğimiz her şeyi yaptığımızda en iyisi biz olacağız hocam inşallah. Allah’a emanet olun, dedi. Mesafeli bir selamlaşmadan sonra hızla çıktı odadan. Ağlıyordu. İçi parçalanırcasına ağlıyordu. Elinden hiçbir şey gelmemesine ağlıyordu. Yıllardır hastalara çare olan, dağ gibi duran bir doktorun, hasta yatağında öksürürken kıvranışına şahit olmasına ağlıyordu. Meryem diğer günlerde de bu odadan ağlayarak çıktı. Daha sonra da mekanik vantilatöre bağlanan hocasının başucunda ağladı.

Hastalara ilaçlarını verdi. Doz her hastanın durumuna göre ayarlanacağı için biraz zorlandı. Bu böyle birkaç gün devam etti. Aklına bir yol geldi. Servis personeliyle de fikrini paylaştı. Herkesin onayıyla hastaların odalarının girişine simgeler asmaya karar verdiler. COVID-19 testi pozitif olan hasta simgesi ‘kırmızı yıldız’, tedavi sonrası ilk negatif sonuç alınan hastaların simgesi ‘yeşil renkli yonca’ yaprağı, tedavisinde sona yaklaşılacak iki sonucu negatif gelip de sadece tek testi kalan hastaların simgesi de ‘çiçek’ oldu. Geçenlerde gördüğü rüyadan esinlenmişti; yıldız, yonca, çiçek simgelerini teklif ederken. Meryem oldum olası çiçekleri severdi zaten. Annesinin çiçek aşkından etkilenmişti o da. Birçok çiçek tanıyordu. Leylak, sümbül, menekşe, papatya, manolya, begonya, mine, karanfil, menekşe, sardunya... daha niceleri. Çiçek ve yonca simgeli hastalara isimler takmıştı. “Gül abla, Zambak dede, Karanfil amca, Manolya teyze,” diyordu onlarla ilgilenirken. Hatta odaya girerken “Oooohhhh mis gibi zambak

kokuyor buralar!” diyordu. Hastaya göre çiçek adı değişiyordu ama cümle hep aynıydı. Onların hayatı “Dört mevsim bahar olsun!” diye çırpınıyordu.

Annesi KBY (kronik böbrek yetersizliği) hastası idi. Babasında yüksek tansiyon vardı. O yüzden evden çıkmıyorlardı. Bir aya yakındır evdeydiler. Kardeşi Yusuf ise onuncu sınıftaydı. Çalışkan, efendi, ismiyle müsemma “Yusuf yüzlü” bir delikanlı idi. Utangaçtı, merhametliydi, her zaman ölçülüydü. Meryem ne zaman Yusuf’un bu mülayim ılımlı, uyumlu tavırlarını görse annesinin sürekli ettiği; “Peygamber adlı oğlum benim, peygamber huylu olursun inşallah.” duasının kabul olduğunu düşünürdü.

Üçü de sokağa çıkma kısıtlaması kapsamında olduğu için alışverişlerini vefalı insanlar yapıyordu. Dört hafta geçmişti. Vaka sayısı hızla tırmanıyordu. Dayanmaya çalışıyordu ama körpe bedeni de naif ruhu da zaman zaman yoruluyordu. Bir aydır eve gitmiyordu. Canından çok sevdiği anacığın ve babacığın virüs taşımak korkusuyla onlardan özellikle uzak duruyor, İstanbul’un en güzel yerinde devletin onlara açtığı kız yurdunda kalıyordu. Her akşam ailesiyle görüntülü konuşuyordu. Yusuf’un EBA’daki (Eğitim Bilişim Ağı) canlı dersleri, annesinin balkonda her geçen gün sayısı artan, peş peşe açan çiçekleri, imam hatip lisesi meslek dersleri öğretmeni olan babasının dinî yorumları, annesinin ve babasının gözlerini kırpmadan izledikleri haber programlarından duyduklarını tekrar tekrar gündeme getirmeleri konuşmalarının rutini hâline gelmişti. Bir de babasının internette aldıkları tıraş makinesiyle saçını kesmeye çalışırken beceremeyince sıfıra vurduğu kel kafası vardı tabii.

— Abla, görmelisin. Annem, “Gel bakalım keloğlan!” deyip deyip, şap şap vuruyor babamın kafasına. Babamda da alışkanlık oldu artık. Annemi görünce hemen kafasını eğiyor ‘şaplak gelsin,’ diye. Ablasını güldürmek istiyordu Yusuf. Onun her gün gizli gizli ağladığını, korktuğunu hissediyordu.

Sağlık Bakanı o gün de basın toplantısı yaptı, pandemi verilerini paylaştı. Açıklamanın sonuna Türk halkının içini yakan şu sözleri ekledi: “Maalesef ülkemizin en değerli hekimlerinden birisi olan ve ilk koronavirüs vakalarına bakan Prof. Dr. Cemil Taşçıoğlu Hoca’mızı kaybettik. Kendisi koronavirüsten kaybettiğimiz ilk sağlık çalışanımızdır. Kendisine Allah’tan rahmet diliyorum. Henüz açılışını yapmadığımız şehir hastanesine çok kıymetli Hocamızın adını vereceğiz.” Bu şanlı ölümün yüreğinde oluşturduğu ağırlıktan hemen sıyrılmak, halkına karşı dirayetli görünmek isteyen Bakan, dolan gözlerini kameralardan kaçırmaya çalışarak bir an önce konuyu değiştirip soruları cevapladı. Ağlamak, hüzünlenmek zamanı değildi; ümitvar olmalıydı.

İki ay geçmişti, umutlar yeşermeye başladı. Türkiye hemşiresi, doktoru, temizlik personeli, sağlık sistemi, Bakanı, tüm uyarılara harfiyen uyan halkı ile dünyada destan yazmıştı. Meryem de bu destanın gözü pek kahramanlarından birisiydi. Türkiye ölümle giriştiği savaşta dünyaya örnek olacak bir zafer elde etmişti. Aralarından “bir gül bahçesine girercesine” ayrılan Cemil Hoca belki göremedi bu günleri ama Meryem önünden her geçişinde gözyaşlarını tutamadığı o odanın kapısında birazcık duraksıyor, telefonundan onunla çekildiği bir fotoğrafı açıp olan biteni ona aktarıyordu. Başında “babam gibisiniz” dediği hocasının hediye ettiği ve bone olarak taktığı fuları, içinde Türk sağlık personelinin yazdığı destanın kahramanlarından birisi olmanın onur ve gururu vardı. Parlayan gözleri gülmeyi öğrendiği gibi konuşmayı da öğrenmişti: “Hocam, sizden öğrendiklerimizle ve inancımızdan aldığımız manevi kuvvetle, anne-babalarımızın, değerli büyüklerimizin dualarıyla bunu da atlatacağız inşallah, az kaldı... Çok az kaldı... Yakında güllük gülistanlık olacak dünyamız.” diyordu çocuksu mavi gözleri...

ASKIDA BİR 2020

Devrim Battalođlu

Gözleri, eskimiş kahverengi duvar kâğıdının üstündeki en az onun kadar eski yuvarlak saatteydi. Akrep ve yelkovan rakamların üzerinden kayarken zamanı hep bir adım daha geriye taşıyordu. İçinde bir sıkıntı vardı, içinde çok büyük bir sıkıntı vardı. İleriye akması gereken zaman geriye aktığı içindi belki de. Bu pandemi dönemi, bu çaresizlik hâli eski yıllarda yaşanmış ve orada bırakılmıştı. Yirmi birinci yüzyıl insanı için alışılmadık ve vurucuydu. Herkes bir şeyler söylerken, herkesin kendince başka bir fikri varken, bilimsel açıklamalar da yetersizken neredeyse tüm dünya ülkelerini bir panik sarmıştı. Türkiye de ne yazık ki kısa zamanda o ülkelerden biri olmuştu.

Ülkemizde yeni koronavirüs vakası olduğu resmen ilan edilmiş ve bir kişi hayatını yitirmişti. Televizyondan takip edip Çin halkına acıdığımız, dünyaya yayılışını kaygısız kimi zaman kayıtsızca izlediğimiz günlerin ardından şimdi pandemi döneminin başrolünde bizler vardık. Her şey artık daha ciddiye alınmaya başlanmış, insanlar birbirine şüphyle bakmaya başlamıştı. Önceden aramızda biri maske takarak dolaştığında garipser, ona tuhaf bakışlar atardık. Şimdiyse maske takmayan daha kötü bakışlara maruz kalıyor, linç edilme noktasına geliyordu. Belki de ondan daha kötü olan şey; önceden biri yanımızda öksürdüğünde onun adına endişelenir, bir şişe su uzatırdık. Artık biri öksürdüğünde kendi adımıza endişeleniyorduk. “Acaba?” “Olabilir mi böyle bir şey?” diyoruz. Doğa bizi bir şekilde sınıyordu. Dünyanın öbür ucu gözüyle baktığın yerdeki bir durum göz açıp kapayıncaya kadar senin hayatını da etkilemiş, seni değiştirmeye zorlamıştı. İnsanlar bir maske altından bakıyordu birbirlerine. Oysa bir insanın gülümsemesini görmek iç ısıtırdı. İfadelerimizi yitirmiştik,

iletişimimizi de pek tabii.

Bu pandemi döneminin en trajikomik kısmı birkaç gün içinde market reyollarının boşalması, makarna satışında tarih yaşanması ve kolonyaya bulabilmek için verilen amansız mücadeleydi. Pencereden dışarı baktığınızda kendinizi belgesel tarzında bir filmin içindeymiş gibi hissediyordunuz. Hayatta kalma belgeseli. Sokaklarda çocuklar yoktu. Trafik; tanımının dışına çıkmış, yollar yaya ve araçtan yoksun kalmıştı. Birkaç insan vardı sadece, ellerinde poşetler ve yüzlerinde beyaz tıbbi maskeleriyle... Bu görüntü çok yabancıydı. 2020’de, teknoloji çağında bir salgın hastalık vurgunu yemek ve çaresizce evden boş caddelere bakmak çok çok yabancıydı. Hepimizin bunu yapmaya mecbur olması, hepimizin sağlığını için endişeleniyor oluşu bizleri ortak paydada birleştiriyordu. Dünya bu hâldeydi, biz ne diyebilirdik ki?

Menderes pencerenin önünde oturmuş 2020 yılının ne kadar acımasız olduğunu düşünüyordu. Bir oğlu işinden ayrılmak zorunda kalmıştı, biri askere yeni gitmişti, küçük kızı ise üniversitesini yarıda bırakıp gelmişti. “Bak bak şunlara bak! On kişi ağız ağıza oturuyor. Bu gençler ne kadar da laftan anlamaz. Başımıza iş açacaklar.” Kızı Nehir babasının söylenmelerini duyunca mutfaktan çıkıp geldi:

— Ne oldu baba?

— Ne maske ne bir şey takmışlar, bahçede oturuyorlar topluca. Abine söyle uyarın çocukları. Vaka sayısı artıyor her gün.

Nehir içeri giren abisiyle uzunca baktı. Abisi babasına baktı ve iç geçirdi. “Yine mi?”

Nehir başını salladı. Menderes oğlu Ali’ye baktı.

— Oğlum uzaklarında dur, güzelce uyar çocukları. Böyle tedbirsiz davranmasınlar.

— Tamam baba. Nehir sen bir çay koy en iyisi. Türk filmi varsa da aç babama.

Babasının sokağa bakıp devamlı insanlara laf atmasından hoşlanmıyordu.

— Yok abi, haberler bitmedi ki daha.

— Ah! Haberleri unuttum. Kızım aç bakalım saat yedi buçuk olmuş. Sağlık Bakanı açıklama yapmıştır.

— Baktım ben baba internetten. Bin vaka varmış bugün.

Menderes eliyle bacağını hafifçe dövdü.

— Artmış yine bak! Kaç kişi ölmüş?

Nehir biraz düşünüp cevap verdi:

— Yirmi kişi babacığım. Film başlayacak birazdan, o zamana kadar gel balkonda birer Türk kahvesi içelim.

— Tamam içelim. Annen nereye gitti? Ortalıkta görünmüyor, bu saatte beraber kahve içeriz hep bilmiyor mu bu kadın?” Ali araya girdi.

— Komşuya gitti baba. Orada içmiştir o.

— Songül Hanım’a mı gitti?

Ali emin olamayarak Nehir’e baktı. Nehir babasına dönüp başını salladı.

— Evet baba, beraber turşu yapacaklarmış. Geç gelir yani annem.

— İyi, dedi Menderes keyifsizce. Eşinin evde olmayışı onu huzursuz ediyordu. Kızıyla beraber balkona geçtiler. Evleri denize bakıyordu. Mersin Mezitli sahilinin kusursuz maviliği gözlerinin önündeydi. Derin bir nefes alıp gülümsedi.

— İnsanın sahile bile özgürce gidememesi ne acı. Bu musibet hastalık kolumuzu kanadımızı kırdı.

Nehir omuzlarını düşürüp üzgünce denize baktı.

— Sağlık olsun babacım, elbet geçecek bu günler.

Menderes aklına yeni gelen bir şeyle atıldı.

— Günlerden ne bugün?

— Perşembe baba.

— Bu hafta sonu da sokağa çıkma yasağı gelebilir. Ali'ye söyle evde bir eksik varsa alsın şimdiden.

— Tamam baba, ben bakarım şimdi mutfağa.

Menderes içli bir şekilde başını eğdi. Oğlunu düşünmeden edemiyordu. “Yiğit'im ne durumda kim bilir şimdi?”

Nehir derin bir nefes aldı.

— Merak etme askeriyede iyi bakıyorlardır ona. Daha disiplinli bir yer sonuçta.

— Doğru diyorsun kızım. Hani kahve yapmadın?

— Tansiyon ilaçlarını iç önce baba. Unuturuz sonra, dedi Nehir poşetten ilaçları çıkartarak. Bir bardak su da uzattı ve babasının ilaçları içmesini bekledi.

— Daha elli iki yaşındayım, bir sürü ilacım var kızım. Sen kendine dikkat et, yaşının kıymetini bil.

— Haklısın babacım.

Birlikte biraz balkonda oturduktan sonra içeri geçtiler. Nehir babasına televizyonu açıp mutfağa geçti. Menderes ise televizyonun sesini açtı ve aklının dağılması için Tük filmine odaklandı. Çok geçmeden duyduğu bir bebek ağlaması sesiyle dikkati dağılmıştı.

— Nehir! Çocuk sesi mi o? Bizden mi geldi o ses?

Nehir kucağında bir bebekle içeri girdi. Bir yandan da bebeği kollarında sallıyor, ağlamasını durdurmaya çalışıyordu.

— Bir saniye baba.

Bebeği sakinleştirdi ve gelip koltuğa oturdu. Menderes masumca uyuyan minik bebeğe baktı.

— Kimin çocuğu bu Nehir?

— Arkadaşımın baba. Bir saatliğine bakmamı istedi, markete gidecekmış.

— Kızım sen de küçük çocukla bakmayı niye kabul ediyorsun? Annesinden başkasında kolay kolay susmaz bebek, ne kadar da ağladı yavrucağ.

Nehir kucakındaki bebeğe baktı. Gözleri doluyordu. Kendisini ne kadar tutmaya çalışsa da hâlâ alışmıyordu. “Ben yerine yatırırım” dedi. Kalktı ve odasına gidip bebeği yatırdıktan sonra telefonu açıp kulağına götürdü.

— Efendim Nehir.

Nehir odasının kapısını örttü.

— Abime söyledin mi? Eve gelmesin bugün.

— Söyleyemedim. Ulaşmıyorum ki. Mesaj attım, inşallah görür.

— İnşallah. Telefonu kapatıp salona geçti ve babasının yanına oturdu. O sırada filme reklam girmişti.

— Abin nerede kaldı?

— Markete gitsin dedin ya babacığım, eksikleri söyledim. Birazdan gelir.

— Maskesini aldı değil mi?

— Evet baba.

Bir kapı sesi duyuldu. Anahtarların şingirtısıyla beraber abisi içeri girdi. “Ben geldim!” Nehir Ali abisini beklerken gördüğü yüz ile kaşlarını çatıp başını eğdi. Anlaşılan mesajı görmemişti.

“Yiğit!” Menderes koltuk kenarlarına güçlükle tutunarak ayağa kalktı. “Oğlum!” Gidip oğluna sıkıca sarıldı. “Ne zaman geldin paşam? Niye haber vermedin?”

Yiğit kız kardeşiyle göz göze geldi. Anlamıştı. Babası ise coşkuyla ona sarılıyordu. “Sen gideli ne kadar oldu ki? Nasıl izin verdiler gelmene?”

Yiğit derin bir nefes aldı ve babasını alıp koltuğa oturttu. “Babam...”

O esnada gürültülü bir reklam vardı televizyonda. Menderes

huysuzca ekrana baktı. “Kıs kızım şunu!” Ama gözleri reklamda kalmıştı. “Verdiğimiz sözü tuttuk. 2028’de en gelişmiş yapay zekayı sizlerin beğenisine sunuyoruz. Artık hayatınız daha kolay...”

— 2028 mi? dedi Menderes. Kaşlarını çattı, eli ayağına dolanmıştı.

— Ne diyor bunlar?

Nehir ağlamaya başlayınca Yiğit babasının elini ellerinin arasına hapsetti.

— Ben askerden gelmedim, işten geldim baba. Askerliğimi bitireli sekiz sene oldu. Nehir de akşam yemeğine torununu alıp geldi, sana sürpriz yaptı. Torununu hatırlamıyor musun?”

— Az önceki benim torunum muydu? Nehir başını salladı.

— Evet baba. Adını bile sen koydun, annemin adını verdin ona. “Nazlı” dedi. Menderes:

— Nazlı’m... Boğazı düğümlenmişti. Konuşamıyordu.

— Annen komşuda değil, değil mi? Nehir başını olumsuzca salladı.

— Annem aramızdan ayrıldı baba. Yedi sene oldu onu kaybedeli.

— Ben niye ölmedim? Keşke ben ölseydim! Dizlerine vurmaya başladı Menderes. Hatırlamaya başlamıştı.

— O lanet hastalık aldı onu bizden.

Anneleri COVID-19’a yakalanmıştı yedi sene önce. Kronik böbrek yetmezliği olduğu için vücudu kaldıramamıştı hastalığı. Annesinin vefatıyla tüm aile çökmüştü. Babası ise son beş senedir Alzheimer hastasıydı. Bazen hatıraların içinde buluyordu kendisini ve bu çoğunlukla 2020 senesine ait oluyordu. Doktor; “Böyle zamanlarda onun hatırladığı zamandaymış gibi davranın, ani şoklar yaşatmayın.” demişti. Bu yüzden Nehir ve Ali babasının anısını yaşamasına izin vermiş ve ilaçları etkisini gösterene kadar ehemmiyetli davranmışlardı. Ama Yiğit’in haberi yoktu ve Menderes tekrardan gerçeklerle ağır bir şekilde yüzleşmek zorunda kaldı.

— Kurtulduk biz öyle mi? Salgın artık yok, diye sordu Menderes.

— Yok baba.

— Ama annen de yok!

2020 ile yaşlılık baş göstermeye başlamış, saçları ve ruhu ağarmıştı o yıldan sonra. Artık elli beş değil, altmış üç yaşındaydı. Yüzündeki kırışıklıklar yüreğindeki yanardağın yanardağ gibi hiçbir şeydi. Belki o sene salgından çok etkilendiğinden belki de eşi yanında olduğundan anılarında başköşede idi 2020.

Ağlamaya başladığında oğlu ona sarıldı.

— Annene huzur vermiyorum değil mi? Ölüsünü bile rahatsız ediyorum.

— Olur mu öyle şey baba? Sen sadece annemi özlüyorsun. Hepimiz özlüyoruz. Bak hepimiz sağlıklıyız, üç çocuğun, dört tane de torunun var. Kocaman bir aileyiz.

— Sizde mi evlendiniz? Hani, eşleriniz nerede?

— Evdeler baba. Yarın ziyaretine geliriz her beraber.

Çekti elini oğlunun elinden.

— Gelmeyin. Onları da hatırlamıyorum, ayıp olur kızlara, çocuklara.

— Senin hiç kimseye ayıbın olmaz baba. Yeniden tanışsınız ne olacak?

— Kaç kere yeniden tanıştık? diye sordu Menderes hüzünlü bir tebessümle. Ardından uzun uzun düşündü. Geçmiş nasıl bu kadar yakınında, âdeta ensesinde olabilirdi? Maskesiz hiçbir yere gidemediğimiz, cebimde kolonya taşıdığım günler daha dün gibi. Nasıl sekiz sene devirdik? Anılarla beraber gözlerinden akan yaşları cebinden çıkardığı mendiliyle sildi. “Annenin ateşini düşüremedik, son ana kadar da ne kadar kötü olduğunu gizledi bizden. Hastaneye yattı, daha da yüzünü göremedik zaten. Kefenine bile dokunamadık.”

Bir yandan ağlıyor bir yandan anlatıyordu. Çocukları da sessizce dinlediler onu. 2020 yılı babaları için askıda kalmış eski bir ceket gibiydi ve kimse onu ne zaman alıp giyer bilmiyordu. Bu kriz bitip bir yenisi başlayana kadar da hayatlarına devam edecekler ve yeri geldiğinde yine babalarının yaşadığı hayata döneceklerdi. Oysa COVID-19 salgının olduğu sene hiçbirinin hatırlamak istemediği bir seneydi. Ellerinde olsa kimse o yıldan bahsetmez, salgınla ilgili ağzını dahi açmazdı.

Otobüse binmekten, cenazeye katılmaktan, düğün yapmaktan çekindiğimiz yılı kim hatırlamak isterdi ki? Sosyal hayat kavramı tamamen yok olmuş, herkes evlerine çekilmişti. Uzun bir müddet kimse kimseyle görüşmemiş, insanlar eş-dost hasreti çekmişti. Bu salgına yakalanmayan kesimin yaşadıklarıyla üstelik, bir de hastalığa yakalanan ve zor şartlarda tedavi olmaya çalışan insanlar vardı. Çok kayıp verilmişti o dönem. İnsanların tek düşündüğü şey salgındı. Çünkü kimse tam anlamıyla güvende değildi. Böyle bir seneydi işte, Menderes'in dediği gibi musibetti.

Salona bir sessizlik hâkimken Ali eve geldi ve içeri girdi. Odada hüzün ve sessizlik onu karşılarken Menderes oğlunun yüzündeki maskeye baktı ve endişeyle doğruldu.

— Ali, niye maske takıyorsun?

Ali ve Yiğit birbirlerine baktılar. Babası şüphelenmesinin diye eve girerken takmıştı.

— Markete gittim ya baba.

— İyice şaklabana döndünüz benim yüzümden. Çıkar evladım çıkar.

Ali maskeyi çıkardı ve emin olmak için sordu:

— Hangi yıldayız baba?

— Menderes gayriihtiyari bir şekilde sırtını geri yasladı. ‘2020’de olmadığımız kesin.

ARAMAK VE BEKLEMEK

Esra Güden

“...Ölmekle gitmek aynı şey; ne ölenlerin ne de kalbindeki ıstırap verici ağrı dinmek bilmediği için uzaklara gidenlerin geri döndüğünü bu dünyada gören oldu...” Tarık Tufan-Düşerken

Zamanın yaralara merhem olamayacağına inansaydım eğer yine de nefes almak için çabalar mıydım bilmiyorum... Zaman; geride kalan günlerin en azılı düşmanı ve kelimelerim arasında kalan boşlukların cellâdı gibi duruyor şimdi karşımda... Meğer ne çok umut biriktirmişim farkında olmaksızın sokaklarında; unutmak istediğim acı hatıraların...

Uçağın camındaki yansımam üzerinde gezindi parmaklarım. İnceden bir ürperti yalayıp geçti parmak uçlarımı. Saatlerdir taktığım maskeden mütevellit burnuma çalınan nefesimin bayatlığından ve muhtemelen kapalı alan korkumdan olsa gerek alnımda yer yer oluşan ter damlacıklarına gitti ellerim. Nedense bir an daha da panik oldum; gözlerimi kapattım ve saatlerdir alışlageldiğim şekilde derin nefesler almaya devam ettim. Sahte bir dinginliğe bulanmış nefesim, gözlerimi kırıştıtarak açtığımda freni patlayan bir araba misali tekrar kontrolden çıktı ve dakikalar yansımama eklene suretin şaşkınlığını göğüsledi. Sonunda etrafımda peyda olan kargaşanın farkına varabildiğimde hemen sol tarafımda ayakta dikilen ve endişeli gözlerle beni izleyen kadın hostese ve çevredeki meraklı birkaç bakışa döndüm yavaşça. Üzerimden hâlâ atamadığım şaşkınlığı gizlemeye çalışarak müşfik bir tebessüm kondurmaya çabaladım dudaklarıma “İyiyim...” diye mırıldandım yabancı dilde. “Sadece kapalı alanları pek sevmiyorum.” Kadın hostes sarı ince kaşlarını hafifçe kaldırarak bir şeyler söyledikten sonra yanımdan uzaklaşırken kafamı belli belirsiz sallayarak önüme döndüm. Ne zaman terlediğinin idrakinde olmadığım avuç içlerimi

kapattım kulaklarıma. Sahi, zihnimin sesini de bastırabilir miydim böyle yaparak? Belki de virüsten dolayı havaalanlarının geçici vakte kadar durdurulacağını öğrendiğim an hislerime mani olamadan birkaç parça eşya ile kendimi burada bulmam bu sebeptendi. Yıllardır zihnimdeki güürültü, dimağımda mütemadiyen var olan mayhoşluk mu beni çaresizce yollara düşürdü, bilemiyorum.

“Acaba çok mu zavallı görünüyorum?” diye düşündüm aniden. Ömrünün baharında genç bir adamın böyle müphem duygular içerisinde, âdeta okyanusta boğulmak üzere olan biçare biri gibi çırpınması çok mu garip görünürdü? Lakin gece uykularımı acımasızca bölen kâbuslarımı, sekinete hasret gönümünü hangi âdemoğlu bilebilirdi?

Ben... Kaybolmuştum. “Ölmekle gitmek aynı şey...” diyen bir romanın cümlesinde gizliydi sanki ömrüm. Çünkü her kayboluş bir gidişti ve yazarın da bahsettiği gibi ‘ölmekle gitmek aynı şey’di. Söylenenlere göre 1999 depreminin kalıntıları arasından günler sonra sağ salim çıkarılmıştı, ufacık bedenim. Hekimler, “Yaşaması zor bu çocuğun,” dedikçe sanki inatla tutmuşum hayat toprağı ve köklerim tekrar yeşermiş yağmurlu bir yaz gecesinde. Hayal meyal hatırlamaktayım; uyandığım zaman bağıran hemşirenin gür sesini, günlerce tek kelâm edemeyen; korkulu, bir o kadar da çekingen hâllerimi. Ve bir çocuk için asıl depremin bu dar-ı dünyada bir başına, savunmasız kalmak olduğunu anladığım anı... Ben, şu an dahi o gün ki hislerimi paylaşmaktayım. Gök kubbeyi arzulayan lâhzadaki mahkûmum esasında; çünkü zihnim sükûnete ermedikçe yaşamak mahkûm olmakla aynı şey, biliyorum...

Küçük parmak uçlarımla yetimhanenin soğuk zeminiyle buluştuğum anki hisler doluştı sanki az önce, cama değen parmak uçlarımdan zihnimde. Öyle çaresiz ve bir o kadar da heyecanlı... Birbirine bu kadar zıt bu iki duygunun birlikte yaşanabildiğine şaşmıyorum artık; bilâkis zihnimin en arka odalarında her şeye rağmen, geçmişten aşındırdığım bir parça umudun tazeliğini de fark etmiyor değilim. Lâkin bedenimi

kasıp kavuran endişe yıllardır olduğu gibi hâlâ ensemde...

Bundan kısa bir zaman önce pandemiden dolayı evde kaldığımız için uzun süredir ev arkadaşımın bitmek bilmeyen ısrarlarını sonunda dinlemiş; Türkiye'deki bir sosyal platformla iletişime geçmişim. Esasında sonuç alamayacağımdan ziyadesiyle emindim. Ayriyeten ruhumu sinsice sömüren düşüncelerimi gizlediğim riyakâr tarafımdaki öfke ateşini de yıllardır harlamaktaydım. Varlığından haberdar dahi olmadığım bir ailem varsa eğer beni arayıp sormadıklarını varsayıyor; gâh üzülüyor gâh sağ olduklarına seviniyor fakat onları bulmak adına bir çaba sarf etmiyordum. Birdenbire böyle bir çaba içerisine girmem, nikbinliği her daim muhafaza eden tarafımı harekete geçirerek; bir şeyler yapmış olma hususunda vicdanen huzura kavuşma arzusundandı. Nitekim belli bir zaman da düşündüğüm gibi oldu. Uğraşlarım sonuçsuz kaldı ve ben, kimsesiz olduğumu kabullenmenin yanında, vicdanen bir şeyler yapmış olmanın huzurunu da yaşadım. Lâkin iki hafta önce aldığım mesajla bu huzurum büsbütün sona erdi:

“Sayın Emir K. Bey,

Birkaç gün önce tesadüfen bir sosyal platformda sizin adınıza yazılan ilanı gördüm. Gerçeği söylemek gerekirse başta çok inanmadım. Çünkü yıllar önce ısrarla arayıp bulamadığımız birinden ümidimizi neredeyse kesmiştik. Hikâyenin tamamını sizden dinlemeden önce olaya daha sağduyulu yaklaşmanızı sağlamak adına yakın dostum ve çocuğunu depremde kaybeden Selim'in hikâyesine bir parça kulak vermenizi, hulâsa naklettiklerimi sonuna kadar dikkatle okumanızı rica ediyorum.

Selim o sıralar askeri vazifesi itibariyle doğuda görevdeydi. Eşi Nuran Hanım ile birkaç tartışmadan mütevellit araları pekiyi değildi ve Nuran Hanım evliliklerini kurtarmak adına çareyi birkaç ay ayrı kalmakta buldu. Selim, el mahkûm gönü çok razı olmasa da Nuran Hanım'ın bu kararına saygı duydu. Nuran Hanım'ı biricik oğulcuğuyla birlikte Yalova'ya kayınpederlerinin yanına gönderdi. Bu süreçteki

bir muhabbetimizde, “Eve giremiyorum, duvarlar hasret kokuyor.” demişti ıstırap içerisinde, sesi hâlâ kulaklarımdadır... Günler sonra deprem vuku bulduğunda soluğu Yalova’da aldı Selim. Lâkin her şey için çok geçti. Yalova’da kayınpederine ait olan evin enkazından çıkarılmıştı eşi Nuran Hanım’ın, kayınvalidesinin ve kayınpederinin cansız bedenleri. Selim, bu büyük acıyla harmanlanan teessürü uzun mühlet üzerinden atamadı, toparlanması fazlaca zor oldu. Kedere bulanmış çaresizlikle günlerce enkazın altından henüz üç yaşında olan evladının çıkarılmasını bekledi. Yaşayanı beklemek bazen zor geliyor insana, maalesef Selim bir ölüyü bekliyordu... Fakat enkazın altından Selim’in çocuğu çıkmadı ve biz bir umutla onu aramaya başladık. Bu süreçte bizzat yanında bulunduğum için gönül rahatlığıyla ifade edebilirim ki her şeye rağmen, tüm bilinmezliklere ve çaresizliklere rağmen Selim ailesinden geriye kalan tek parçaya mütemediyen sarılıyor ve ümitsizliğin kıyısından uzak durmak hususunda çokça çaba harcıyordu. Bildiği tüm eşi, dostu, akrabayı bulmaya gayret ediyor ve bir umut evladının akıbeti hakkında malûmat toplamaya çabalıyordu. Lakin derler ya kader örmüş ağlarını, ne yapsan nafile... Nihayetinde tüm çabalar sonuçsuz kaldı. Bakılmadık yer bırakmamıştık ama Selim’in biricik oğulcuğu yoktu. Yıllar yılları kovaladı. Selim aramaktan vazgeçmedi fakat bulamadı. Nihayetinde sıkıntidan, kederden bir hastalığa tutuldu ve can dostu olan beni dahi hatırlamaz oldu. Ara sıra gidip gelen aklına rağmen geçen ziyaretimde yakama yapışıp “Onu bul!” diye yalvardı bana; sarsıldım, yıkıldım... Can dostumu günün birinde bu vaziyette göreceğim aklıma dahi gelmezdi... Velhasıl ben de genç bir arkadaşın tavsiyesine uyup tıpkı sizin gibi sosyal platformlara ilan vermeye başladım. Aslında diyorum ya çokça ümitvarı değildim ama günler sonra sizin hikâyenizle karşılaştım. Eğer sizin hikâyenizde de anlattıklarımın yakın gelen yönler var ise rica ederim beni haberdar edin. Fakat herhangi bir yakınlık sezmiyor iseniz lütfen kusura bakmayın. Rahatsızlığım için özür dilerim. İletişim bilgilerim aşağıdadır. İyi günler dilerim...”

Günlerce tekrar tekrar okuyup, her satırını, noktası virgülüne kadar ezberlediğim hikâyenin idrakine varmak bir hayli zor oldu. Başlarda zihnimi çokça tereddüt ve inanamazlık yokladı durdu. Daha sonra sinsi bir telaş kapladı bedenimi ve nihayetinde kendimi bilgisayarın başında elektronik postaya cevap verirken buldum. Günlerce sürdü bu mesajlaşma trafiğimiz. Karşımdaki adam, özellikle son zamanlarda neredeyse benim Selim denilen dostunun evladı olduğundan emindi ve her konuşmamızda ülkeye gelmem hususunda fazlaca dil döküyordu. Ben ise sürekli akademik eğitimimden dem vuruyor, bu karşılaşmayı kendimce geciktiriyordum. Fakat son attığı mesaj, kafamı öyle bir karıştırdı ki hakikat sanki sert bir rüzgâr gibi sineme çarptı, dengemi büsbütün darmadağın etti:

“... Maalesef sağlığım pekiyi değil evlat. Bu yaşlı çınarı devirecek olan da gözle dahi görünemeyen koronavirüsmüş, şaşırıyorum. Oysa insanoğlu ona emanet olan şeye ne kadar fazlaca bel bağlıyor değil mi? Fakat olacakla öleceğe çare bulunmuyor. Bu sana attığım son e-posta olabilir evladım. Seni kanlı, canlı görebilmek için nelerimi vermezdim bilemezsin... Artık yuvaya, ülkeneye dön evladım. Selim belki hastalıktan ölmeyebilir ama evladının hasretiyle her geçen gün bir parça daha solmakta. Bu zamana kadarki uğraşlarımızın beyhude bir çaba olmadığına itimadım tam. İstikbali ve bundan gayri Selim’i sana emanet ediyorum. Biliyorsun, emanetin ehemmiyeti fazlaca büyük... Sağlıcakla kal...”

E-postanın sonuna da eski bir fotoğraf karesi eklemiştir, gecemi gündüzüme karıştıran adam. Her şey bir yana sahiplenmeye ziyadesiyle gönüllü olan ben, ilk şaşkınlığı üzerimden attıktan bir müddet kadar sonra sanki fotoğraf karesini yıllardır görüyormuş gibi müthiş bir aşinalık seziyor; Nuran Hanım ve Selim Bey’e karşı olağanüstü bir yakınlık duyuyordum. Fotoğraf karesini her daim yanımda taşıyor; kâh hâlet-i ruhiyemi naklediyor, kâh geçmişten dem vurup sitem ediyordum.

Fotoğraf karesini gördüğüm an itibariyle bendeki emareler bunlarla da sınırlı değildi. Özellikle olur olmadık anda karşımda beliren Selim Bey'in sureti âdeta tüm hücrelerimi ayağa kaldırıyor, bedenimi fevkalâde muhtelif vaziyetlere sevk ediyordu. Tıpkı az evvel fazlaca dikkatleri cezbeden olaydaki gibi sanki Selim Bey hemen arkamda duruyor, mahzun gözlerle beni izliyor ve dudakları kıpırtısız olmasına rağmen içli içli “Geri dön...” diye fısıldıyordu.

Birden sol tarafımdan gelen sesle irkildim ve kafamı yasladığım koltuktan doğrulmaya çalıştım. Deminki sarışın hostes vücudunu hafifçe kırarak bana doğru eğilmiş, kemerleri işaret ederek uçağın inişe geçmek üzere olduğunu haber veriyordu. Titreyen ellerimi hareket ettirip kemerleri güç belâ takmayı başardığımda ruhuma çok uzun gelen bu yolculuğun, beni mesut bir başlangıca ulaştırmasını diledim...

Kaç serzeniş yokladı dilimi, kaç hezeyan yankılandı zihnimde sayamadım. Adımlarıma sinen çaresizlikle çöküverdim bir kaldırım köşesine. Bir çocuğun uzaktan gelen hıçkırıkları yankılandı kulaklarımda. Dönüp baktım, o çocuk bendim... Ve artık ömrüm boyunca yaşamaya mahkûm olduğum geç kalmışlık duygusunun bilinciyle oturduğum yerde büzüldükçe büzülüverdim. Evet, geç kalmıştım... Mesajların sahibi artık yoktu. Ondan geriye sadece kapıcıya benim adıma verdiği, ellerimin arasındaki küçük kutu kalmıştı. Kutuyu alırken kapıcının söylediklerini düşündüm, ağlamamak için titreyen dudaklarımı ısırırken:

“Beklemek zor azizim... Beyim, sizi çok bekledi. Bana her gün sorardı: ‘Arayıp soran var mı?’ diye. Şaşırdım, bunca yıl kimseyi beklemeyen adamın birini bekliyor olmasına... İşte, ondan geriye size vermem için sözler, yeminler aldığı bu kutu kaldı. Bir de ‘üzülmesin, benim gibi ömrünün son demlerindeki bir adam için onu beklemek; yaşamakla eş değerdî’ dedi kutuyu avuçlarıma bırakırken... İyi adamdı vesselâm. Allah tahsilâtlarını affetsin...”

Saniyeler, dakikaları kovaladı. Titreyen parmaklarım büyük

ikilemler arasında kutunun kapağına gidip geldi. Sanki iki yanı da uçurum olan bir tepede durmaktaydım; hangi tarafa baksam sonu boşluk, sonu bambaşka bir rayiha... Sonunda tüm cesareti korkularımın üzerine giymeyi bir nebze başarabildiğimde derin bir nefes aldım ve yavaşça açtım kapağı. Selim Bey'in, Nuran Hanım'ın kameraya gülümseyerek baktıkları, evlatlarını bağırklarına basarak poz verdikleri onlarca fotoğraf karesinde gezindi gözlerim. Farkında olmaksızın kıvrıldığını hissettim boynu bükük dudaklarımın. Ardından Selim Bey'in gazete ve mecmualara oğlunu bulmak için verdiği ilanlar serildi gözlerimin önüne. Birden bunların arasından uzunca bir vakit kaldığım yetimhanede olan kayıtlarım gözüme çarptı. Koca bir şaşkınlığı göğüsledi çehrem ve devamında depremden sonra hastanede hakkımda tutulan polis tutanağı örneği ve daha birçok resmi evrakın arasında gezindi parmaklarım hızla. İşte o an, bir gazete haberi düştü avuçlarıma: "İstanbul Avcılar'da Ş.K.'ya ait olan müstakil evin enkazından Ş.K. ve eşi Y.K.'nin cansız bedenine ulaşılrken aynı enkazdan kimliği henüz belirlenemeyen bir çocuk günler sonra mucizevî şekilde sağ salim çıkarıldı." Gazete parçasının hemen yanında, yıpranmış bir fotoğraf karesinde, yaşlı bir adam ve kadının ellerini tuttıkları Selim Bey' in evladıyla göz göze geldim. Sarsıldım... Bedenim, sıtmaya tutulmuş gibi zangır zangır titrerken yaşlar gözlerimden yanaklarıma doğru boşalmaya başladı. Ve fotoğrafın ucuna iliştirilen, mesajların yazarından son bir notu okudum, artık hıçkırıklarımı zapt edemezken:

"Selim Bey'in ömrü boyunca arayıp bulamadığı üç kişi... Annesi, babası ve biricik oğulcuğu. Nuran Hanım'ın söylemeye vaktinin yetmediği hakikat. Bu yalan dünyada Selim'in ve onun oğlunun imtihanı aynıymış meğer. Aslında uzaklar yakın, geceler aydınlıkmış. Görememiş, görememişiz. Ama kader yine söylemiş sözünü. Sizin kavuşmanız, bir virüsün onlarca can alıp size yeni bir hayat teberru etmesine nasipmiş. Baban, kâğıdın arkasında yazdığım adreste seni bekliyor. O, ömrü aramak ve beklemekle geçmiş bir adam... Hem ona,

hem kendine iyi bak. Mutlu olmayı fazlaca hak ediyorsunuz. Allah'a ısmarladık oğlum..."

“Sana geliyorum baba,” diye fısıldadım, dudaklarımda heyecanlı bir tebessümle hıçkırıklarım arasında koşarken. Kaybettiğimiz çokça zaman olsa da gelecek zamanlar için hayal kurmaya geliyorum. Ve ömür kalemim kırılana, yaşam mürekkebim bitene kadar yanındayım. Artık arayış da bekleyiş de bitti baba. Bitti...

PSIKOLOJİK VIRÜS

Fatih Büyük

Fatih, üç gün önceden hazırladığı valizleri odanın ortasına yerleştirmiş, her zaman oturduğu tekli koltukta, Çin ulusal kanalında haberleri izliyordu. Bu süreç artık iyice canını sıkmaya başlamıştı. Sürekli konsolosluğu arıyordu ama telefon hep meşgul çalışıyordu. Çin'e beş yıl önce inşaat mühendisi olarak gelmişti. Büyük bir şirketten iş teklifi almıştı ancak daha bunun sevincini yaşayamadan COVID-19 salgını başlamıştı. Güzel bir işe başlamak üzereyken çıkan bu salgın onu geriyor, ikileme bırakıyordu. Türkiye' ye ailesinin yanına mı dönmeliydi, yoksa işi için Çin'de mi kalmalıydı? Çin haber programlarının çok yapıcı açıklamalar yapması onu daha da ikileme bırakıyordu.

Gergin bekleyişin ardından konsolosluğa ulaşabildi ve en kısa sürede Türkiye'ye dönmek istediğini söyledi. Konsolosluktan olumlu cevap almıştı. Artık tek yapması gereken onlardan haber beklemektir. Bu bekleyiş onun için iyi olabilirdi. Çünkü dönüş konusunda hâlâ kararsızdı. Konsolosluktan dönüş için gelecek habere kadar kararını netleştirebileceğini düşünüyordu. Haber geldiğinde hâlâ Çin'de kalmak isterse dönüşünü iptal ettirebilirdi. Eğer gitmek isterse de kafasında belirsizlik olmadan oradan ayrılabilirdi. Tüm bunları düşünüp biraz rahatladı. Konsoloslukla konuştuktan hemen sonra annesi aradı ve uzun uzun sohbet ettiler. Annesine tedirgin olmaması gerektiğini, konsolosluğun kendisine yardım edeceğini söyledi. Ailesinin endişelenmesini istemiyordu.

Fatih, ertesi sabah kahvaltısını yapmak için dışarı çıkmıştı. Beş yıl olmasına rağmen Çin'in kahvaltı kültürüne alışamadığı için her sabah yaptığı gibi ilk iş olarak Türk lokantasına gitti. Çorbasını içerken yan

masadaki Türk müşterilerin muhabbetlerini dinliyordu. Onların salgın konusundaki rahat tavrı Fatih'i gülümsetmiş, birazda rahatlatmıştı. Çorbanın parasını ödedi. Kasiyer Fatih'e kolonya uzattı. Her gün kendini Trabzon'da, mahalledeki çorbacıda hissediyordu. İş yerine geldiğinde mühendis arkadaşları Fatih'in başına toplandı. Onu sırayla tebrik ettiler. Fatih tam gururlanmak üzereydi ki kritik soruyu sordular: "Salgın başladı. Türkiye'ye dönecek misin?" Fatih, "Bence salgın uzun sürmez. Çok iyi bir teklif aldım. Bunu bırakmam için bütün Çin'in yarasa yemesi gerek," diyerek arkadaşlarına küçük çaplı ayaküstü bir gösteri yaptı ve onları güldürdü. Günü keyifli geçiyordu. Sosyal hayattan oldukça uzak olduğu için iş çıkışında genelde eve giderdi. O gün keyifli geçen gününü taçlandırmak istedi. İş arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için sözleştiler. Akşam eve geldiğinde elindeki çantayı bile bırakmadan yatağa bıraktı kendini. Yorulmuştu ve daha kötüsü hâlâ ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Wuhan giriş-çıkışları kapatılmış, salgın diğer şehirlere bulaşmaya başlamıştı. Fatih her zaman oturduğu koltuğa oturmuş haberleri izlerken hazırladığı valizlere baktı. Uzun uzun düşünürken telefonun sesiyle irkildi. İş arkadaşı haberleri izlemesi gerektiğini söylüyordu. Fatih zaten haberleri izliyordu ama daldığı için Çin Sağlık Bakanı'nın canlı yayınına fark etmemişti. Bakan, durumların beklenenden kötü olduğunu, virüsün Wuhan dışına fazlasıyla yayıldığını ve ikinci bir duyuruya kadar Wuhan ve Fatih'inde bulunduğu Shanghai şehrinin karantinaya alınıp sokağa çıkma yasağı getirildiğini duyurdu. Fatih'in başından kaynar sular dökülmüştü âdeta. Telefonu alıp tarihe baktı. Tarih 23 Ocak. Hemen konsolosluğu aradı ve 'artık gitmek istediğini' söyledi. Çok sinirlendi. Hem işinden olmuştu hem de Türkiye'ye dönemezse çok büyük sıkıntı yaşayacaktı. Uçuşlar hemen hemen sıfıra inmişti. Konsolosluk, 'yarın gelip prosedür gereği teste girmesini ve uçak biletini almasını' söyledi. Fatih biraz olsun sakinleşti. Akıllı hâlâ bırakmak zorunda olduğu işindeydi ama Türkiye'ye dönme fikri onu bir nebze mutlu etmişti. Bir an önce yatıp yarını beklemekten başka çaresi yoktu.

Fatih konsolosluga gidene kadar tam üç kez polis ile karşı karşıya geldi. Her birinden en az on dakika azar işittikten sonra konsolosluga vardı. Konsolosluk onun için gereken işlemleri halletmişti. Artık her şey hemen hemen hazırды. Tek yapması gereken hastaneye gidip negatif sonuç almaktı. Hastaneye giderken de polislerle uğraşmaktan kaçamadı. Hastaneye gittiğinde gördüklerine inanamadı. Ortalık âdetâ savaş alanı gibiydi. Sağlık çalışanlarından biri Fatih'i hemen üç tarafı perdeyle kaplı alana aldı. Arka arkaya sorular soruyor, hasta olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Fatih, 'ülkesine döneceğini, prosedür gereği test yaptırması gerektiğini' söyledi. Hemşire, gereken testleri yaptı ve 'onu arayacaklarını, evden kesinlikle çıkmaması gerektiğini' söyledi. Eve dönünce ilk iş olarak ailesini aradı. Onlara 'hastanede durumların nasıl olduğunu, hemşirelerin nasıl kıyafetler giydiğini, durumun ciddi olduğunu' anlatıyordu. Ailesine, 'hastaneden haber beklediğini, telefonu kapatması gerektiğini' söyledi. Telefonu kapattıktan sonra önceden hazırladığı valizlere, ufak eşyalarını koyduğu çantasını ekledi. Son kontrolleri yaparken hastaneden aradılar. Hemşire evin adresini istedi. Fatih, 'sonucun ne zaman çıkacağını' sorduğunda ise hemşire, 'test sonucunun pozitif olduğunu, birazdan onu almaya geleceklerini' söyledi.

Karanlık günler başlamıştı artık. Hastaneye geldiğinde durum düşündüğünden çok daha vahimdi. Fatih böyle hayal etmemişti. Öyle ki hastanede kimsenin girip çıkmayacağı bir odada, verilen ilaçlarla virüsü atlatacağını düşünüyordu. Koridorun sonuna, duvar dibine serilmiş bir battaniyede yatması gerekiyordu. Bütün odalar doluydu, boşalan odalara durumu ağır olan yaşlı hastaları alıyorlardı. Fatih'in, bir doktor bulup 'bir yanlış anlaşılma olduğunu, hiç belirti göstermediğini' söylemesi gerekiyordu. Şok içindeydi ve duvara yaslanmış sadece karşı duvarı izliyordu. Üşümeye başlamıştı. Oysaki hastaneye gayet sıcaktı. Fatih kendi kendine verdiği test mücadelesinde pes etti. Artık inanıyor ve korkuyordu. Titremeye ve kendi kendine konuşmaya başladı:

“Öleceğim, burada tek başıma öleceğim. Ülkeme dönmeden, ailemi göremeden öleceğim,” sözlerini tekrarlıyordu sürekli. Onu durduran ise yine yanında, yerde yatan yaşlı bir arkadaş oldu. Kolundan tuttu ve ‘genç olduğunu, ona hiçbir şey olmayacağını’ söyledi. Hastanede bir dost edinmişti. Yaşlı, babacan ve sevimli dostu ona sürekli moral veriyor, korkmaması gerektiğini söylüyordu. Fatih biraz olsun sakinleşti. Yaşlı dostuna teşekkür etti. O sırada koridorun sonundan geçen iki sağlık çalışanına gözü takıldı. Dikkatini çekmelerinin sebebi iki sağlık çalışanının siyah bir torbada bir şey taşımalarıydı. Fatih donakaldı. Onun bir ceset olduğuna inanmak istemeyip yaşlı arkadaşına ‘ne olduğunu’ sordu. Yaşlı arkadaşı tek kelime edemedi.

Türkiye yolcusuyken hastanede ceset torbası izlemesi ve bütün bunların bir saatte gerçekleşmesi Fatih için kabul edilmesi güç bir durumdu. Yaşadıklarına inanamıyor, hâlâ çok kötü hissediyordu. Hastanede ikinci günü olmasına rağmen hiç uyumamıştı. Yemek yemiyor sadece kafasını ellerinin arasına almış yerde oturuyordu. Yaşlı arkadaşı çok ağır bir şekilde öksürmeye başlamıştı. Nefes almakta zorlanıyor ve bu çok belli oluyordu. Fatih hemşireleri çağırıldı. Yaşlı arkadaşı yoğun bakıma alınmış artık tek başına kalmıştı. Bu onun daha çok düşünmesine neden oluyordu. Sürekli yaşlı arkadaşının çektiği acılar gibi acı çekeceğini hayal ediyor, görevlilerin onu da bir siyah torba içinde taşıyacaklarını düşünüyordu. Konsolosluğun, ailesine ölüm haberini vereceğini, ailesinin çok üzüleceğini düşünüyordu. Yere yan şekilde uzanmış, ayaklarını karnına çekmiş, kollarını bağlamıştı. Sürekli aklından kötü senaryolar geçiriyordu. Koridorun başından iki sağlık görevlisinin elinde boş bir siyah torbayla üzerine yürüdüğünü gördü. Koridorun sonunda tek başına yatıyordu. Olduğu yere oturdu. Sırtını duvara verdi ve sağlık çalışanlarına iyi olduğunu anlatmaya çalışıyor, onu almamaları için yalvarıyordu. Bağırma başladı. Hemşire, Fatih’in kolundan tuttu ve ‘bir sorun olmadığını, sadece test yapılacağını’ söyledi. Gözünü açtı. Sadece bir hemşire

vardı ve ortalıkta siyah torba da yoktu. Olanlara anlam veremiyordu. Hemşireye, ‘yaşlı arkadaşının nerede kaldığını sordu ve onu görmek istediğini’ söyledi. Hemşire, ‘yaşlı arkadaşınız için üzgünüm ama siz gayet iyi durumdasınız’ dedi.

Fatih, yaşlı arkadaşının ölmesini kabul edemiyordu. Virüse yakalanan herkesin ölebileceğini düşünüp kendini iyice buna alıştırmıştı. Hemşirelere, doktorlara inancı kalmamıştı artık. İlaçların etki etmediğine, bir süre sonra yaşlı arkadaşı gibi öleceğine tamamiyle inanmıştı. Akciğerlerinde ve boğazında hiçbir şey olmamasına rağmen kendi çabasıyla öksürüyor, sürekli çok fazla ateşi olduğunu hissediyordu. Öyle ki dokunduğu yerlere âdeta siyahla boyanmış gibi virüs bulaştığını görüyordu. Hastanede altıncı gününe gelmişti ama hâlâ iyileşmediğini düşünüyordu. Fatih, kendisine doğru gelen hemşireyi fark etti. Henüz gelmeden hemşireye, ‘uzaklaşmasını, yaklaşmamasını’ söyledi. Hemşire ona, ‘son testinin negatif çıktığını son işlemleri yaptıktan sonra taburcu edeceklerini’ söyledi.

Fatih taburcu olmuştu. Hastaneden çıktı ve eve gitti. Doktorlar, ‘kendisini on dört gün karantinaya alması gerektiğini’ söylediler. Her şey iyi gidiyordu aslında ama Fatih hâlâ hasta olduğunu düşünüyordu. Doktorların hata yaptığını, onu çıkarmamaları gerektiğini düşünüyordu. Kendini çok sıkı bir karantinaya almıştı. Hiç kimse ile görüşmüyor, dışarı çıkmıyor, markete bile gitmiyordu. Ailesi ona telefonda sürekli moral vermeye çalışıyordu. Yakında gelebileceğini, her şeyin biteceğini söylüyorlardı ama Fatih bunlara inanmıyordu. Evdeki bütün yiyecekleri tüketmiş, karantinanın son günlerinde sadece birkaç atıştırma ile idare etmişti.

Tarih 2 Mart. Fatih uçaktan inmiş, nihayet Türkiye’ye gelmişti. Ailesi onu almaya havaalanına gelmişti. Fakat Fatih onlara, ‘tek başına eve gideceğini, boş bir odada karantinada kalması gerektiğini’ söyledi.

Baba: Oğlum karantinada kaldın zaten, evinde niye bir daha karantinaya alacaksın kendini?

Fatih: Baba iki tane havaalanından geçtim, uçağa bindim. Ne olur ne olmaz. Artık buradayım zaten.

Ailesi onun bu kararına saygı duymak zorunda kaldı. Fatih kendini karantinaya almıştı. Sadece annesi gerekli şartları yerine getirerek ona yemek veriyordu. Virüs ile ilgili haber görmemek için internet kullanmıyordu. Yapılabilecek en küçük hatada aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordu. Artık ailesinin yanında olduğundan özellikle onların hayatları için endişeleniyordu. Annesi her ne kadar ona maske, eldiven gibi ne gerekirse her şekilde önlemine alınıp muhabbet etmek, hasret gidermek istediğini söylese de Fatih yanaşmıyordu. ‘Beklemeleri gerektiğini, virüs taşıyabileceğini’ söylüyordu. Onun virüs konusunda hiç rahatlamamasının tek bir sebebi vardı. Her uyuduğunda kâbusun tekrar başlaması... Her gece rüyasında; hastanedeki günlerini, ölen yaşlı arkadaşını, siyah torbayla taşınan cesetleri görüyordu. Sabahları kan ter içinde uyanmak aynı şeyleri hissetmesine sebep oluyordu. Uyumamak için bilgisayarda geç saate kadar oyun oynamayı düşündü. Belki bu sefer uykusunda rüya görmezdi. O gece çok geç saate kadar bilgisayarda oyun oynadı ve kafa dağıttı. Artık gözlerini açamıyordu. Uyumak zorundaydı. Uyandığında rüya görmemişti ama ters giden bir şey vardı. Yerde duvar dibinde, bir battaniyenin üstünde uyumuştı. Şok olmuştu. Yatağa yattığını düşünüyordu. Yatağına baktı. Yatağında bir hemşire oturuyor, ona test yapılacağını söylüyordu. Bağırılmaya başladı. Yere oturmuş, elleriyle gözlerini kapatmış sadece bağırıyordu. Annesi ve babası içeri girdi. Fatih’in, ‘yatağında bir hemşire olduğunu’ iddia etmesi üzerine onu psikoloğa götürme kararı aldılar. Ona seçme şansı vermediler çünkü çok korkmuşlardı.

Fatih ilk seansında doktora yaklaşık üç metre uzaklıktaydı. Psikologla konuşmak, korkularını anlatmak onu rahatlatıyordu ama korkularını yenemiyordu. Eve dönerken yolda; saçlarını kazıtmış, küçük bir çocuğun maske taktığını gördü. İyice umudu kırılmıştı. Her gördüğü şeyin ona hastanedeki günlerini hatırlatacağını düşünüyor

ve bundan kurtulamayacağından endişe ediyordu. O çocuğun kanser gibi bir başka hastalığının olabileceğini biliyor ama maskeyi sokakta birinde görmekten bile rahatsız oluyordu. Evinde karantinası devam ediyordu. Camdan dışarıyı izlemek canını sıkıyordu. İnsanların rahat rahat gezmesi, birbirine sarılması ona hastanedeki kalabalığı hatırlatıyordu. Asla dışarıya çıkamayacağını düşünüyordu. Odanın dışındaki her yerin tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Sürekli ateş ölçer ile ateşini ölçüyordu. Ateşinin yüksek çıkmasını bekliyordu sanki. Taşıyıcı olduğunu, yakında hastalık belirtisi göstereceğini düşünüyordu. Karantina günlerini psikoloğa gideceği gün bekleyerek geçiriyordu. İkinci seansında psikolog Fatih'e ondan sonra hastasının olmadığını söyleyerek onunla daha çok ilgilenmek istedi. Seans çok iyi geçmişti. Fatih kırmızı ışıkta durduğunda kaldırımında yürüyen birinin öksürdüğünü gördü. Yeşil ışığın yanması beklerken birden aklına düştü. Öksüren kişi ona hastaneyi veya virüsü hatırlatmamıştı.

Çok mutluydu. Eve geldi ve ailesine olanları anlattı. 'Korkusunu yendiğini, artık ailesiyle vakit geçirebileceğini' söyledi. Evde bayram havası vardı. Güzel bir akşam yemeği yendi ve çay demlendi. Ailesiyle uzun zaman sonra televizyon izleyecek, muhabbet edecekti. Fatih ailesine başından geçen şeyleri anlatırken akşam haberleri son dakika haberiyle kesildi. Bütün kanallar Sağlık Bakanlığına bağlanmıştı. Ekranda Fahrettin Koca... Tarih 10 Mart. Çin'de başlayan COVID-19 salgını Türkiye'de bir kişide görülmüştür.

UMUT

Şüheda Açıkğöz

İnsanın hayatta çok mutlu olduğu anlar sayılıdır. Mesela, ilk tercih ettiği üniversite bölümüne yerleştiğini öğrendiği an, sevdiği insana “evet” dediği an, evladını kucağına aldığı an... Adım adım hepsini yaşamayı umut ederek son ana yaklaşıyoruz ama son anı kimseye yakıştıramayız. Bu en mutlu anlardan birkaçını Zehra da yaşadı ama en son yaşadığı an bir ömre bedeldi.

Bir kızı olacağı haberini, arkadaşının öğle arası için ayarladığı randevuda öğrendi. Doktor hanım “Pek güçlü bir kız olacak Zehra, aman dikkat et!” dedi. Hep birlikte güldüler. Muayeneden sonra Zehra hemen eşini aradı: “Ahmet bir kızımız olacak, çok heyecanlıyım. İzne çıkmak için dilekçemi de verdim.” dedi.

Zehra yoğun bakım hemşiresi olarak bir hastanede, eşi Ahmet de uçak teknisyeni olarak bir havayolu şirketinde çalışıyordu. İki yıllık evlilikleri bu minik kız sayesinde biraz daha olgunlaşacaktı.

Bu güzel haberin alındığı mutlu günde, haber ajanslarına bir son dakika haberi düştü: “Çin’de yeni tip bir virüs ortaya çıktı. Virüs öldürücü özellik taşıyor.” Dünya bu haberle çalkalanmaya başladı. Çünkü virüsün yayılması çok hızlı gerçekleşiyordu. Her ülke kendi önlemlerini almaya başladı. Durumu ciddiye alanlar daha sıkı tedbirler aldı. Türkiye erken önlem alan ülkelerden biriydi. Sağlık sistemi virüsü alt etmek için seferber oldu.

Zehra önce eşinin havalimanında çalışıyor olması sebebiyle evine gidemedi. Sonra çalıştığı hastaneye virüs taşıyan hastalar gelmeye başladı. İzne çıktığında evinde kendini karantina altına aldı. Bu kez de eşi eve gelememişti. Eşi, Zehra’nın temel ihtiyaçlarını kapıya bırakıyor ve gidiyordu. Yalnızlığı bir fırsata çevirmek için Zehra, çocuk gelişimi

kitapları okumaya başladı. Önceleri çok fazla kitap aldığını, okumaya zaman bulamayacağını düşünürken şimdi “Bu kitaplar bitince acaba ne okusam?” diye düşünmeye başlamıştı. Virüsle birlikte her şey altüst olmuştu ama insanın da böyle zaman dilimlerine ihtiyacı vardı. Elindeki kitaplar bittiğinde yenileri gelene kadar yapacak bir etkinlik buldu. Daha önce kitapta okuduğu bu etkinlik, kızı ve onun için çok özel olacaktı. Bu çalışmada, anne okuduğu masalı ya da anlattığı anıyı ses kaydı olarak kaydedecekti. Hem anne hem de bebek için ilerleyen zamanlarda dinlemek üzere yapılan çok değerli bir çalışmaydı. Zehra kızını kucağına alacağı o günün hayaliyle ilk kayda başladı:

“Kızım,

Benim minik prensesim. Dünyaya gelmek için nasıl bir zamanlama yaptın, bilemezsin. Neyse biz senin geleceğin günün hayaliyle yaşıyoruz. Baban ve ben senin için “Umut” ismini düşündük. Her planımızın başrolü sensin. Bunları bilmen seni şımartmasın, sen sadece ne kadar sevildiğini bil ve unutma. İsmine de karar verince Mars’a ailemizin ismini gönderdik: “Umut-Zehra-Ahmet ULAK.” Biraz zor günler geçiriyoruz ama hepsi geçecek. Sen geldiğinde eskisinden daha iyi olacağız. Seni daha iyi anlayabilmek, eğitebilmek için kitaplar okuyorum. Haberini aldığımdan beri her ne yapıyorsam hepsi senin için. Artık âdeta senin için nefes alıyorum. “Anne olunca anlarsın!” dedikleri bu galiba. Beslenme, spor daha önce düzenli olarak yapamadığım her şeyi senin için tam zamanında yapıyorum. Hiç sevmediğim balı bile yemeye başladım. Şimdilik babandan karantina sebebiyle ayırıyoruz, onun sesini duyamıyorsun. Güven veren o sesi duyduğunda pabucumun dama atılmasından korkmuyor değilim. ‘Kızlar babacı olur,’ diyorlar. Kıskanıyorum elbet. Neyse sen gel hele, bunları yüz yüze konuşuruz.”

Zehra bugünlük kaydı beyaz daire içindeki kırmızı kareye dokunarak sonlandırdı. Bir kez daha okumaya başladığı kitabı eline aldı, birkaç sayfa sonra uykuya daldı. Sabaha karşı öksürükle uyandı,

başucundaki bardaktan su içti. Sonra terlemiş olduğunu fark etti, ateşi de vardı. Sakin olmaya çalışıyordu ama insanın aklına hemen kötü şeyler geliyordu. Çalıştığı hastaneyi aradı, tedbir amaçlı test yapmanın iyi olacağını söylediler. Hastaneye ulaştığında eşini aradı: “Ahmet, sakin ol, sakin ol, iyiyim. Hastanedeyim, sadece test yaptırmak için geldim.” dedi. Ahmet, daha önce haber vermediği için eşine kızmıştı. Telefonu bir şey söylemeden kapatıp hastaneye gitti. Test sonuçları iki gün sonra çıktı; pozitif. Zehra karantinada olunca kimseyle görüşemedi. İlerleyen zamanlarda bebeği sezaryen ile almaya karar verdiler. Gebelik döneminde COVID-19’un bebek üzerine etkisi çok fazla bilinmiyordu ama sezaryen koronavirüs nedeniyle değil bebeğin rahimdeki duruşu nedeniyle yapılmıştı. Bebek sekiz gün kuvözde, Zehra da yoğun bakımda kaldı.

Umut hastaneden çıkınca babasıyla annesini evde beklemeye başladı. Zehra odaya çıkınca eşini görüntülü aradı. Umut’u gördüğünde, üçü birlikte evde oldukları günün hayalini kurdu. “Bu küçük kız annesini bırakıp da eve mi gitmiş? Bensiz takılın bakalım, siz şimdiden beni unuttunuz Ahmet!” dedi, gözleri doldu. Ahmet: “Umut uykusunda sürekli gülümsüyor, sanırım rüyasında seni görüyor.” dedi. Zehra artık hiçkırığa hiçkırığa ağlamaya başladı. “Sonra konuşalım,” diyebildi ve konuşmayı sonlandırdı. Hiç böyle hayal etmemişti. Birkaç saat sonra Zehra tekrar yoğun bakıma alındı ve çıkamadı oradan.

İsimler; kimlikte, evlilik cüzdanında, diplomada, mezar taşında, Mars’ta kaldı. Oysa daha izin kâğıdının altında, veli imzası bekleyecekti.

Bir Yıl Sonra

Ahmet, Umut’a sürekli Zehra’nın ses kayıtlarını dinletiyordu. Anne sesi dijital da olsa şefkat doluydu. Umut’un ilk kelimesi ‘baba’ oldu ama hemen ardından ‘anne’ dedi. Babasına annesinin sesini duymak istediğini söylüyordu.

Beş Yıl Sonra

Çinli bir firma ‘sanal gerçeklik ile var olan fotoğraflardan görüntü oluşturup, yapay zekâ ile var olan ses kayıtlarından görüntüyü konuşturabildikleri bir teknoloji geliştirdiklerini’ açıkladı. Ahmet bu şirkete elektronik postayla Zehra’nın tüm verilerini yolladı: fotoğraflar, videolar, ses kayıtları... Şirket bu zengin veri kaynağını, yapay zekânın cevap verme yetisini arttıracığı için kullanmak istedi. Gerekli çalışmaları yaptıktan sonra Ahmet’e bilgi verildi. Şirket İsviçre’deki fuarda, tanıtım gününe katılıp oluşturulan görüntüyü görüp konuşabileceklerini söyledi. Ahmet bunu en çok Umut için istiyordu. İsviçre’deki fuar alanına gittiklerinde Umut için üç farklı boyut olarak tasarlanan sanal gerçeklik gözlüklerinin en küçüğü seçti. Yine de babasının yardımı olmadan gözlüğü kafasında taşıyamıyordu. Ahmet’e de bir gözlük verilmişti. Sistem çalışmaya başlayınca kendilerini bir giyim mağazasının içinde buldular. Sonra Zehra’nın görüntüsü geldi. Beyaz bir tişörtü işaret ederek:

— Ahmet bunu Umut için alalım.

— O benim için çok küçük, ben artık büyüdüm, dedi Umut.

Programın daha geliştirilmesi gerekiyordu. Bu tip hatalar normaldi. Ahmet etrafı biraz buğulu görmeye başladı, gözleri dolmuştu. Karantina, hastane derken en son gerçekten görüştükleri o gün geldi aklına. O gün Zehra; “Daha cinsiyeti belli değil o yüzden her şeyi beyaz alıyorum, sonra renkli alırız.” demişti.

Son

Cervantes, “Zamanın silmediği anı, ölümün dindirmedeği acı yoktur.” demiş. Bazı anılar kayıt altında olduğundan silinmemişti ama ölüm hakkında Cervantes haklıydı. Zehra’nın gidişinden sonra Ahmet acıya duyarsız olmuştu.

YALNIZLIK KISKACINDA

Mirac Furkan Bayar

I. İnziva ve Buhran Babı

Sevmek, bir insanı sevmekle başlar her şey. Lakin bu toplumda her şey “kendini sevmekle” bitiyor.

Tüm dünyayı ansızın etkisi altına COVID-19 pandemisi nedeniyle gece gündüz çalışan Doktor Bay Ulubat, hastalarından geçen virüs ile hastalığa yakalanmış ve evinde karantinaya alınmıştı. Bu süreçte doktorların gösterdikleri olağanüstü fedakârlıkları yalnızca gönlü derin, kulakları yeğ, yüzü temiz ve bilge kişiler anlayabilirdi.

Bay Ulubat istemese de evine kapandı. Yalnızlık çöktü üzerine zamansız. Zaten yalnızlık, hep zamansız gelirdi. Pencereden dışarıya, korkunç karanlığa baktı. Derin bir sessizlik hâkimdi. Yıldızların ne kadar uzakta olduğunu düşündü, yıldızların birbirinden uzak kalmalarına içerledi. Gökyüzünün yüksekliği ve kuşların kanat çırpışı içindeki yalnızlık duygusunu artırmıştı. Bir uzak rüya gibi göründü gözlerine az ötedeki ıhlamur ağacı. Akşam vakti inen sessizlik çılgınlığını dinledi ve Araf'tan inercesine soluksuz boşalan yağmurun kokusunu içine çekti. Düşüncelerinde ise hâlâ sonsuz yalnızlık duygusu vardı. Sürekli kalabalık içinde kaybolduğundan bir anda yalnız kalmak zehir etkisi yapmıştı. Hayatın keşmekeşinde durup düşünmeyen insanlara zor gelirdi yalnızlık.

“Ah bu düşünceler, ah bu üşüten yalnızlık,” diye iç çekti.

Yalnızlık evin tam da orta yerine dumansız bir ateş gibi düşmüştü. Çevresindeki insanlar birer birer kül olmuştu. Sözler, yitip gitmişti. Deruni bir sessizlik içindeydi. Yaprakları yanmıştı, gözyaşları kurumuştü. Anılar bir bir hortluyordu paslı hafızasından. Okuduğu

kitaplar bile zamanın gergeffi ipliğinden sökülüyordu birer birer.

Yalnızlık ile ateş arasında ölüm dansı başlıyordu. Delilik ile velilik arasındaki bir sınırdı...

II. Kâsvet Kasrı

Kim bilir kaç gün, kaç saat geçmişti kendi ile baş başa kalalı. Vakit donmuştu, bir türlü geçmek bilmiyordu. Artık en yakın arkadaşı vehimler olmuştu. Sürekli geçmiş ile geleceğin muhasebesini yapıyor, hayatına onlarca yeni “keşkeler” ekliyordu. Hayatını dönüp dönüp okudu. Hece hece, satır satır...

“Bugün tecritte geçen günlerim sınırlı lakin gün gelecek elimde baston, titrek bacaklar ile katılacağım kimsesizler kervanına. Şu boyalı dünyanın renkleri günden güne solacak, umutlarım sonbaharda dökülen yapraklar gibi yerini kedere bırakacak ve sonunda hayali dünyam yıkılacak.”

Çok geçmeden, her gün bilinçsiz olarak aynı işleri yaptığını, aynı yolu izlediğini ve hemen hemen aynı sözleri sarf ettiğini fark etti. Hep aynı şeylerle çepeçevre sarılmıştı, hep aynılık, dehşet verici aynılık. Yine de bir yanı bu aynı şeyleri yitirme korkusunu taşıyordu.

Eline Yohanna İncil’ini aldı. Toz kaplamış kapağını derin bir nefesle üfledi ve ciğerine kadar inen toz zerreciklerinden dolayı birkaç kez öksürdü. İlk sayfayı açtı ve ilk sözü okudu: *“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. Başlangıçta O, Tanrı’yla birlikteydi. Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’suz olmadı. Yaşam O’ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar. Karanlık onu alt edemedi.”* Evet, belki başlangıçta söz vardı, oysa sözden de evvel yalnızlık vardı. Sonrası mı? Yine yalnızlık... Gün geldi sözler yalnızlığı unuttu. Bugün ise yalnızlık sözleri unutturuyordu.

Yalnızlığını bastırmaya çalıştıkça o karabasan gibi üzerine çöküyor, büyüyüp daha da güçleniyordu. Nutku tutuldu, ürperdi. Tüm derdi tek

bir kelimeye sığmıştı: Yalnızlık...

Elleri ile yüzünü yokladı. Yaşadığıma inanmak için can hasretiyle aynaya koştı. Ona baktıkça kendini gördü. Acılarını, nefretlerini, pişmanlıklarını gördü. Aynalar vehminde kayboldu. Süret, temiz ve saf olunca akis de o kadar berrak olurmuş. Lakin her gün önünden vurdumduymaz bir tavırla geçtiği ayna, bu sefer kendisini rahatsız edici ve tuhaf bir şekilde gösteriyordu. Aynada görünen sefil bir gölgeydi.

“Aynalar benim en büyük ızdırabım oldu. Vicdan olup dirildi karşımda, hapsetti beni en derin kuyulara. Kendimi kör kütük zindanlarda görüyorum. Küflenmiş anılar, en çığ hakikatler ve sersefil yaşanmışlıklar saf saf dizildi. Aynalar vehminde kayboluyorum. Aynalar benliğimin izlerini taşıyan bir sır mı? Efsunlu bir büyü mü? Yoksa ulvi bir mahkeme mi?”

Aynalarla bile bozuştı. Oysa aynalar sadece hayal dünyasından haleler yansıtır. Hakikatin aksedebileceği yegâne yer gönüllerdir. Aynayı aşk ile sırlamalıydı.

Sürekli kalabalıklar içinde yaşandığından bırak yalnız kalmaya düşünmeye bile alışkın değildi. Göğsünden boğuk hıçkırık çıktı, boncuk boncuk terledi. Cennetten kovulmuş bir melek gibi hissetti. Uzun ve çileli olan bu yolculukta çok sıkılmıştı. Tüm bedeni sarsıntı içindeydi, sanrılar hissetti sonra. Safrası yüzüne vurmuş, sapsarı kesilmişti. Dişlerini gıcırdatıyor, etrafı parçalayacakmış gibi süzüyordu. Bazen zevk çığlıkları atıyor anlamsızca, bazen de narsist bir edayla duruyordu aynanın karşısında. Gün geçtikçe kudurma ve çıldırma nöbetleri sıklaşıyordu. Mikhail Vrubel’in harikulade bir biçimde resmettiği İblis’in ta kendisiydi artık. Beyin humması geçiriyor, kısacak zaman zarfında yaşayan bir gölgeye dönüşüyordu. Hastalıktan bir deri bir kemik kalmış, ateşler içinde yatağa düşmüştü. Hayata son kez seslenirmişçesine ağzından şu kelimeler döküldü:

“Ah Yıldızlar! Ey bana arkadaşlık eden Ay! Bir bilseniz şimdi o kadar yalnızım ki!

Yüzümü nereye çevirsem beni gözlüyor:

Ey ecel sen de bil ki henüz keşfedilmemiş hazinelerim, yaşanmamış günlerim var.”

III. Diriliş Cezmi

Ateşler içinde sayıklar bir vaziyette can çekişirken penceresine bir Hüdühüd kuşu kondu. Uyku ile rüya arasındaki bir eşref saatinde Hüdühüd kuşunun garip garip ötüşünü duydu; dertli ve güzel, yana yakıla bir ötüşle. Bir şair edasıyla hakikati konuştuğunu hissetse de ne dediğini bir türlü anlamadı. Benliğini bırakıp gönülden dinlemeye başlayınca kelâmdaki sır tecelli etti.

“Yalnızlık, bir makamdır. İnsanın kendi iç dünyasına bir yolculuktur. Korkma çık yola...”

Telaşla yerinden fırladı. Hakikatli bir söz ok gibi tesirlidir. Çile çekmeden öze ulaşamaz. Küçük bir çiçek bile açmak için çile çeker. Bülbülün sesinin güzelliği bile derdinden gelir. Çektiği yalnızlık çilesi, kendi ile yüzleşme acısı ve düşünmenin verdiği sancı yolun sonunu görmesi için onu olgunlaştırmıştı. Artık açma zamanıydı, serpilmeliydi bahar gibi. Ansızın yalnızlığın metaforik yönden hayatın bir gereği olduğunu kavradı ve pencereye koştu, camı açıp, haykırdı:

“Yalnızlık bir ihtiyaçtır. Ekmek gibi, su gibi, tuz gibi...”

Loş, bir o kadar da kasvetli odada yalnızlık, bir tefekküre dönüştü. Bir düşünüm oldu, bir dönüşüm, hüznün ve kaygı, dua ile umut oldu.

‘*Tecrit*’ kasrı yerini ‘*tecell*’ rüzgârına bıraktı. Ruh ve fikir dünyasında kansız bir ihtilâl başlamıştı.

“Her insan kendi gök kubbesi altında yaşıyor. Bin insan bin kılık... Aynı göğün altından inleyen binlerce yalnızlık. Hiç kimsenin diğerini duymadığı sessiz bir uğultu.”

Gönlü yatışmış, öfke merhamete dönüşmüştü. Kendinden geçip, kendini bulmuştu. Yalnızlık ile yüzleşme gayzı bulmuştu kanında. İnsanlığın yalnız kalmak korkusuna hüznünlendi.

“Aslında yalnız kalan insan mı yoksa insanlık mı? Türkülerde hüüzün var. Gözlerde güvensizlik. O kadar çok yalnızlık şiiri var ki!” diye mırıldandı.

“Mutluluğun sırrını arayan insan yalnız kalmalı.” diye ekledi sonra.

Yalnız kalmayan insan nasıl hakiki mutluluğa erişebilir ki zaten. Yalnızlık düşünmektir, belki ansızın âşık olmaktır. Yalnız kalmalı, yalnız kalmaktan korkmamalı insan.

Ve yalnızlık yüreğine usulca dokundu. Hasret gibi, sevgi gibi. Tıpkı solan çiçeğin sapı gibi kendine yöneldi. Kim bilir belki de ahlâkın bozuk olduğu toplumlarda yalnızlık uhrevi bir şifadır. Dante'nin cehenneminin yaşandığı bu dünyada bulunmaz bir merhemdir. Yemliha'nın derin uykusundan bir dirilme ayinidir yalnızlık. Ve bilge bir tavırla yeniden yıldızlara seslendi:

“Kalp midir insana yalnız kalma diyen, yoksa vehimler mi beyni kemiren?”

Sahi nedir yalnızlık?

Bir mum alevine odun olmak mı yoksa kor bir od'a pervane olmak mı?”

HAYAT BÖYLE İŞTE

Korkmaz Uluçay

— Dikkatli git, biz de kaza yapmayalım şimdi...

— Merak etme Hocam... Üç senedir bir kez bile yapmadım, biliyorsun...

— Tamam, çok konuşma, diye takıldı gülümseyerek. “Zaten bu maskelerden dediğinin yarısı anlaşılıyor, hoş, maske yokken de anlamıyoruz ya. Konuştuğun gibi sürüyorsun ambulansı, çok hızlı; bi’ bakıyoruz: bitmiş, gelmişiz.”

— Sen biran önce inip içesin şu sigarayı diye acele ediyoruz, yine de yaranamıyoruz be Hocam, dedi İhsan şakayla karışık.

Severdi İhsan’ı. Okulu yarım bırakmıştı ama akıllı çocuktü. İlk yardım eğitimi de almıştı. Herkesi tanır, herkesi bilirdi ilçede... Ve tabii her sokağı. Zaten ilçe merkezini boydan boya geçmek on dakika bile sürmezdi.

Yedi dakika sonra olay yerine vardıklarında yan yatmış öteki ambulansı gördüler. “Ulan zaten iki tane var hastanede, yüzde ellisi perte çıktı şu an” deyip güldü Cengiz. Paramedik Şule çarptı gözüne hemen.

— Hocam, korona şüphesiyle kadını ve kızını aldık iki sokak öteden, yola çıktık, karanlıkta görmedik, yolun yan tarafı kazılıymış, birden devrildik.

— Geçen hafta kanalizasyon için kazdılar orayı, dedi İhsan. “Emniyet şeridi çekmişlerdi ama şimdi yok nedense.”

— Şoför Nazmi başını vurdu, kanattı, dedi Şule. “Ciddi değil, baktım, mahalleden biri arabasıyla ‘hastaneye götürüyüm ben’ dedi, yolladık. Yine mahallelinin yardımıyla sedye falan hepimiz çıktık

yukarıya. Şiddetli bir şey olmadı; sadece devrildik ama kadının karın bölgesinde kanama başladı. Neden anlamadım, tampon yaptım, uğraşırken siz geldiniz.”

— Tamam, dedi Cengiz, “Sen İhsan’la şu meraklıları uzak tut, ben hâllederim. O sırada trafikle çekici de ulaştı. Ambulansı düştüğü yerden çıkarmak biraz zaman alacaktı.

“Kadının bilinci kapalı, ama aldıklarında da öyleymiş zaten. Bu kanama nerden çıktı şimdi?” derken bunun bir bıçak yarası gibi göründüğünü düşündü. Yara derin değildi.

Sadece dokuz sene sürmüştü mutluluğu, sadece dokuz. Çok istemişti, çok dil dökmüştü evlenmeyi kabul etsin diye. Güzel kızdı, lisede sınıfın en güzel kızıydı ona göre. Okuldayken açılmamıştı ama seneler sonra tekrar karşılaşınca Zeynep’in çalıştığı devlet dairesinde, “Bu bir mesaj oğlum,” demişti kendi kendine. “Bir daha bu fırsat çıkmaz, değerlendir bunu. Doktorsun, gül gibi mesleğin var, senden iyisini mi bulacaklar?” Öyle demişti ama Zeynep’in annesi pek sıcak bakmıyordu olaya. O zamanlar pek anlam verememişti, çok seneler sonra kızına başkasını yakıştırdığını öğrenmişti. Yazlıktan komşuları Şennur Hanım’ın oğlu; Allah’tan Zeynep hoşlanmıyordu çocuktan.

Evlendikten bir buçuk sene sonra Zeyna doğdu. Aynı annesine benziyordu yani çok güzeldi. Zeyna beş yaşına girmişti ki o kötü hastalık çıktı Zeynep’te.

— Ben değil kızım, başka doktor amcalar yapacak ameliyatı. Üzülme sen, annen iyi olacak.

İyi olmadı Zeynep, zaten tüm vücudu sarmıştı hastalık. Çok uğraştılar, çok direndiler. O son bakışı yok muydu hasta yatağında... Kollarında öldü Cengiz’in. Karısı ölünce kimse bir şey demedi, hiç kimse. Kimsenin bir şey demesine gerek yoktu zaten. Yapamamıştı işte, kurtaramamıştı karısını. Zeyna henüz yedi buçuk yaşındaydı, bir

daha babasıyla hiç konuşmadı. Anneannesinin yanında kaldı hep. “Bu kadın zaten beni istememişti, Zeyna’yı da dolduruyor mu acaba bana karşı?” diye düşünürdü zaman zaman.

Ailesini tamamen kaybetmişti; hem karısını, hem kızını... İki sene hiçbir şey yapmadı. İstanbul artık ona iyi gelmiyordu. Gitmeli, kendini toparlamalı, sonra gelip kızını da almalıydı. Kendi istedi ambulans doktorluğunu.

— Valla biz memnunuz, diyordu İhsan. “Sizden değerli olmasın, İstanbul’dan kaçmak isteyen dolu doktor geliyor beldemize. Yazın kalabalık buralar ama kışın harika oluyor yani.”

Gerektiğinde acilde de görev alıyordu ama işi bitince kendini hemen hastanenin dışına atıyordu. Kapalı yerlerde pek duramıyordu artık, hastanede herkes bunu biliyordu.

İstanbul’dan uzaklaşmıştı ama kızının sözleri beyinde yankılanmaya devam ediyordu:

— Baba, annemi kurtarmayacak mısın? diye sormuştu annesini hayatta tutmak için uğraşırlarken. “Sen doktor değil misin?”

— Aaa, bizim ev, dedi kız. İhsan hastaneye çabuk varmak için kestirme bir güzergâh belirlemişti kendince, o yüzden önce kızların evinin önünden geçiyordu yeniden demek ki. Eski, boyasız bir ev. Işıklar açık kalmış.

— Baban, kardeşin yok mu? Akrahan falan, komşu?

— Babamla annem ayrı... Gönül teyze ve İsmail amca vardı komşumuz... Önce İsmail amcayı yatırdılar hastaneye, sonra da Gönül teyzeyi...

Cengiz, küçük kızın bahsettiği kişileri hatırladı. Adam dört gün önce koronadan ölmüştü. Karısının tedavisi ise yoğun bakımda devam ediyordu, bildiği kadarıyla entübe vaziyette... Sustu, söyleyip kızı korkutmanın âlemi yoktu şimdi.

— Başka? Teyzen, yengen falan?

— Halam var.

Telsizle hastaneye bilgi verdi: “Altı dakikaya oradayız.” dedi. Ambulans sirenini öttürerek hızla yol alırken İstanbul’da peşine takılan özel otolar geldi aklına Cengiz’in. Birisi ölüm kalım savaşı verirken kendini uyanık sanan öteki, trafikte hızlı gitmenin peşinde. “Hayat böyle işte” dedi. Bu sefer sesli söylemişti.

— Efendim Hocam? dedi İhsan.

— Yok bi’ şey

Kadına gereken müdahale hemen yapıldı. Öteki ambulansın şoförü Nazmi de iyiydi.

— Tomografisi iyi çıktı annenin. İki gün sonra belli olur test sonucu. Büyük ihtimalle korona değil... Kanaması da durdu. Doktor amcalar halleder geri kalanı, merak etme... Sen aramışsın ha 112’yi? Aferin sana...

— Evet, televizyonda görmüştüm. Annem iyi olacak mı?

— Olacak... Ben birazdan dönerim...

Devamlı hastanede duran iki polisten biriyle konuştu.

— Bak bu polis amcanın sorularını cevapla, ben buradayım.

Kız akıllıydı, halasının telefonunu ezbere söyledi sorulunca.

Acil servisten çıkarken yine sadece önüne bakarak yürüdü, kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak. Antipatik görünse de bu durum, bir yerde mecburiyetti.

— Hocam iyiydin gene, dedi İhsan.

— Sen de... dedi Cengiz.

— Kızın dediğine göre arada bir gelirmiş babası. Annesiyle kavga ederlermiş, dövüyormuş galiba. Dün yine gelmiş. Geldiğinde genelde Gönül teyzeye yollarlarmış kızı. Bu sefer kimse yok diye yollamamışlar

ama bakkala yollamışlar, borcu kapatmışlar. “Döndüğümde babam gitmişti, annem ağlıyordu, gece de ateşlendi, kendinden geçti.” diyor kız. Adam biraz para bulunca tekrar evlenmek istedi, kadın kabul etmeyince kavga ettiler belki, bıçakladı. Kadın, kız üzülmesin diye söylemedi herhâlde. Bilmiyoruz, arama emri çıkarıldı... Kızın halasıyla konuştum. Kardeşini boşadı diye kadından pek hoşlanmıyor ama kızı seviyor, “Bende kalsın tabii” dedi. Mesai bitince benim arabayla bırakacağız kızı halasına. Kaybolma bir yere, seni de evine atarım.

Gün ağarmaya başlamıştı. Uzaklaştı, hastanenin bahçesinde sakin bir yer vardı, oraya gitti. Bir sigara yaktı, derin bir nefes çekti. Kız yavaşça yanına geldi, iki metre kala durdu. Kızı görünce sigarayı avucunda saklamaya çalıştı. Sekiz yaşlarında falan olmalıydı, saçları örülmüştü. Daha önce fark etmemişti; elinde sıkı sıkıya tuttuğu küçük bir kadın çantası vardı, annesinindi herhâlde. Kendi kızı geldi aklına, o da annesinin kolyesini öyle sıkı sıkıya tutmuştu ameliyat süresince... Göz göze geldiler, zaten maskesi yüzünden sadece gözleri görünüyordu. Önce kız indirdi bakışlarını. Öylece durdu, teşekkür etmek istiyordu galiba. Sonra sessizliğini bozdu, hafif bir sesle:

- Sigara çok zararlı diyorlar, televizyonda gösteriyor hep...
- Biliyorum... Doktorum ben...

AYNA SÜSÜ

İsmail Terzi

“Leyla! Kimse yok mu? Onu kurtaracak kimse yok mu?”

Şoför Kazım’ın haykırışları Aydın’ın kanepede uykusunu bölüyor. Karısının adını duyunca irkilerek uyanan genç adamın gözü bir süre ekranda kalıyor. Uydunun kanal listesinde hangi ara bu kadar aşağı indiğini ve Yeşilçam filmlerinin tekerrür ettiği bu çaresiz yerel kanala nasıl ulaştığını hatırlamaya çalışıyor. “Dikiz Aynası” isimli filmin en acıklı sahnesinde, Sadri Alışık’ın hıçkırışları henüz son bulmamışken televizyonun sesini kapatıyor ve telefonuna uzanıp saate bakıyor. Sabahın dördü.

Bir umut Leyla’nın uyuduğu küçük odaya yönelip kapıyı yavaşça açıyor. Oda boş.

Karısını aramak düşüncesiyle yeniden salona yöneldiğinde eşikteki kedinin kuyruğuna basıyor. Hayvan cıyaklayarak kaçarken, Aydın ter içinde kalıyor. Sonunda ışıkları açıp telefonuna ulaştığında doğruca Leyla’yı arıyor. İki, üç derken her bir çalış giderek uzuyor. Cevap yok.

Genç adam yapacak başka bir şey bulamadığı için duşa giriyor. Bu sırada hâlen acıyan kuyruğunu kıvrıp gövdesinin altına saklayan kedicik ise uykusuna kanepenin arkasında devam ediyor. Aydın ve Leyla çiftinin evine üç yıldır neşe katan bu hayvanın ismi Müşür. Dünyanın son aylardaki seyrinden habersiz olsa da Müşür bu evde bir şeylerin değiştiğinin pekâlâ farkında. COVID-19 küresel salgınıyla birlikte ofisini eve taşıyan binlerce beyaz yakalıdan birisi olan Aydın, son dönemde evin kedisi için kişisel alan ihlalini temsil ediyor. Bir dijital ticaret sitesinde çalışan genç adam, birkaç ay öncesine kadar her sabah yedi gibi evden çıkar ve yarım gün boyunca ortalarda görünmezdi. Son dönemde ise evdeki çalışma masasından ayrılmıyor

ve günlerini bilgisayar başında siparişleri takip ederek ve pandemi yüzünden kilitlenen kargo operasyonlarının düğümlerini çözmeye çalışarak geçiriyor. Maskelerin, oyun konsollarının ve sağlıklı yemek tarifleri kitaplarının bu kadar revaçta olacağı kimin aklına gelirdi?

Aydın duştan çıktığında yeni bir günün doğmakta olduğunu fark ediyor ancak buna pek kayıt göstermeden mutfağa geçip porselen demliğe çay koyuyor. Taze demlenmiş çayın buharı, güneşi bekleyen sabah dakikalarını ısıtıyor. İlk yudumu alırken tüm düşüncesi bir kez daha istemsizce Leyla'ya kayıyor. Doktor olan karısının yoğun çalışma temposuna ve onu günlerce görmemeye alışkın olmasına karşın bu sabah bir şeyler göğsünü sıkıştırıyor.

Saatler sonra salondaki orta sehpanın üzerinde titreyerek çalan telefona uzanırken Leyla'nın aradığını düşünen Aydın, rehberde kayıtlı olmayan bir numarayla karşılaşınca gerginlik duyuyor. Birkaç saniyelğine boğazını açmaya çalıştıktan sonra telefonu yanıtlamakta gecikmiyor;

— Alo...

— Aydın Tunca ile mi görüşüyorum?

— Evet?

— Aydın Bey sizi eşiniz Dr. Leyla Hanım'la ilgili arıyorum. Kendisine COVID-19 pozitif tanısı kondu. Genel durumu iyi ancak solunum sıkıntısı baş göstermesi üzerine kendisini yoğun bakımda izlemeyi doğru bulduk. Önümüzdeki dört beş gün boyunca yoğun bakımda kalabilir. Hastanın son iki haftada yakın temas kurduğu kişilerle alakalı olarak Sağlık Bakanlığı size ulaşacaktır. Leyla Hanım'la en son ne zaman görüşmüştünüz?

— Belki biliyorsunuzdur, diye başlıyor Aydın ve devam ediyor:

— Kendisi Pandemi Yoğun Bakım Servisinde doktor olarak görev yapıyor. Uzun süredir eve gelmedi, nöbet saatleri dışında hastanenin misafirhanesinde kalıyordu. Tam olarak kaç gün bilmiyorum fakat

Leyla'yı epeydir görmedim.

— Peki bu süre zarfında görüştüğü başka birisi oldu mu?

— Zannetmiyorum.

Aydın telefon görüşmesinin devamında bir dizi iyi dilekler ve kaygısızlık telkinleri duyarken ruhunun sıkıştığını hissediyor. Sadri Alışık gibi “Leyla! Kimse yok mu? Onu kurtaracak kimse yok mu?” diye haykıracağı geliyor ancak tüm gücü incecik bir kanalla bedeninden çekilirken koltuğa yığılıp sızıyor.

Kendine geldiğinde ne yapacağını bilememekten uyuşmuş zihnini uyandırmakta güçlük çekiyor. Haftanın hangi günüydü? Ayın kaçıydı? Telefonun ekran kilidi şifresi neydi? Aktüel bilgiler birkaç dakika sonra yerlerini aldığı anda, Leyla'nın ailesini arayacağı geliyor ancak son saatlerde hissettiklerinin kayınpederi ile kayınvalidesinin yaşlı bedenlerine fazla gelebileceğinden korkup bu düşünceden vazgeçiyor. Leyla'nın okuldan arkadaşı olan ve kendisiyle aynı serviste çalışan Doktor Aydın'ı aramaksa daha rahatlatıcı geliyor ve telefonuna uzanırken bunu neden daha evvel düşünemediğini sorguluyor.

— Aydın merhaba, umarım rahatsız etmiyorum?

— Olur mu rahatsızlık, buyur Aydın, diye yanıtlayan doktorun sesinden Leyla'nın durumuyla ilgili farkındalık ve empati duyguları yayılıyor.

— Haberi aldığını düşünüyorum, onu görmem mümkün olur mu?

— Maalesef Aydın. Ama merak etme, ben sık sık ziyaret ediyorum. Daha iyi hissettiği ilk anda seni arayacaktır.

— Peki ben oturup bekleyecek miyim?

— Şu an için yapılabilecek başka bir şey yok. İçin rahat olsun, Leyla bana emanet. Şimdi bekleyen hastalarım var. Seni daha sonra arasam olur mu?

Aydın anlamlı bir cevap vermeden teşekkür edip telefonu kapatıyor. Şu an için yapılabilecek başka bir şey yok... Bu cümleyi

birkaç kez sayıkladıktan sonra yerinden kalkıp üstüne bir şeyler geçiriyor ve haftalardır kullanmadığı vestiyerden bir çift ayakkabı alıp kendisini dışarı atıyor. Şu an için yapılabilecek başka bir şey yok... Otomobiline biniyor ve şehrin tıp fakültesi hastanesine doğru sürmeye başlıyor. Camı sonuna kadar açtığında yüzünün yarısını kapatan maskenin boşluklarından içeri temiz hava süzülüyor.

Bir trafik lambasında durunca çevreyi kayıtsızca izlemeye koyuluyor. Otomobillere ayna süsü gibi asılmış maskeler dikkatini çekiyor. Dikiz aynalarında sallanan maskeler... Maskeler boşlukta usul usul sallanırken otomobillerin içinde insanlar gündelik sohbetlerini sürdürüyor, gülüşüyor. Derken arkadan yükselen korna sesiyle yeşilin yandığını fark eden Aydın hızla hareket etse de aklı az önceki manzarada kalıyor. Yol boyunca, otomobillere meraklı bir çocuk gibi yanından geçtiği her otomobilin içine bakmaktan kendisini alamıyor. Gözü ayna süsü gibi asılmış maskelerde. Dikiz aynalarında sallanan maskelerde... Bugün onu Leyla'sından alıkoyanın ayna süsleri olduğunu düşünmekten kendisini alamayıp derin bir hiddet duyuyor.

Hastanenin önündeki caddede durup otomobilden iniyor. Pek azı karanlık olan pencereleriyle koca bina bir mozaik gibi ışıltıyor. Yüzü hastaneye dönük dikilirken bu ışıklardan hangisinin Leyla'nın yüzünü aydınlattığını düşünüyor. Otomobiline dönüyor, bir not yazıyor ve Leyla'yı zaman zaman işe bıraktığı servisin girişine sürüyor.

Aydın'ın yüzüne aşına olan güvenlik görevlisi otomobili görünce acıma ve yardımseverlik duygularıyla yoğrulmuş bir yüz ifadesi takınarak yaklaşıyor ve maskesini düzelttikten sonra cama eğiliyor. Aydın, görevliye küçük bir not uzatıp Doktor Aydan'a iletmesini rica ediyor. Adam başta tereddüt etse de kâğıdı alıyor ve başıyla onaylıyor.

“Aydan merhaba, servisin girişindeki güvenlik görevlisine sana götürmesi için bir not teslim ettim. Notu Leyla'ya iletebilir misin? Teşekkür ederim.” Aydan telefonuna gelen mesajı gördüğünde güvenlik görevlisi Hüseyin teslimatı çoktan tamamlamış oluyor. Böylece Aydan

üzerine dezenfektan püskürttüğü kâğıdı Leyla'nın yatağının başına, görebileceği bir yere bırakıyor.

Doktor Leyla saatler sonra biraz daha iyi hissederek gözlerini açtığı anda doktor olmakla hasta olmak arasındaki çizginin düşündüğünden daha ince olduğunu duyumsuyor. Bu nasıl olabildi? Onca önleme, gayrete rağmen virüsün kendisini bulmuş olması durumunu üzüntüden çok şaşkınlıkla karşılıyor. Derken Aydın'ın notu dikkatini çekiyor. Yazının mürekkebi dezenfektan yüzünden hayli dağılmış olsa da kelimeleri seçebiliyor;

“Canım Leyla. Hepsi geride kalacak. Hepsi geride kaldığında yine Sakız Adası'na gideceğiz. Yine damla sakızı toplayacağız. Aydın.”

Dört ay sonra...

Feribotun platformu zemine ulaştınca Leyla otomobilini çalıştırıp usulca ilerliyor. Feribottan indiğinde turistik yerlere ulaşılan ilk anlarda yaşanan genel şaşkınlığı, nereye gideceğini bilememe hâlini göstermeksizin hızla yol alıyor. Yol sahil boyunca kıvrılırken camın açıklığından kabine mis gibi damla sakızı kokusu giriyor. Kokunun kaynağına ulaştığında duruyor, biraz damla sakızı satın alıyor. Yüzünün yarısını kapatan maskenin varlığına karşın, satıcı kadın Leyla'nın gözyaşlarını fark ettiği için diyalogu uzatmıyor.

Gününü adada geçiren Leyla akşamın erken feribotuyla geri dönüyor ve İzmir'e kadar mola vermeksizin ilerliyor. Kocasına ulaştığında hava çoktan kararmış oluyor. Damla sakızlarını ve Aydın'ın kendisine aylar önce yazdığı notu bir fileye koyduktan sonra toprağı hafifçe okşuyor ve fileyi okşadığı yere bırakıp mezarlıktan koşar adımlarla uzaklaşıyor.

BEYAZ MELEK

Menekşe Bingöl

Uyandığında güneş doğmak üzereydi. Gözlerini açıp etrafına baktı. Bir an akşam mı sabah mı olduğunu anlayamadı. Ne zaman uyduğunu hatırlamaya çalıştı. Sağına döndü, eşi yanındaydı. Komodine uzanarak eşinin kol saatini aldı, saat beşi gösteriyordu. Uyuyalı henüz dört saat olmuştu. Oysa ne kadar da yorgun ve uykusuzdu yatarken. Son günlerde gece-gündüz, uyku-uyanıklık, yorgunluk-dinlenme hepsi birbirine karışmıştı. Dört yıldır yoğun bakım hemşiresi olarak çalışıyordu Melek Hemşire. Tempolu çalışmaya alıştı aslında. Ama bu seferki farklıydı. Stres, gerginlik, üst üste tutulan nöbetler ve hayatını tehdit eden riskle burun buruna olmak... Yataktan doğruldu. Ne zamandır kitap okumaya vakit bulamadığını düşündü... Kitabını aldı bir süre nerede kaldığını anımsamaya çalıştı. Birkaç sayfa okuyabildi ancak... Zihnini saran düşüncelerden sıyrılamıyordu bir türlü... Kitabı kapatıp kenara koydu... “Allah’ım lütfen uyanalım artık bu kabustan,” diye geçirdi içinden. Eski tadı yoktu hiçbir şeyin. İnsanlar birbirinden korkup kaçır olmuştu. Bir belirsizlik sarmalında gelecek günlerin daha iyi olmasını ummaktan başka bir şey yapmak gelmiyordu kimsenin elinden. Ve verilen talimatlara uymanın dışında...

Hemen her yerde kişisel mesafe uyarıları, hijyen kurallarını hatırlatan yazılar, görseller, dışarıda maskeli insanlar, bomboş caddeler bir korku filminin içinde olduğu düşüncesini uyandırıyor insanı. Belki de ilk kez tüm dünyanın ortak bir gündemi vardı; koronavirüs... Tüm planlar, geleceğe dair umutlar ciddi yara almıştı. Bir anda tepetaklak olan hayatları düşündü. İşini kaybeden, dükkânını kapatan birçok tanıdığını geçirdi aklından ve yaşadıkları psikolojik süreçleri, travmaları. Eşi de esnaftı ama o şanslı olanlardandı neyse ki. Medikal

ürünlere hiç bu kadar ihtiyaç olmamıştı ne de olsa. Zor durumda olan tanıdıklarına yetişmeye çalışıyordu elinden geldiğince. Ne acılar yaşıyordu, çoğu yaşanamıyordu bile. Kimse birbirine sarılıp teselli veremiyordu. Yolcu ettiklerini düşündü sonra, kimini evine kimini sonsuzluğa...

O gün hastaneye gitmedi. Günlerdir tutulan nöbetlerin ardından dinlenebilecekti nihayet. En azından bedenlen. Zihni dinlenmesine izin vermiyordu zira. Kâh yoğun bakım ünitesinde kâh hastane koridorlarında dolaştırıyordu onu. Ertesi gün hastaneye gittiğinde Nadide Hanım adında yeni bir hastanın geldiğini duyunca hemen gidip görmek istedi. Nadide, annesinin adıydı ve annesinden başka bu isimde biriyle ilk kez karşılaşılıyordu. Daha garip olanı annesini tam bir yıl önce bugün kaybetmişti ve geçen bir yılı, son nefesinde annesinin yanında olamadığı için kendisini suçlayarak geçirmişti. Melek Hemşire kendini bildi bileli, annesi astım hastasıydı. Kim bilir kaç kez şahit olmuştu yaşadığı krizlere. En çok da bundandı bu serviste çalışmak istemesi. Bu hastalıkla boğuşan insanların solunum sıkıntısını gidermeye çalışırken annesine nefes oluyor gibi hissediyordu kendisini.

Nadide Hanım yirmi dört saat uyutulmanın ardından uyanmıştı nihayet. Melek Hemşire:

— Günaydın, iyi görünüyorsunuz, dedi.

Nadide Hanım şöyle bir etrafını süzdü. Melek Hemşire:

— Endişelenmeyin lütfen, her şey yolunda, dedi.

— Yo endişelenmedim. Sadece bir an öldüm mü acaba diye düşündüm, başucumda bir melek görünce. Melek Hemşire gülümsedi. Bu iltifat çok hoşuna gitmişti. Oysa o, bu koruyucu elbiseler içinde kendisini kovanlardan bal toplayan arıcılar gibi hissediyordu. Her gün bu kılığa girmek en az yarım saatini alıyordu. Yüzü de görünmüyordu üstelik.

Nadide Hanım:

— Bir insanın ses tonu, konuşma şekli onunla ilgili fikir veren en güçlü ipucudur, dedi.

— Teşekkür ederim, dedi Melek Hemşire.

Hastalardan her gün takdir alıyor, minnet duygularını ifade ettikleri sözler işitiyordu esasında. Ama bu sözler ruhunu bir başka okşamıştı. Nadide Hanım'ın durumu iyi görünüyordu ama ihtiyaten birkaç gün daha kalacaktı yoğun bakımda. Bu arada yaşadığı bina karantinaya alınmış, sağlık görevlileri tarafından ziyaret ediliyor, gerekli tetkikler yapılıyordu.

— Bizimkiler ne durumda acaba, diye sordu Nadide Hanım.

— Ben haber alıp bilgilendireceğim sizi, merak etmeyin.

— En çok Cevriye merak etmiştir beni eminim.

— Kızınız mı?

— Yo hayır, dedi Nadide Hanım gülerek, 'arkadaşım.' Ve ekledi:

— Vefalı arkadaşım... Eşim hayattayken de sık sık ziyaret ederdi sağ olsun ama eşimin vefatından sonra bırakmadı beni, temelli yerleşti. Yalnızlıktan ne kadar korktuğumu en iyi o bilir. Cevriye'm...

— Ben fosforlu derim ona. Pek bir bakımlıdır, havalıdır. Yürürken yan yan basar. Sağı solu belli olmaz. Bir bakarsın şen şakrak, anlatır da anlatır. Sabaha kadar otururuz bazen. Bazen de uyanır ve günaydın bile demez, dönüp yüzüne bakmadan öylece geçip gider yanından... Ben alıştım artık onun bu hâline, olduğu gibi kabul ettim. Ben selam veriyorum o canı isterse karşılık veriyor.

— Demek bir arkadaşınızla yaşıyorsunuz, ne hoş.

— Yo sadece o değil, bir de Süleyman Bey ile Şerife Hanım var. Onlar da geldiler sonra. Ev sahipleri kapının önüne koyunca onlara da açtım evimi. Görsen çok tatlılar... Ben birbirlerine bu kadar âşık bir çift görmedim. Sabahtan akşama kadar göz göze birbirlerine şarkı söyleyip dururlar. Biz bazen Cevriye ile birbirimize bakıp güleriz.

— Son bir kişi kaldı bahsetmediğim.

— Bir kişi daha mı var?

— Dedim ya yalnızlık benim en korktuğum şey. En çok da yalnız ölmek. Ölürlen elimi tutacak birinin olmamasından korkarım.

Annesini düşündü Melek Hemşire. O da korkar mıydı acaba yalnız ölmekten? Yanında olabilseydi ne derdi, ne isterdi kendisinden? “İyi bir insan ol, ben başka bir şey istemem senden,” derdi hep... Yine öyle söylerdi belki de... “İyi insan olmayı başarabildim mi acaba?” diye geçirdi içinden. Ya iyi bir evlat? Annesinin tek çocuğuydu ve elini tutamamıştı o giderken. Nadide Hanım’a sordu:

— Çocuklarınız yok mu peki?

— Yok hayır. Çok istedik ama biliyorsun, O’nun dediği oluyor. Zamanla kabulleniyor insan yapacak başka bir şey olmayınca.

— Senin var mı çocuğun? Evlisin değil mi? diye sordu Nadide Hanım.

— Evet, evliyim, üç yıl oldu ama çocuk düşünmedik.

— Bence hemen düşünmelisin, en az iki tane; çocuk kadar güzel bir şey var mı? Anne olursun düşünsene. Bir kadının başına gelebilecek en güzel şey...

— Bilmem belki de, dedi Melek Hemşire...

— Bir kişi daha var demiştiniz?

— A evet, ‘cam güzeli’ diyorum ben ona. Mutfağın penceresi sokağa bakıyor. Sabahtan akşama kadar camda oturup sokağı seyreder. Ben yemek yaparken dışarıda olup bitenleri anlatır bana. Hiç canım sıkılmaz. Biraz tembeldir ama güzelliği bütün kusurlarını örtüyor, diyebilirim. Bazen, “Ayaktayken bir bardak su versen n’olur sanki?” der. Hemen işimi bırakır götürürüm suyunu. Dedim ya biraz tembel ama ben hepsini çok seviyorum. Bir sorarsan sevinirim iyiler mi? diye.

— Tabii hemen sorup haber vereceğim size...

Melek Hemşire izin isteyip ayrıldı Nadide Hanım'ın yanından. İlk yapacağı şey gidip Nadide Hanım'ın arkadaşlarıyla alakalı bilgi almak olacaktı... Görevliler henüz dönmüştü. Hemen sordu. Daire numarasını söyledi.

— O daire boştu. Kapıyı çaldık açan olmadı.

— Emin misiniz, dedi Melek Hemşire.

— Dört kişi daha yaşıyormuş orada. Başlarına bir şey gelmiş olmasın.

— Kapıyı ısrarla çaldık, kimse çıkmayınca da döndük. Belki de bir yakınlarının yanına gittiler.

— Belki de, dedi Melek Hemşire. Ama içi hiç rahat değildi.

O gün eve gittiğinde aklında Nadide Hanım ve arkadaşları vardı. Evde yoklar mıydı gerçekten. Kendisini huzursuz hissetti. Eşi canının sıkkın olduğunu fark edince son günlerde sık sık tekrarladığı konuyu açtı yine. Melek Hemşire'nin işi bırakması için ısrar ediyordu. Onun için endişe ettiğini, çok büyük risk aldığını çok yorulduğunu söylüyor, bırakırsa çok daha mutlu olacağına inandırmaya çalışıyordu. Melek Hemşire ilk kez bu kadar net konuştu:

— Bir daha bu konuyu açmanı istemiyorum. Benim için endişelendiğinin farkındayım ama ben işimi seviyorum ve bana en çok ihtiyaç duyulan bir zamanda kaçıp gidemem, bırakamam anlıyor musun? Üstelik bırakırsam daha mutlu filan da olmayacağım.

Eşi ısrarının bir sonuç vermeyeceğini kabullenmişti bu kez. Sessizce yemeklerini yediler ve çok geç olmadan yattılar. Oysa bugün yaşadığı garip rastlantıyı anlatacağı eşine. Hissettiği duyguları paylaşacaktı. Ve merakını. Ama konuşmak istemedi canı. Beynini kemiren düşüncelerle baş başa kalmıştı işte. Nadide Hanım'ın arkadaşları iyiler miydi acaba? Gitmişler miydi gerçekten? Evdelerse neden açmamışlardı kapıyı?

Melek Hemşire hastaneye geldiğinde rutin işlerini bitirip bir an önce Nadide Hanım'ın yanına gitmek istiyordu. O gün Nadide Hanım'ın

hastanedeki üçüncü günüydü. Yanına gittiğinde gülümseyerek karşıladı onu.

— Merhaba bugün de iyi görünüyor muyum ne dersin?

— Evet, gayet iyi görünüyorsunuz, dedi Melek Hemşire.

— Peki, bir haber var mı bizimkilerden?

— Ben de onu soracaktım size. Arkadaşlar kapıyı çalmışlar ama çıkan olmamış. Başka bir yere gitmiş olabilirler mi acaba?

— Hiç sanmıyorum, dedi Nadide Hanım. “Hem onların benden başka kimsesi yok ki aynı benim onlardan başka kimsem olmadığını gibi...”

— Bugün ben de gideceğim. Bir kez daha çalarız kapıyı.

Nadide Hanım çantasına uzandı, anahtarını çıkarıp Melek Hemşire’ye uzattı.

— Rica etsem içeri girip bir bakar mısınız?

Melek Hemşire önce almak istemedi anahtarı.

— Lütfen, dedi Nadide Hanım, “Bu iyiliği yapın benim için...”

— Peki, dedi Melek Hemşire, anahtara doğru uzanırken.

Binanın önüne geldiklerinde hemen sokağa bakan pencereye çevirdi başını Melek Hemşire. Kocaman cumbaları olan pencerede kimse yoktu, pencere kapalıydı. Yüksek girişi olan daireye birkaç merdiven çıkarak ulaştılar. Tekrar çaldılar kapıyı. Hayır, kimse açmıyordu işte. Melek Hemşire anahtarı çıkardı, kapıyı açtı ve iki arkadaşıyla birlikte içeri girdiler.

— Kimse yok mu? diye seslendi kötü bir manzarayla karşılaşmaktan korkarak. “Bakar mısınız kimse yok mu?”

— Yok işte, dedi arkadaşları “burada iki muhabbet kuşundan başka kimse yok...”

Salondan başka iki oda daha vardı ve oralar da boştu. Mutfak tarafından bir kedi görüldü ve onlara dönüp bakmadan yanlarından

geçip gitti. Yan yan yürüyerek.

— Ha bir de kedi varmış, dedi arkadaşı.

Melek Hemşire hemen mutfağa koştu. Camda bir çiçek vardı. “Su ister misin?” diye sormadı bile, “ayaktayken bir bardak su verse n’olurdu sanki...”

Çiçeğin suyunu verdikten sonra salona dönüp:

— Evet, arkadaşlar gidebiliriz, dedi. Kedinin ve kuşların da yemini kontrol edip çıktılar.

Melek Hemşire hastaneye döndüğünde Nadide Hanım’ın iyi olmadığını öğrendi. Yanına gitti, uyuyordu. Birkaç dakika sonra gözlerini açtı. Soru sorar gibi baktı Melek Hemşire’nin yüzüne...

Melek Hemşire gülümseyerek:

— Merak etmeyin hepsi çok iyi, çok da selamları var size, dedi.

Nadide Hanım nefes almakta zorlanıyordu. Gülümsedi. “Deli kız” dedi.

Akşama doğru Nadide Hanım ağırlaşmıştı. Doktor çok da ümitli konuşmadı.

Bugün Melek Hemşire’nin nöbeti yoktu. Arkadaşından onun yerine nöbet tutmayı rica etti. Arkadaşı için çok da düşünülecek bir teklif değildi bu. Nadide Hanım’ın geri dönmeyeceği anlaşılmıştı artık. Melek Hemşire Nadide Hanım’ın elini tuttu ama gözyaşlarını tutamıyordu. Elini sıktığını hissetti. Sanki “burada olduğumu biliyorum” der gibi, “korkmuyorum...” der gibi. Sonra gevşetti ellerini.

Sabah olduğunda Melek Hemşire’nin eline bir not tutuşturdu arkadaşı.

— Dün sen yokken Nadide Hanım sana verilmek üzere yazdı bu notu.

Açıp okudu merakla:

“Hoşça kal Melek Hemşire. Bu notu okuduğuna göre ben yola

çıkılmışım demektir. Senden isteğim Cevriye'ye, Süleyman Bey'le Şerife Hanım'a ve Cam Güzeli'ne sahip çıkman. Onları sevmen. Umarım çocukların da sever. Kedileri, kuşları ve çiçekleri seven insandan bu dünyaya sadece iyilik gelir.

MASKELİ HAYAT

Ebru Toktar

Akşam güneşi batmıştı yüreğine. Önce bakışları bulutlandı, sonra kızıla boyanan yalnızlığı adım adım içini kapladı. Yalnızlığı, bir de ona eşlik eden korkunç sorular zihnini felç ediyordu. İşte o zaman içinde çağıldayan nehir, gözlerinden taşıyordu.

Ayşen ve Sıla ile buluştu. Sıla, İtalya'dan yeni gelmişti. Hem yemek yiyor, hem Sıla'nın Venedik ve Roma'daki izlenimlerini, yemekten daha büyük bir iştahla dinliyorlardı. Sıla, İstanbul'un tarihsel zenginliklerinin Haçlı Seferleri sırasında yağmalanmasından duyduğu üzüntüyü içlenerek anlatıyordu:

— Arkadaşlar ne kadim topraklarda yaşıyoruz. Kimlere ev sahipliği yapmışız, ne büyük güzellikleri başka diyarlara kaptırmışız. Öğrendikçe kahroluyorum. Venedik'teki San Marco Kilisesi'ndeki büyük kapıyı taçlandıran ve zafer arabasını çeken o muhteşem dört bronz at heykeli o kadar görkemli ki gözlerime yıldız doldu! İstanbul, Konstantinopolis iken ne zulümler yaşamış, bir bilseniz! Haçlılar, şehrimizi yağmalamış ve birçok eseri Avrupa'ya götürmüş. Sultanahmet'te şimdi At Meydanı olan yer esasında Konstantinopolis Hipodromu'ymuş. Devrin imparatorları bu hipodromun ihtişamlı yapılarla boy göstermesini istemiş. Bu büyük meydanı süsleyen anıtların en ünlüsü “Quadriga” adı verilen zafer arabasını çeken dört bronz at heykeli... İşte Venedikliler maalesef bu at heykellerini beraberinde götürmüş ve kendi şehirlerinin koruyucusu San Marco'ya adamışlar. Şimdi bu atlar San Marco Kilisesi'nin en güzel yerinde zafer koşusu yapıyor. Keşke İstanbul'da kalsaydı. Hep beraber istediğimiz zaman gidebilirdik!

İçlerindeki en melankolik kadın Ayşen'di. Herkesin bildiği ama

gölgede tuttuğu gerçekleri eğmeden bükmeden söyleyen de oydu:

— Kuzum elimizin altındaki hangi güzelliklerin değerini biliyor, hangisini ne kadar sıklıkla ziyaret ediyoruz ki! Bir alışveriş merkezi aşkıdır sürüp gidiyor, plazalarda buluşuyor, beton yığınlarında yaşıyoruz. Sultanahmet'teki o Dikilitaş'ı görmeye gittin mi? Deniz Atı Broşu'nu hatırla. Kanatlı Denizati Broşu, Uşak Arkeoloji Müzesinden çalındığında ne kadar üzümüştük. Peki, daha önce gitmiş miydik müzeye? Hayır! Sonra Almanya'da bulunup ülkemize tekrar getirildiğinde bayram havası dolmuştu içimize. Anadolu Medeniyetler Müzesinde sergilenmeye başlayınca hemen dibinde bulmuştuk kendimizi. Galiba sahip olduğumuz güzelliklerin pırlıltısını kaybetmeden göremiyoruz!

Konuşmaları sessizce dinleyen Deniz, dalgındı. İssız bir orman gibi ürperti ile doldu. İçindeki yarasalar kanatlanmıştı. Kaybedilen şeyin birden en arzu edilen şeye dönüşmesi fikrine daldı... İnsanoğlu ne kadar zalimdi. Yakıp yıkıyor, sonra yeniden yapıyordu. Çiçekleri dalından kopardığı gibi yapıldığı yerde göz kamaştıran eserleri de köklerinden koparıyordu. Yaşadığı doğanın havasını kirletiyor, sonra oksijeni bol yerlere kaçıyordu. Tertemiz toprakları kirletip sonra organik yiyecek derdine düşüyordu. Doğal dengeyi bozuyor, sonra kol gezen hastalıklarla meşgul oluyordu...

Deniz, o akşam, bu düşüncelerle eve döndü. Saat 22.00 gibiydi. Yorgundu. Annesi evde onu bekliyordu. Dışarı çıktığı akşamlar, beklememesi için ne kadar ısrar ederse etsin, annesi daima gülümseyerek onu karşılamaktan hoşlanıyordu. Babası, dört yıl önce bağırsak kanserinden ölmüştü. Annesi Asiye Hanım, güçlü, simsiyah kor gözleri ile daima kararlı ve hep ileriye bakardı. Eşi öldüğünde ne kadar üzülürse üzülün Deniz için acılarını da gömmüştü. Uzun kirpikleri, bazen nemlenir bazen derin bakışlar fırlatırdı. Ama tunçtan iradesi daima gözlerine aksederdi. Evlerinde kederin değil umudun nabzının atmasını istiyordu. Bu yüzden matem yerine güneşi seçti.

Perdeleri daima açık tutar, ışığın içeri hücum etmesini sağlardı. O evde serpilene aydınlık, damla damla yüreklerine akardı. Tercihler, hayatın rotasıydı! O da bu rotanın kaptanı!

Deniz, otuz yaşını henüz geride bırakmıştı. Annesini yalnız bırakmak istemediği için gönül gözünü bağlamıştı. Kardeşi yoktu. Derin bir saygı duyduğu annesini kaybetmekten ödü kopardı. Asiye Hanım'ın çınar ağacı gibi iradesi Deniz'in yüreğinde kök salmıştı. Babasının ardından eğilmeden yollarına devam ediyorlardı. Hayatlarına perde çekmeyen annesi sayesinde içindeki kandil ışığı hiç sönmemişti. Hacettepe Üniversitesinden beri kopmadıkları Sıla ve Ayşen can dostlarıydı. Beraber tatile gidiyor, sık sık bir araya gelmekten mutluluk duyuyorlardı. Misafirperverliği ile nam salmış Asiye Hanım, Sıla ve Ayşen'i sık sık evlerine davet eder, en sevdikleri şeyleri pişirmekten mutluluk duyardı.

Deniz, arkadaşları ile buluştuğu akşam eve döndüğünde nedense kendini çok yorgun hissetti. Koltukta bekleyen annesini öptükten hemen sonra yatağa attı kendini...

Sabah uyandığında vücudunun yandığını ve yastığının alev topu gibi sıcak olduğunu fark etti. Güç bela ayağa kalktığı anda tüm kaslarını saran garip bir ağrı duyumsadı. Annesine seslendiği sırada boğazını kuş tüyü gibi gıcıklayan bir tuhaflıkla irkildi. Asiye Hanım, inlediğini duyduğu kızının hemen yanı başında bitiverdi. Deniz, alevler içinde titriyordu. Ateş ölçer, 'otuz dokuz' dereceyi gösteriyordu. Asiye Hanım, hemen elbiselerini incelediği kızının başına ıslak bez koyarken, her zamanki el çabukluğu ile yoğurtlu çorba kaynatıverdi. Midesi bulanana Deniz, hiçbir şey yiyecek durumda değildi.

Kızının durumundan şüphelenen Asiye Hanım, hemen sağlık ocağını arayarak Deniz'in durumu hakkında bilgi verdi. Doktor, Parol verilmesini ve ateşin düşmemesi hâlinde kendisine mutlaka bilgi verilmesini tembihledi.

Deniz, gün boyu uyudu. Kızı için endişelenen Asiye Hanım, sık sık

Deniz'in başına koyduğu bezi ıslatıyordu. Kızının uykuya dalmasının ardından televizyonu açan Asiye Hanım, Sağlık Bakanı'nın, dünyayı saran COVID-19 salgınında Türkiye'deki ilk vakanın görüldüğünü açıklaması ile telaşlandı. Teşhis konulan ilk hasta, Avrupa'dan gelmişti ve erkekti.

Akşama doğru ısrarla çalan kızının cep telefonunu açan Asiye Hanım, Sıla'nın annesi Zeynep Hanım'ın sesini duyunca şaşırıldı. Zeynep Hanım, Sıla'nın ateşler içinde yandığını ve sık sık öksürdüğünü anlatınca kaygıları artan Asiye Hanım, kızında da öksürük hariç benzer belirtilerin olduğunu aktardı. Zeynep Hanım, ürkek bir sesle endişesini yansıttı:

— İkisinin de ateşinin yüksek olması tesadüf olabilir mi? Sizi de telaşlandırmak istemem ama akşamki yedikleri dolayısıyla gıda zehirlenmesi geçiriyor olabilirler mi?

Yüreğindeki tekmelerin hızlanarak arttığı Asiye Hanım, bu endişeye eşlik etti:

— Ortada bir tuhafılık var. Akşama doğru bende de garip bir boğaz ve baş ağrısı başladı. Galiba hastaneye gitmeliyiz.

Asiye Hanım, Zeynep Hanım ile konuştuktan hemen sonra 112 Acil Servisi aradı. Kızının durumunu anlatan Asiye Hanım, beklemeye başladı.

Saatler ilerledikçe Asiye Hanım'ın durumu da kötüleşiyordu. Dudakları harareten kurumaya ve bacaklarına dermansızlık çökmeye başladı. Durumundan kaygılandığı sırada zil çaldı. Tüm dermansızlığına karşın fırlayarak açtığı kapının karşısında bulunduğu beyaz astronot kıyafeti giymiş sağlık görevlileri, uzay üssünden fırlamış gibi evlerine girdi. Annenin ateşi otuz sekiz, kızının otuz dokuz derece çıktı.

Büyük bir titizlikle boğaz kültürlerini aldıkları iki kadına; test sonuçları çıkıncaya kadar evlerinde karantinada kalmaları, Parol dışında hiçbir ilaç kullanmamaları, hiç kimse ile temas kurmamaları

üstüne basa basa tekrarlandı.

112 Acil Servis görevlilerinin arasındaki konuşmaya güç bela kulak kabartan Asiye Hanım, “Korona gibi duruyor, çok dikkatli olun!” sözleri ile irkildi. Kendisine değil ama Deniz’e bir şey olmasından ödü kopuyordu. Dudaklarını ısırırken, buruşmuş ellerini ak saçlarında gezdirdi. O ölürse kızının içindeki kandil de sönebilirdi. İradesi yeniden şaha kalktı. Koruma güdüsüyle birleşen yaşama ve yaşatma güdüsü, vücudundaki takatsizliği hafifletiyordu. Zihni aydınlandıkça bedeni de güçlendi. Yine pes etmeyecek ve ateşin içinden hem kendini hem kızını çıkaracaktı. Yataktan kaldırdığı kızının kollarını omuzlarına doladı. Umut serptiği o meşhur çorbasını hem kendisi içti, hem Deniz’e içirdi. Harareten patlayan kızına yudum yudum su verdi. O su, yavaş yavaş bedenlerine hükmeden kızılığını söndürmeye başladı. Annesinin kudreti ile kendini koy vermekten vazgeçen Deniz’in yüzünde beliren tebessüm, Asiye Hanım’ın yüreğine yayıldı...

Üç gün sonra, gece saat 02.00’de gelen telefon ile uyandılar. İkisinin test sonuçları da pozitif. Hastaneye götürülecekleri için hemen hazırlanmaları istendi. Deniz, heyecanlı idi ama korkmuyordu:

— Anne bu illeti sana bulaştırdığım için çok üzgünüm. Sakınan göze çöp batar ya, ben de sana aynını yaptım. Sevmek; dokunmaktır, sarılmaktır, öpmektir. Saçlarıma doladığın elinin sıcaklığını hiçbir yerde bulamadım. Ne acayip ki bu salgın tüm bildiklerimizi değiştiriyor. Dokunmak da sarılmak da artık öldürücü oldu. Ama sevmenin o kadar çok yolu var ki. Üç gecedir yürekten dokunmanın iyileştirici kudretini öğrettin bana. Seni çok seviyorum.

Asiye Hanım uçsuz bucaksız bir mutlulukla doldu.

Sağlık görevlileri, iki kadını camekânlı özel sedyelere ayrı ayrı yerleştirdikten sonra ambulansla hastaneye götürdüler.

Kovidli hastaların olduğu bölüme alınan iki kadın, enfeksiyon hastalıkları uzmanı hekimlerce özenli bir tedaviye alındı. Serumlar

bağlanıyor, ilaçlar veriliyor, genel durumları kontrol ediliyordu. Kat kat giysileri içinde hareket etmekte güçlük çeken, üst üste giydikleri maskeler nedeniyle konuşmaları zar zor anlaşılabilir hekimler, hastalarını yakından takip ediyorlardı. Hekimler, bulaşıcılığı çok yüksek bu hastalığa “yüzyılda bir görülen pandemi” diyorlardı.

Cemil Hoca, titiz, iç hastalıkları konusunda uzman hekimdi. Binlerce öğrenci yetiştirmişti. Altmış beş yaşını geçtiği için riskli grupta yer alan ve zatürre başlangıcı görülen Asiye Hanım’ın durumunu yakından takip ediyordu:

— Asiye Hanım, sizi iyileştireceğiz, paniklemeyin, sadece söylediklerimizi yapın.

— Hocam, benim hayatta sadece kızım var. Onun için yaşamak istiyorum. Siz ne dersiniz yapacağım. Önce Allah’a, sonra size güveniyorum.

— Dünyayı, bilime kulak verenler ve annelerin gücü kurtaracak. Akıl ve yürek, aynı yolu izlemeli...

Asiye Hanım, yavaş yavaş düzelmeye başladı, akciğerleri toparlanıyordu. Ancak Deniz ile aynı odada olmadığı için kızının durumunu merak ediyordu. Cemil Hoca’ya sormadan edemedi:

— Çok yoğunsunuz hocam biliyorum, ama kızımı merak ettim. Deniz nasıl öğrenir misiniz?

— Deniz genç ve çabuk atlattı. Virüs, akciğerlerine inmemiş. Sabah kendisini taburcu ettik. Sizi biraz daha misafir edeceğiz.

Deniz, hastaneden taburcu edilirken, on beş gün daha evde karantinada kalması konusunda uyarıldı. Annesini bıraktığı için üzgündü. Ama Cemil Hoca, Asiye Hanım’ın iyi olduğu konusunda kendisini ikna etmişti.

Hastaneden çıktığında bomboş yolları gördüğünde epey şaşırdı. Hayat, sokaklardan çekilmiş, evlere sığınmıştı. Okullar ve üniversiteler kapanmıştı. Sokağa çıkma kısıtlaması başlamıştı. Görevi

icabı çalışanlar ise maske takmak zorundaydı... İnsanların bir buçuk metre mesafe ile iletişime girmesi isteniyordu. Hayatın olağan akışı değişmişti. Bugüne kadar tüm öğrendikleri ve yaptıkları tepetaklak olmuştu. Artık yaklaşmak değil, temastan kaçınmak hayat kurtarıcıydı. Shakespeare'in sözleri geldi aklına: "İnsanları yorgun kılan hayat değil taşıdıkları maskelerdir." Acaba şimdi yaşasa, "Yüzünüzde taşıdığımız maske, aslında hayatın ta kendisidir." der miydi diye düşününce gülümsedi. Kim bilir belki de maske olmadan kendimizi çıplak hissedeceğimiz yılların içinden geçeceğiz. Duygularımız da korkularımız da sevme biçimlerimiz de değişecek...

Eve gelir gelmez Sıla ve Ayşen'i aradı. Ayşen iyiydi, hiç hasta olmamıştı. Sıla'yı aradığında, duydukları ile sarsıldı. Sıla taburcu olmuştu ama annesi yenik düşmüştü bu illet virüse:

— Beni bağışla Deniz'im. Hem sana hem Asiye teyzeye hem kendi anacığımıza bulaştırdım bu illeti. Bilemezdim, inan bilemezdim, ne olur beni affedin! Ah çektiğim azabı anlatamam Deniz'im...

— Bunu kimse bilemezdi, lütfen kendini suçlamaktan vazgeç. Yaşama dair bilemediğimiz o kadar çok sır var ki!

Deniz daha fazla konuşamadı... Hıçkırıklarla ağlayan arkadaşının yanında olamamanın, sarılamamanın derin ıstırabını duydu. Ne acı çekerken ne de annesini son yolculuğuna uğurlarken yanında olabilecekti. Suskunluğu karanlığına düştü. Isırıcı bir soğuk kesti içini. Sicim gibi inen yağmur camlardan süzülürken, içindeki nehir gözlerinden taşıtı...

Venedikliler, atlarımızı çaldı. Peki, biz kimlerin hayatını çaldık?

UÇURTMA

Ennur Sude Başkut

Yoğun bulutların ardından zar zor seçilebilecek buz mavisi renginde bir apartmanın üçüncü katında, ellilerinde bir adam; etrafında dağılmış naylon parçaları ve iplerin ortasında, önünde zorlukla kesilen tahtayla uğraşmaktaydı. Yıllardır sinirli ve memnuniyetsiz tavrından dolayı yüzüne yer etmiş ‘çatık kaşlı’ ifadesi, kızının mutfaktan salona doğru gelen ayak seslerini duymasıyla yumuşamıştı.

— Baba yarın uçururuz değil mi?

Aslında yarın, üç aydır ihmal ettiği astım ilaçlarını yazdırmaya gitmesi gerekiyordu. Son iki gündür ciğerlerinde fark ettiği yanma hissini bu ihmale bağlıyordu. “Bitirmek için uğraşıyorum ya Gaye. Yarın eczaneden ilaçları alıp gideriz,” diye nerdeyse fısıldayarak konuşmuştu ama ikisi dışında kimsenin olmadığı bu sessiz evde işitmek kız için pek zor olmamıştı.

Ertesi gün Behçet’in üzerinde yataktan kalkmasını zorlaştıran bir kırgınlık vardı. Yataktan doğrulduğunda vücudundan derin bir titreme hissi geçtiğini hissetti. Yıllardır sabah yedi buçukta giyilmeye alışkın gömleğini üzerine geçirdi. Kahverengi pantolonunun kemerini sıkarak koridorda yürüyorken Gaye’ye hazırlanması için seslenmekten son anda vazgeçti. “Gelirken sıcak simit alır, çay demini aldıktan sonra uyandırırım,” diye düşündü.

Hastanenin aciline vardığında işinin çabucak bitmesini diledi. Sıra numarası gelince demir bir sedyenin üzerine yan oturdu ve astım ilaçlarının isimlerini verdi. Doktor, kırgınlığı için de bir serum yazarsa o kadar daha memnun olacaktı. Şikâyetlerini dinledikten sonra anamneze şöyle bir göz gezdirdi, doktor. Ateşi; 38,2 °C olarak ölçülmüştü. Astımı olan bu adama, öyküsünden dolayı koronavirüs testi yapması gerekirdi.

Doktor test sonucuna bakarak bir süre karantinada kalmasını önerdi. Ardından onu ilaç kokan bir odaya yatırdılar ve serum taktılar. Pek farkında değildi aslında durumunun, önemli olduğunu da sanmıyordu. Serum takılmıştı, çabucak iyileşecekti.

Etrafına göz gezdirmeye başladı. Yerler kırçılı, kare hastane mermeriyle döşenmişti. Duvarlardaki yıpranmış krem-gri boya, odaya kasvet çöktürmüştü neyse ki yatağının yanındaki geniş camdan giren ışık bir nebze bu havayı kırmıştı. Demir kapı, açılıp kapanırken bir miktar gıcırdıyor ama genel hastane gürültüsü arasında pek de anlaşılmıyordu. Odadaki üç demir yataktan birinde yatmaktaydı. Biri boştu, diğerindeyse ciğeri çıkacakmışçasına öksüren altmışlı yaşlarının ortalarında bir adam yatıyordu. Çarşaflarının dağınıklığından bir süredir burada olduğu anlaşılıyordu. Yorgunluğun üzerine çöktüğünü hissediyordu şimdi. Göz kapakları ağır ağır kapandı, “B-iraz uyumaktan zarar gelmez,” diye düşündü.

Doktorun kontrole gelmesiyle irkilerek uyandı. Kalbi hızla çarpmış ve sanki biri onu öldürmek için gelmişçesine bir tepki göstermişti. Saatine baktı; “Ne çok uyumuşum, Gaye çoktan uyanmıştır.” diye düşündü. Doktora bakarak “Serumum bitti, çıkayım ben artık,” diyerek hızlıca doğruldu. Doktor Mert: “Beyefendi bir gündür bilinciniz açık değildi ve size koronavirüs teşhisi konuldu. Dinlenseniz sizin için iyi olur,” diyerek uzaklaştı.

Endişeyle telefona sarıldı. Yan komşusu Hanife Hanım’ı arayarak Gaye’yi sordu. Tahmin ettiği gibi kızı oradaydı. Kızına hasta olduğunu anlattı ve iyi olacağını güçlü bir baba sesiyle söyledi. Telefonu kapatana kadar kendini tutmuştu fakat kapatır kapatmaz ciğerlerini delercesine şiddetle öksürdü. Göğüs kafesi daralıyor gibi hissediyordu. Etrafına bakındı; uyuduğu sırada boş olan yatak dolmuştu, pek seçemiyordu, kafasını daha fazla dik tutamayarak yastığa gömüldü. Yan yatağındaki adam uykusunda mırıldanıyordu; sanki “parmaklarım...” dediğini seçebilmişti. Kendi parmaklarına baktı; yirmi yedi senelik memur

olmasına rağmen parmaklarını gören biri muhakkak ağır bir işte çalıştığını düşünürdü. Hâlbuki bu kesik izleri, karısını son görüşünden hatıra kalmıştı ona.

“Gidiyorum; sana da sıkıcı hayatına da tahammülüm yok artık. Evet, beni senden daha çok mutlu ediyor!” Bu sözleri, o geceyi ve sonraki tüm hayatını mühürlemişti. Hayata dair neşesi de gözlerindeki ışık da o kapının vurulmasıyla sönmüştü. Öfkelenemeyecek kadar kalbi kırılmıştı. Avucundaki çay bardağını sıkarak kırdı. O gece kucagındaki kızına baktı sadece. Şenay nasıl bu kadar değişmişti. Onu hiç tanıyamamış, aşkıdan farklı hayatları istediklerini fark edememiş miydi? “Nereye gidersen git kızımı götüremeyeceksin!” demişti. Artık tek amacı, tek mutluluğu gaye olacaktı.

Ani bir titreme geçirdi, sanki hatırlamamış, tekrar yaşamıştı. Şenay gideli yedi buçuk yıl oluyordu. Yatarken başını bulutlara doğru yan çevirdi. Şakaklarından süzülen soğuk ter damlası bir damla gözyaşıyla birleşti.

Doktor Mert, bu adama karşı ona baktığında ilgisini celbeden anlamlandıramadığı bir şeyler buluyordu. Daha otuzlarının başında olan bu genç doktor, hastasının güçlü duruşunun altında yatan büyük hüznü dışarı uzun dalışlarından fark etmişti. Yılların onu çok yıpratmış çökmüş gözaltlarından belliydi. Bu tablo, hastalığın bitap düşürücü etkisinden dolayı belirginleşmiş de olabilirdi. “Sanki önceki hayatımda en yakın arkadaşımdayım,” diye geçirdi içinden. Belki de durumu iyiye gitmediğinden muhtemelen öleceğini düşünmüş, bu yüzden de adama acımıştı.

Behçet öksürmek için doğrulduğu sırada, bir kadının olabildiğince hızlı bir şekilde gözlerinin önünden geçip karşı yatakta tedavi gören adamın yanına doğru gittiğini gördü. “Şenay...” diyerek ağzından dökülmesine engel olamadığı bu isme kuşkuyla baktı. Kendini iyi hissetmiyordu. Hayal mi gerçek mi olduğunu bile anlamamıştı. “Ona benzeyen başka bir kadındır,” diye düşündü. Daha çok eğilerek

bakmak istedi. Yataktan kalkarak perdeler arası boşluktan karşı yatağın yanını görecektik kadar eğildi, gördükleri gerçektir. Perdeleri hemen uç uca gelecek şekilde çekti. Yıllar sonra böyle bitap bir hâldeyken Şenay'la karşılaşmak, üstelik kocasıyla aynı odada tedavi görmek hiç beklemediği bir durumdu. Güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti, gülüşü hâlâ gülden güzeldi. Onu gördükçe türlü pişmanlıkları ve anıları gün yüzüne çıkıyor, tam onun yokluğundan kalbinin yandığını fark etmeye başlarken “Evet beni senden daha çok mutlu ediyor!” deyip kapıyı çarpıp çıktığı güne dönüyordu.

O gece bütün bunları düşünerek uyuyakalmıştı. Öksürerek uyandı. Her nefesi almaya çalıştığında sanki ciğerlerine batan cam kırıkları onu acıya sürüklüyor, astım hastası da olduğundan artık bu hastalık Behçet'i endişelendirmeye başlıyordu. Şenay'ın gitmesinden sonra Gaye'yi tek başına büyütebilmek için daha fazla paraya ihtiyacı olmuştu. Memurluğa ek olarak bir boya atölyesinde çalışmaya başlamış, bu da yıllar içinde nefes darlığıyla beraber astımı getirmişti. Hayatını mahveden şeyin Şenay'ın sorumsuzluğu olduğunu düşünüyordu. Gerçi onu da suçlayamazdı, sonuçta kızının sorumluluğunu o da almak istemişti. “Hem benimle mutlu olmayıp bütün hayatı boyunca beni kandırma daha mı mutlu olurdu?” diye düşündü. Kaşlarını kaldırıp kendine itiraz edercesine başını iki yana salladı. Suçu, Şenay'a değil onun aklını çelen adama atfediyordu. Hayatını mahveden de karısını çalan da oydu.

O anda kapının gıcirtısıyla başını çevirdi ve içeri cıvıl cıvıl bir kızın girdiğini gördü. Hızlı ve meraklı gözlerle etrafa bakıyordu. Yanında yatan adama doğru adımlarını hızlandırdı. “Baba yemeklerini getirdim. Biliyorum, tuzlu istiyordun ama hastaneden çıkana kadar kendine dikkat etmen lazım. Bak, güzel kızın sana neler getirdi?” hızlıca konuşuyordu. “Baba hadi uyan, yemekler soğuyor... Baba? Uyanmalısın ama...” diyen genç kızın adamın koluna dokunduktan sonra çılgınlığını işitti. “Baba gitmiş olamazsın, beni bırakmış olamazsın,”

diye adamın üzerine yatmış ağlıyordu.

Kopan çılgık üzerine, içeri giren hemşireler genç kızı kollarından tutarak odanın dışına çıkarttılar. Doktorlar ise adamın öldüğünü teyit ederek ölüm saatini yazdılar. Kısa bir süre sonra odaya giren üç adam, yaşlı adamı torbaya yerleştirip bir yükmiş gibi sedyeye attılar. Çarşafı değiştirip limon kokulu dezenfektanlar sıkarak uzaklaştılar. Yanındaki adam sanki hiç var olmamış gibi düzgün çarşaf varmış şimdi yan yatağında. “Ben de öleceğim,” dedi birden. “Durumum hiç iyi değil, beni de paketleyip götürecekler. Ya Gaye ne olacak?” Bu gece bir kez daha dolunayı görmüştü ama ertesi gün görebileceğinden emin bile değildi. “Şenay’ın ayağıma kadar gelmesi belki de bir işarettir,” diye düşündü. Annesi olduğundan, kendisi bakamıyorsa onun bakması gerekirdi. Ertesi gün konuşmaya karar verdi.

Güneşin yüzünü okşamalarıyla sakince uyandı doğan yeni güne. Dün geceden verdiği kararları uygulamak bugün itibarıyla gözüne hiç kolay gelmemeye başladı. Yine de yapması gerektiğini biliyordu. Zorlukla ayağa kalktı ve perdeleri yavaşça araladı. Şenay’ı o adamın elini okşarken gördü. Sinirlendi ve kendini bu zor konuşmayı yapabilecek güçte hissetmedi. Perdeleri kapatmaya çalışırken çıkan ses Şenay’ın dikkatini çekti ve Behçet’i görür görmez olduğu yerde kilitlendi. Behçet perdeyi öylece bırakarak yatağına oturdu. Camdan dışarı bakmaya başladı. ‘Gelecekse kendisi gelsin’ dedi içinden ama üzerinde çok büyük bir sorumluluk hissettiğinden ‘şu an keşke burada olmasaydım’ diye düşündü. Yanılmamıştı. İki dakika sonra kendisine yaklaşan ayak seslerini duydu.

— Nasılsın Behçet? İyi değildi. Bu konuşmayı yapmak bir yana Şenay’a bakmak bile hiç kolay değildi. Dört beş kere şiddetlice öksürdükten sonra “İyiyim Şenay, sen de şeye bakmak içi...” “Evet, ben de onun için işte. Bir şey ihtiyacın var mı? Ben gideyim istersen, sen dinlenirsin belki,” olanca hızıyla konuşmuş ve geri dönmeye yeltenmişti. “Bekle! Söylemem gerekenler var aslında,”

dedi Behçet. “Bak ben hiç iyi değilim... Eğer bana bir şey olursa...” sesi burada tükendi. Boğazı düğümlendiğinden konuşamıyordu. “Bak Behçet; Özgür’le farklı bir hayatımız var biliyorsun. Ve ben Gaye’yi tanımıyorum bile. Birbirimize uyamayız bile anlıyor musun? Gaye’yi ben alamam...” dedi ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Behçet çok sinirlenmişti, hayatında hiç sinirlenmediği kadar. İçinden, hayatını mahveden o ‘Özgür’ denen herifi boğmak geliyordu. Bir yastıkla onu boğabilirdi. Hiçbir şey umurunda değildi. “Benim hayatımı bitirdin ama kızıminkine dokunamayacaksın,” diyordu yumruklarını sıkarken. Hayatı boyunca susmuş, her şeye müsamaha göstermişti ama bu son noktaydı. Hızlı adımlarla hiç düşünmeden Özgür’ün yatağına yaklaştı. “Zaten ben birkaç güne öleceğim. Belki bu pislik ölürse Şenay Gaye’yi alır, kızım yurtlarda sürünmez,” diye düşündü. Yanına vardığında Özgür uyuyordu. Etrafındaki perdeleri hızlıca kapattı. Kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı atıyor, başı dönüyordu. O anda aklına daha iyi bir seçenek geldi ve Özgür’ün solunum cihazının fişini kesmeye karar verdi. Kimse görmezse adam zaten birkaç dakikaya ölürdü, hiç şüphe çekmezdi. Yanındaki çakıyla iki saniyede işi bitirip yatağına yürüdü.

Yatağına tekrar döndüğünde son on dakika içinde yaşadıklarını sanki başka bir adam yapmış, hayal görmüş gibi anımsıyordu... Bir saat sonra ağlayan Şenay’ı ve ceset torbasını taşıyan üç adamı gördü. Behçet o sırada hayattan öyle soyutlanmıştı ki sanki bir film izliyor gibiydi. Yavaşça ayaklarının soğuduğunu hissediyordu. Sanki ilahi adaleti kendi sağlamış da şimdi sonsuz huzura kavuşuyor gibiydi. Şenay ne yapacağını bilemeyen bir durumdaydı. Ayakta bile duramıyor, durumu kabullenemiyor sadece kendisi için oturacak bir yer arıyordu. Hayatı sarsılan kadın belki de sadece tanıdık bir yüz olduğu için ya da kendisine en yakın sandalye Behçet’in yanında olduğu için gelip eski kocasının yanına oturmuş, pencerenin kenarından bulutlara bakıyordu. Kendi kendine “Ben ne yapacağım şimdi tek başıma?” diyordu.

O sırada Hanife Hanım küçük kızın ısrarı sonucunda onunla beraber hastaneye gelmişti. Hasta babasına sürpriz yapmak üzere Gaye babasını telefonla aradı. “Babacım sen kaç gündür uçurtma uçurmak için gelemedin, o yüzden ben geldim. Lütfen camdan bakar mısın?” dedi. Şenay’ın yanından pencereden bakan Behçet kızına el sallayarak Şenay’a: “Belki de ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dedi. “Haklısın,” dedi Şenay ve Gaye’nin yanına indi. Kızıyla eski karısını beraber görünce yaşlı adamın omuzlarından büyük bir yük kalktı. Kızı artık güvenli bir eldeydi. Gözünden birkaç damla yaş süzüldü ve Behçet’in ruhu uçurtma gökyüzünde havalanırken sonsuzluğa kavuştu...

Birkaç saat sonra Şenay sağlıklı düşünemediğini fark etmişti. Kızını alması mümkün değildi. Hem geçinip hem Gaye’yi okutacak parayı nasıl bulabilirdi? Hastanenin bahçesinde ağlayarak çocuk esirgeme kurumunun belgelerini doldururken yanına Doktor Mert oturdu. “Pardon siz kimsiniz?” dedi Şenay. “Ben Behçet Bey’in doktoruydum. İstmeden kulak misafiri oldum konuşmalarınıza. Eğer...” dedi, yutkunması gerekti. “Kızınızı karım ve ben evlat edinebiliriz. Bunu gerçekten çok çok isteriz.” Şenay ayağa kalkarak kucağındaki kâğıtları çöpe attı. Tebessümünde şükür vardı ve gözyaşıyla nemlenmiş gözleriyle gökyüzüne baktı.

BİR BAŞKA HÂL

Ali Kemal Mutlu

Zaman yine almış başını gitmiş dünyadan; durur mu, durmaz. Devrettikçe dişlileri aşındıran çelik bir çark gibi varlığın mesnetsiz dirayetini usul usul yemiş hep. Evrendeki “vakit” kavramının mevcudiyetini idrak eden bellek, neyin hızına yetişebilir ki? Hani kabullenirse, başkaldırır ve ona yetişmek için ömrünün sonuna kadar çabalasa ne gelir elinden? Kader cepheden vuran ışığa benzer. Zamansa cismin kendisidir. Bu kavi kurguda insan ancak zamanın gölgesi olabilir. Hiçbir mahlûk böyle bir sistemde gölge düzeninden ayrılamaz. İsyân ancak cismedir. İlahi inancın bilincinde olan kişi, ışığın kaynağına güç yetiremeyeceğini elbette bilir. Buna nispet ve niyet eden her türlü teşebbüs, aslında kendi varlık âlemini tehditten öteye geçmez.

El an asrıyeis, hiçliğin kol gezdiği dipsiz bir kuyu gibi insanları yuttukça mefhumların, uğraşların önemi ve gerçekliği kalmıyor ve -ne hikmetse- sonunu hazırlayan cellat insandan başkası olmuyor, olmuyor. Elinde her türlü gücü bulundurduğuna kanaat getiren nefis, ışığın membaini kavramada körleşiyor. Körleştikçe azıyor. Azdikçe uzaklaşıyor...

Tarih -görmesini bilene- öyle efsunlu bir mezarlıktır ki geçmiş zamanların ruhlarını hiçbir mistik ritüele gerek duymadan, vaktin her anında çağırabilirsiniz. O an başucunuzda nice kudretli sultanları, çağının *ulülebâb* efradını, nice pehlivanları, filozofları, cümle elzem şahsiyetleri ve dahi müflisleri, zalimleri, tepe taklak olmuşları bulabilirsiniz. Yeter ki kör olmamayı becerebilin. Yeter ki kaynaktan iraklaşmak tercihiniz olmasın.

Aylardan kasım, günlerden pazardı. Öğle üzeri rüzgâr, önüne kattığı

kirli gazelleri, eskimiş çiçekleri komşu villadan süpüre süpüre Fahri Yılmazoğlu'nun büyük büyük dedesinden kalma tarihi Yılmazoğlu Konağı'nın selamlığına taşıyordu. Elinde ot süpürgesi ve meşeden yapılma kürek ile oradan oraya koşturan kişi ise konağın köhne hademesi İzzet Efendi'ydi. Kendisi bu konağın üç nesil müstahdem ailesinin son mensubuydu. Belki de bu kadim yapıyı şu an umarsız ve kibirli bir tavırla verandasından kendisine bakan Fahri Yılmazoğlu'dan daha çok o sahiplenmekteydi. Bunda elbette şükür ve sadakat ile minnet duygusunun samimiyeti mevcuttu. Kendi hâlinde, münzevi bir hayat yaşayan İzzet Efendi yeniçağın modern dervişlerinden biriydi. Oldukça feraset sahibiydi. Daima olgun başı yere bakardı. Hani herhangi biriyle konuşsa onun yüzüne bakmaktan imtina ederdi lakin bu utangaçlığından değil kişiyi rahatsız etmek istememe hassasiyetinden ileri geliyordu. Bu vakur mahcubiyet, ona her daim gizemli bir asalet bahşederdi. Ondaki dervişlik; 'hiçlik' âlemini sezebilen, ona inanan ve hiçbir surette baki olmayan yaşadığımız bu dünyayı lüzumlu görmeyen bir ruh hâli ve algısıydı. Elleri her zaman toprak ve gül kokardı. Bakışlarındaki merhametin tesiri ta ötelerden hissedilirdi. Sanki o, bu dünyaya ait değildi de henüz keşfedilmemiş öte dünyaların mazbut bir sakiniydi... Hücuma geçen onca gazelle baş edemeyeceğini anlayınca minik bir tebessümü dolgun dudaklarına oturtup doğruldu. Ela güzlerine yayla güneşine benzer gülücükler doldu, parladı. Bakışlarını bindirdiği yel, ayağının dibinde zaferini kutlarcasına küçük bir girdap çizerek elinde birkaç solgun yaprak ve çiçek olduğu hâlde konağın merdivenlerinden tırmanıp oynaya oynaya verandaya yükseldi. Oradan, olanları pürdikkat takip eden Fahri Bey, ayak dibine kadar gazellerle birlikte ulaşan ceset çiçeklerden birini özenle seçerek burnuna götürdü. İzzet Efendi'ye seslendi:

— Ey gidi İzoz! -kendisine böyle seslenirdi- Eğer inandığın ve söylediğin gibi azmin ve çabanın sonu muvaffakiyet olsaydı şimdi konağımın önü tertemiz olurdu. Uğraştın mı? Evet... Hem

ziyadesiyle... Ama sen de tecrübe ettin. Olmayınca olmuyor bazen. Hem her zamanki gibi bunda da bir hikmet aramayacaksın umarım?

Bunu söylerken Fahri Bey'in sesinde kibrin ve inançsızlığın o iğneleyici tonu vardı. Bu tavrıyla merhum babası Saffet Yılmazoğlu'nun ne kadar da zıddıydı. Gerçi bu tavır ona eğitim için gittiği İngiltere'de sirayet etmişti. Döndüğünde tanınmaz hâldeydi ancak İzzet Efendi, artık alışık olduğu bu hâli çok da garipsemeyerek Bey'e döndü:

— Bey'im, dedi. Ben elimden geleni yaptım yalnız cüzi kudretimin bir sınırı var. Belli ki külli irade başka bir hâl arzu eder.

— Ne yani, becerip de zapt edemediğin bu kuru çiçeğin bana ulaşmasında bir hikmet mi arayacağız? Ah İzoz ah! Sen bir türlü yola gelmezsin. Bunca teslimiyet seni ve senin gibi düşünenleri içten içe yer bitirir de asla idrak edemezsiniz... Sonra da sadece toprak olacağınızı kabul etmeyip sözde uhrevi âlemlerin olmayan büyüüne kapılırsınız.

Konağın hemen yanı başındaki villadan -sabah vaktinde olduğu gibi- bir helikopterin gürültülü sesi duyuldu. Az sonra da bağıra çağıra kalktı. Gittikçe küçüldü, sesi eridikçe yok oldu. Fahri Bey, sesin bu sürekli aksinden bir hayli rahatsız olmuş olacak ki yüzünü ekşitti. Parlak, sivri çenesini sola büküp ince dudağını tiksintiyle çekiştirdi. İki kolunu füze rampası gibi kaldırarak okkalı bir küfrü helikopterin peşinden uçurdu:

— Ulan Çinliler, dünyayı yediniz doymadınız be! Ne sabahınız belli ne akşamınız. Gürültünüz batsın. Bi def olun gidin!

Az önceki gayriciddi muhabbeti hatırlayarak tekrar İzzet Efendi'ye baktı. Ortaçağ İngiliz kontlarında tabii görünen ancak kendisinde yapmacıklıktan öteye geçmeyen bir eda ile iki elini arkasında birleştirip verandadan ağır ağır indi. İzoz'un yanına yaklaştığında elindeki çiçeği burnuna götürüp iki parmağı arasında döndürerek tekrar kokladı. Sonra da alaycı bir sırtımayı uzun yüzüne yerleştirdi:

— Ah İzoz ah, diye diye uzaklaştı...

Fahri Bey konaktan ayrılmış tam on gün olmuştu. Üstelik kendisinden hiçbir haber yoktu. Bu sürede şahsına, yalnız babasını çok sevmesi ve kendisinin işvereni olması dışında pek muhabbet beslemeyen İzzet Efendi'nin merakı içten içten büyümeye başladı. Nerede kalmıştı acaba? Öyle ya da böyle Saffet Bey'in kendisine emanetiydi. Onu koruyup kollamayı bir vicdan meselesi olarak telakki ederdi.

Aklına önce Bey'in zaman zaman türlü kaçamaklar için gittiği dağ evi geldi fakat onun bu kadar uzun süre orada kaldığına şimdiye kadar hiç şahit olmamıştı. Hemen konağın delişmen şoförü Sadık'ı yanına alıp yola koyuldu. Dağ evine yaklaştıkça heyecanı artıyordu. Olasılıkların sınırsızlığı elbette canını sıkıyordu. Ne olmuştu? Şimdi dağ evinde miydi? Bey'in cansız bedeni banyoda mı, yatakta mı yoksa evin kapısında mı yatıyordu? Kapı demişken konağın dış kapısını kapatmış mıydı? Aceleyle çıkmışlardı. Gerçi iç kapı kilitliydi. En fazla selamlığa girilebilirdi... Ya Bey'i vahşi bir hayvan parçaladıysa? Bu zamanlarda buralar pek tekin değildi. Her türlü kurdunu, çakalını, ayısını görmek mümkündü. Bu ihtimal onu iyice korkuttu. Cesede dahi ulaşamayacak olmanın derin endişesiyle Sadık'a döndü:

— Sadık, bir şey söyle sen de, nerde bu adam?

Pürdikkat yola dalan Sadık'ın ağzındaki yarım sigara oynadı:

— Valla İzzet ağabey, ben de senin gibiyim. Kendi aracını da almamış. Şirketin arabasını almış her nereye gittiyse. Genel Müdür Azmi Bey de arkasından sövüp duruyormuş. 'Böyle patron olmaz olsun,' diyormuş. Hem sekreter Elif Hanım'la da ilişkisi olmuş. Kadın hamile miymiş, neymiş. Allah ıslah etsin, ne diyeyim. İnşallah dağ evindedir. Yoksa polise bildirmek icap eder.

"Polis" kelimesini duyunca İzzet Efendi irkildi. Doğrusu işlerin o raddeye gidecek olması onu iyiden iyiye telaşlandırmıştı. Şimdi daha bir korkuyor, bir yandan da Sadık'a bakmamaya çalışıyordu.

Arabanın burnu dağ evinin تنها yoluna değdiğinde her ikisi de

virajın hemen akabinde şirket arabasını görmek ümidiyle erkenden ön cama doğru eğildiler. Heyecanını azaltmak için yolcu koltuğunda oturan İzzet Efendi'nin avantajı Sadık'a göre daha fazlaydı. İçli bir rahatlama duyuldu:

— Oh, Allah'ım sana şükürler olsun!

— Orada mı araç abi, orada mı?

— Evet Sadık, sür hele...

Arabanın yanına araçlarını park ettiler. Arkalarından gelip yetişen toza aldırış etmeyerek hızlıca araçtan indiler. Etrafta hiç kimsenin olmaması yüreklerine ikinci bir heyecan ve korku dalgasını bindirdi. İzzet Efendi önde Sadık arkada dağ evinin kapısına vardılar. Kısacık yolu üç günde kat etmiş gibiydiler. Şimdi her ikisinin de akıllarında tek bir soru vardı: Bey hayatta mıydı?

İzzet Efendi, endişe kalesini çoktan zapt eden merakıyla kulağını kapıya dayadı. İçeriden televizyonun metal sesinden başka bir ses gelmiyordu. Gözlerini irileştirip Sadık'a döndü. Gelen sesin Sadık tarafından da işitildiğine kanaat getirerek büyük ellerini kapı koluna yerleştirdi. Usulca bastırdı. Nefesini kontrol edemiyordu. Kalbi sanki göğsünden fırlayacak gibiydi. Artık kafasında kurguladığı tüm ihtimallerle yüzleşmek ve -eğer doğruysa- içerlerinden yalnız birine tanık olmak vakti gelmişti. Kapıyı içeriye doğru araladı. İçeriye dolan güneş ışığıyla birlikte toz zerrecikleri havalandı. Gözleri önce zemini sonra televizyonu yokladı. Ses büyüdü:

“Evet Sayın Seyirciler,

Dünya yeni bir salgınla karşı karşıya... Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkan, temas ve nefesle çok çabuk bulaştığı tespit edilen ve yeni tip koronavirüs olarak adlandırılan...”

Kulaklarını televizyonda bırakıp gözlerini oradan alarak yerdeki sehpaye aksettirdi. Kapı aralığı yarıya geldiğinde ceviz sehpanın tamamını yakaladı. Üzerinde yer fıstığı kabukları, yarıya kadar içilmiş

içki şişesi, dibine sinek düşmüş bir kirli kadeh ile yerlerde çoraplar, çekirdek kabukları, cips kırıntıları ve konağın önüneyken Bey'in elinde gördüğü kurumuş çiçek vardı. Kafasını usulca içeriye sokarken ekşi bir peynir kokusu burnunu yaladı. Sadık yüzünü buruşturdu. İçeriye adımını attığında beyninden vurulmuşa döndü. Bey'in cansız vücudu kanepenin üzerinde, gözleri ve ağzı açık biçimde duruyordu. Bu dehşetli yüzün, ölmeden önce çektiği azap rahatlıkla anlaşılıyordu. O korkutucu suratta nefes alamayarak bu dünyadan göçen bir faninin akıbeti mevcuttu. Manzara bu iken -ilginç bir şekilde- televizyondaki sunucu hâli izaha girmişti bile:

“... hastalık, şiddetli öksürük ve solunum yetersizliği ile vücudu iflasa sürüklüyor...”

Sunucunun “... iflasa sürüklüyor.” sözü, İzzet Efendi'nin kafasına sonsuz yankı ile yayıldı.

Şimdi İzo, yüzüne mevlit anlarının matem ve metanetini kondurup akıl ve ruh dağarcığında eşzamanlı dolaşan delillere kulaç atıyordu: Komşu villadaki Çinli heyeti taşıyan helikopter... Kurumuş gazeller ve çiçekler... Konağa doğru esen rüzgâr... Bey'in, içlerinden seçerek aldığı ve döndürerek derin derin kokladığı şu katil çiçek... Çin'de yayılan virüs... Bir ölünün yüzüne dehşetle tutunmuş nefessizlik... Sunucunun büyük bir ciddiyetle arz ettiği, “... hastalık, şiddetli öksürük ve solunum yetersizliği ile vücudu iflasa sürüklüyor.” cümlesi...

O vakit aklına Bey'in on gün önce söylediği sözler geldi:

— Ne yani, becerip de zapt edemediğin bu kuru çiçeğin bana ulaşmasında bir hikmet mi arayacağız?

Sadık'ın korku dolu bakışları arasında İzzet Efendi'nin kalın dudakları arasından hüznün ve derin bir tefekkürle iki kelime döküldü:

— Arayacağız Bey'im, arayacağız... Belli ki külli irade başka bir hâl arzu eder.

CEVAPLARINI BİLEMEDİĞİMİZ SORULARIN CEVAPLARI

Cihat Gemici

Battaniyenin kıvrılmış ucundan içeriye girdiler. Yıl içinde geliş saatleri değişse de her gün istisnasız gelirlerdi. Rahatsız edici ve ısrarcıydılar. Birkaç ışık yılı uzaktan geliyorlardı. Niyetleri asla kötü değildi. Tek dertleri biraz ısı, biraz da ışık vermektir.

Güneşin tüm hayırseverliğiyle yolladığı ışık huzmeleri gözlerine hücum edip uykusunu ona haram ediyordu. Aynı güneş diğer yandan hayırseverliğini unutmuşçasına nedense kemiklerinin her bir zerresini zangır zangır titreten sabah ayazına bir çare olamıyordu. Oysa onun hem ısı hem de ışık kaynağı olması gerekiyordu. Öyle öğrenmişti. İlkokuldaki ilk ve son öğretmeni Ayşe Hanım öyle anlatmıştı. Öğretmenin dediğine göre güneş dünyamızı aydınlatır ve ısıtır. Kimin dünyasıydı acaba bu bahsedilen? Yoksa başka bir dünya mıydı ya da başkalarının dünyası mı? Onun dünyasında ısınmak için ateş yakılırdı.

Şimdi o eski güzel günleri düşününce; “Ne de güzel ders anlatırdı Ayşe Öğretmen...” Matematik çok önemliydi. Her şeyin temeli matematikti. Eğer matematikten daha da önemli bir şey varsa o da ahlaktı. “Eğitim ve öğretim ayrı şeylerdir.” demişti. Küçük zihinlere bunları anlatırken tüm hayatın bir eğitim olduğunu, ölene kadar eğitimin bitmeyeceğini ve bu eğitimin temel taşının ahlak olacağını öğütlemişti. Bu ahlak kelimesinin içine küçükleri sevmekten büyükleri saymaya, hayvan sevgisinden doğayı korumaya kadar her şeyi katıyordu. Keşke hep okula gitseydim; hep okulda kalsaydım, diye düşündü. Sıcak sınıfta sessiz sessiz öğretmenini dinlemeyi çok özlemişti.

Üzerindeki battaniyeyi kaldırdı. İnce telli kumral saçları alınma

düşmüştü; gözünü kapatıyordu. Siyah gözlerinin üzerindeki kalem gibi çizilmiş kaşları, kirden ve saçlarının dağınık perçemlerinden pek belli olmuyordu. Yanakları iyice siyahlaşmıştı. Alt dudağındaki yarası hâlâ tam iyileşmemişti. Gözlerine düşen saçlarını yana doğru atıp yanında hâlâ mışıl mışıl uyuyan köpeğine bakıp gülümsedi. ‘Boncuk’ adını verdiği bu tatlı köpek aylardır en yakın dostuydu. Her yere birlikte gidiyor, beraber yemek yiyor, sarılarak uyuyorlardı. Ayağa kalkınca uzun burunlu, sarı tüylü narin ince bedeniyle Boncuk da uyandı. Kollarını yukarı doğru kaldırıp gerinirken Boncuk da ön patilerini ileri doğru koyup esnedi. Güne beraber başlıyorlardı. Boncukla sabah selamlaşmasını bitirdikten sonra temiz suyla ellerini ve yüzünü güzelce yıkadı. Köprünün altında yaşıyor olsa da geleceği için sabahları temiz olmalıydı.

Köprünün birkaç metre ilerisinde yerleşim yerleri başlıyordu. Camından eski köprünün bir ayağının gözüktüğü altı katlı apartmanın caddeye bakan odalarına güneş vuruyordu. Dört odalı, geniş apartman dairesinde güneş, üç kişinin uyanması için tüm haylazlığıyla iş başındaydı. Ama nafileydi. Bu insanların güneşe karşı etkili silahları vardı. Şafağın sökmesinden saatler sonra akıllı telefonun şaşmaz çalar saati çalınca evin annesi uyandı. İçerisini zifiri karanlık yapan güneşlikleri tek bir hamlede iki yana doğru çekti. Ardından ‘oda havalsın’ diye camı açtı. Bu sırada evin babası pencereye dönmüş bir şekilde uyuyordu. Güneş ışığı gözüne gelince babanın keyfi kaçtı. Üstüne bir de cam açılınca dışarıdan gelen soğuk iyice canını sıktı. Yorganını sıkı sıkıya tutup kafasına kadar çekti. Baba, gece filmin dozunu biraz fazla kaçırmış ve geç saate kadar ayakta kalmıştı. Şimdi biraz daha uyumak istiyordu. Anne yan odaya geçerek okula geç kalmaması için oğlunu uyandırdı. Mutfakta, masaya kahvaltılıkları dizerken eşine ve oğluna seslendi. Baba uyumaya kararlıydı. Oğlan kalktı; gözlerine kadar düşen ince telli saçlarını elleriyle yana doğru çekerken gözleri çapaklarla dolu şekilde mutfaka girip masaya oturdu.

Kollarını yukarıya doğru kaldırıp esnedi. Anne ve oğlu kahvaltılarını bitirirken nihayet baba söylene söylene kalktı. Saate baktı. Geç kalıyordu. Hemen takım elbisesini giyip hazırlandı. Mutfağa girdi. Babanın ev ahalisiyle sabahki konuşması kısa oldu. “Günaydın. Ben çıkıyorum.”

Anne ile oğlu kahvaltılarını yaparken oğlan annesinin sürekli olarak burnunu çektiğini fark etti. Aslında annesi dün gecedeki beri iyi değildi. Gözleri yaşıyor, burnu akıyordu. Aldığı ilaçlar fayda etmemişti. Biraz dinlense hiç fena olmazdı ama ne evin işi, ne oğlanın hazırlığı ne de iş yerindeki görevleri bu hafif hastalığı dinlemezdi. Oğlunu okula bırakıp işe geçecekti. Akşam da oğlanı okuldan alma görevi ondaydı.

Dairesine geç kalmamak için evden hızla çıkan baba, arabasına binip işe doğru yol alırken karnından gelen sesleri duymamak için radyoyu açtı. Memuriyete başladığından beri işe gidiş saatine çok dikkat ederdi. Gerekirse kahvaltısını dairede yapar ama o turnikeden zamanında geçerdi. Bugün de amacı kahvaltısını iş yerinde yapmaktı ama akşam yemeğini de erken yediği için karnı âdeta zil çalıyordu. Radyonun sesini açtı. Bir iki müzik kanalı, bir iki gereksiz sabah programına denk geldikten sonra bir haber kanalında durdu. Ülkenin gündemi her zamanki gibi kalabalıktı. Gündemin ana maddesi ise Çin’den dünyaya yayılan ve ülkeyi de esir alan virüstü. Yapılan açıklamada ciddi tedbirlerin alınacağı ve bu tedbirlerin akşam saatlerinde açıklanacağı söyleniyordu. Haber biterken karnından yine ses geldi. Artık dayanamayacaktı. Sabah kahvaltılarını yapamayanların sevgili dostu ufaklık her zamanki yerindeydi. Köprü’nün sonunda, ışıkların orda simit satan çocuğa yanaştı, iki simit aldı. Işıқта beklerken köprü’nün altında yatan insanlara gözü ilişti. Bir an onları düşünüp üzülecek gibi oldu ama arkadan gelen acı bir korna sesiyle gaza bastı. Yeşil ışık yanmıştı.

Birkaç saat önce trafik ışıklarının oradan gözükken köprü’nün altında, kartonun üstünde uyuyan otuzlu yaşlarındaki bir adam ayağa kalktı.

Hemen ilerisinde yeni uyanmış çocukla köpeğinin yanına geldi. Üstü başı çok dağınık bir adamdı. İsmi Ali’ydi. Upuzun bir boyu, ufacak bir kafası ve kocaman bir yüreği vardı. Yanı başında tıpkı kendi cüssesi gibi büyükçe bir el arabası duruyordu. Ali, sabahtan akşama kadar bu bezden arabayla kâğıt toplardı. Kağıt toplayan bu adamın çocukla tanışmaları tatsız bir olay neticesinde olmuştu. Yine de o tatsız olay bir hayra vesile olmuş, bu iki insanı buluşturmuştu. Ali, “günaydın” dedikten sonra cebinden biraz para çıkarıp çocuğa verdi. Gülümseyerek çocuğun kafasını okşadı ve “bugünkü sermayen bu; hayırlı işler” dedi.

Çocuk parayı cebine koydu. Boncuk’la birlikte kendilerine ev yaptıkları eski köprünün altından çıkıp şehrin merkezine doğru yola koyuldular. İlk durakları şehrin işlek caddelerinden birisi olan Park Caddesi’ydi. Park Caddesi’nin köşesindeki terzinin yanında bulunan, odun ekmekleriyle meşhur eski fırından sabah simitlerini alacaklardı. Çocuk sabahları simit satıyordu. Fırıncı Salim Efendi’ye sabah simitlerinin parasını verdi, yüz tane simit aldı. Öğlene kadar simitleri satıp tepsiyi Salim Efendi’ye geri getirecekti. Sonra caddenin sonundaki toptancıdan kâğıt mendil alıp akşama kadar da satacaktı. Akşama kazandığı parayla karnını doyuracak kalan parayı da biriktirmek için Ali’ye verecekti. Günlük rutin işleri bunlardı. Simit satarken de kâğıt mendil satarken de mutluydu. Hayalini kurduğu evi düşünüyordu.

Çocuk kazandığı parasını kendisi biriktirmekten korkuyordu. Haklı endişesinin sebebi Ali’yle tanışmalarının vesilesiydi. Arkadaşım dediği insanlar tüm parasını çalmış yetmezmiş gibi bir de öldüresiye dövmüşlerdi. Boncuk birkaçını korkutmasa ve havlayarak az ötede kâğıt toplayan adamın dikkatini çekmeseydi sonu çok daha fena olurdu. Neyse ki Ali yetişti de kurtuldu. O günden sonra sadece Ali’ye güvendi. Ali’nin dediğine göre paralarını denkleştirebilirlerse bu yaz bir ev kiralayabilecekler, çatısı olan bir dört duvarın içinde yaşayabileceklerdi. İkisi de sabahtan akşama dek çalışıyor, geceleri sıcak yataklarında uyuyabilecekleri bir yer için didiniyordu.

Annenin işi öğleden sonra bitti. İşten çıkıp ev için biraz alışveriş yapmak üzere Park Caddesi'ne gitti. Hâlâ burnu akıyordu. Markete girmeden evvel köşede duran çocuktan bir paket kâğıt mendil aldı. Alışverişini tamamlayıp okula gitti. Oğlunu okuldan alıp eve geçti. Eşi gelmeden akşam yemeğini hazırladı. İşin yorgunluğu ayrı, evin yorgunluğu ayrı genç anne iyice yorulmuştu. Biraz kendi başına kalsa ne güzel olurdu. Mutfakta her şey tastamamdı. Baba eve geldi. Ailecek yemek yendi. Yemek sırasında anne bir iki burnunu çekince eşi ve oğlu biraz endişeli bir şekilde ona baktılar. Artık her hapşırıda insanların aklına 'acaba' sorusu geliyordu. Anne gülererek "yok canım, bende bir şey yok" dedi. "Ufak bir soğuk algınlığı o kadar." Aile üyeleri akıllarındaki şüpheleri halının altına süpürüp salona geçtiler. Baba haberleri açtı. Birkaç trafik kazası ve zam haberinden sonra günlük, rutin haber bülteni kendi hâlinde devam ederken bir anda canlı yayına geçildi. İçişleri Bakanı açıklama yapıyordu:

"Virüs ülkemizi ciddi bir şekilde tehdit ettiğinden dolayı bu gecedan itibaren karantina uygulaması başlamıştır. Belirtilen durumlar dışında sokağa çıkmak yasaktır. Çıkanlar hakkında işlem yapılacaktır."

Baba ve anne birbirine baktı. İkisi de işin ciddiyetiyle bir kez daha sarsıldı. Baba memur olduğu için maaşı devam edecekti. Annenin de evden çalışması söz konusu olabilirdi. Baba kendi kendine "ya günlük bir işte çalışıyor olsaydık ya işimiz aksasaydı" diye düşündü. Birçok insan geçim sıkıntısıyla karşı karşıya kalacaktı. Baba hâline şükrederken bir anda anne hapşırdı. Evet, hepsinin aklından aynı şey geçiyordu. Acaba bu ölümcül virüs evlerine kadar girmiş olabilir miydi? Baba, "Ben arada ışıklardaki çocuktan simit alıyorum ondan geçmiş olabilir mi?" diye düşündü. Anne de gün içinde ne yaptığını düşünürken lazım olmasa dahi sevap olsun diye her gördüğünde kâğıt mendil aldığı caddenin köşesinde duran çocuğu hatırladı. "Acaba ondan mı geçmişti bu hastalık?" Karı koca o gece odalarını ayırdılar. Ertesi gün ilk iş olarak hastaneye gittiler.

Hava kararmış, çocuk kâğıt mendillerini bitirmiş, Ali'nin yanına dönmüştü. O akşam erkenden uyudu. Sabahın ilk ışıklarında Ali'den parasını alıp fırına gitti. Sabahın bu saatlerinde yolların sakin olmasına alışmıştı ama bugün başka bir tenhalık vardı. Fırına girince işin aslını öğrendi. Salim Efendi, “sokağa çıkma yasağının geldiğini, kimsenin simit almayacağını” anlatırken çocuğun boğazı düğümlendi. Simit satamayacaksa karını doyuracak parası da olmayacaktı. Kâğıt mendillerini alan olmazsa biriktirecek parası da kalmayacaktı. Hayallerini kurdukları evi tutamayacaklardı. Hem sokağa çıkma yasağı da neydi? O zaten hep sokaktaydı. Sokaktan başka gidecek yeri yoktu. Doğruca Ali'nin yanına döndü. Ali daha uyuyordu. Aceleyle onu uyandırdı ve duyduklarını anlattı. Ali sakindi. Bir süre idare edecek paraları vardı. Ama karınlarını doyursalar bile ev için biriktirdikleri para zamanla ilkbahar güneşiyle dağların tepelerinde eriyen karlar gibi eriyecekti.

Anne hastanede teste girmişti. Sonuçlar akşama doğru çıkacaktı. Kontrol amaçlı müşahede altında tutulmasına karar verildi. Aile perişan olmuştu. Akıllarında tek bir soru vardı; ya pozitif çıkarsa...

Ali ve çocuk Boncuk'la birlikte köprünün altında, ateşin başında çaresiz bekliyordu. Ali kâğıt toplamaya çıkmayı düşündü ama sokağa çıkma yasağında polise yakalanırsa hâli haraptı. Vazgeçti. Üç çaresiz, ne yapacaklarını düşünürken bir polis arabası köprünün altına yanaştı. İki memur inip ateşin başına geldiler. Belediyenin evsizler için birkaç oteli karantinaya ayırdığını açıklayıp ikisinin de polis arabasına binmelerini rica ettiler. Çocuk ve Ali şaşkındı. Bir otele gidip yemek yemek ve temizlenmek arayıp da bulamadıkları şeydi ama ya Boncuk ne olacaktı? Çocuk, “Boncuk da gelebilir mi?” diye sordu. Cevap negatifti. Çocuğun gözleri doldu. Boncuk'tan ayrılmak istemiyordu. En zor günlerinde yanında hep o olmuştu. Aylardır ona sarılarak uyuyordu. Bir kez daha sordu ama nafile... Boncuk için bir yer ayrılmamıştı.

Hastanede endişeli bekleyiş sürüyordu. Anne yatakta, baba onun

başucunda sonuçları bekliyorlardı. “Birazdan kapıdan iki doktor girecek. Sonuç pozitif diyecekler ve ben karantinaya alınacağım. Oğlumdan ve eşimden ayrı kalacağım. Bu odada bir başıma kalacağım.” Anne kendi kendine bunları düşünürken kapıdan iki kişi girdi. Birisi doktor diğeri hemşireydi. Yatağın yanına geldiler. Sonuçlar belli olmuştu. Baba hemen sordu:

“Doktor bey durum nedir?”

Cevap negatifti.

BİR SALGIN, BİR BEBEK, BİR HEKİM

Sırrı Bektaş

...Felaketler ortaktır. Başa gelince inanmakta güçlük çekilir. Vebalar da savaşlar da insanı hazırlıksız yakalar. Felaketler oldukça kimse asla özgür olamayacaktır... A. Camus

Ülkede insanlar, yüz yıldır böyle bir salgın görmemişti. Dünyada da öyle idi. Halka, bu salgını anlatmak ve inandırmak kolay olmuyordu. Toplum maske-mesafe kavramını anlamakta ve uygulamada zorlanıyordu. Kadercilik ve vurdumduymazlık, davranışlarından ve yüz ifadelerinden belli oluyordu. Oysa çağın küresel salgını tüm dünyada hızla yayılıyordu. Dikkat edilmez ise zengin-fakir, eğitilmiş-eğitimsiz, büyük-küçük, çocuk-yaşlı dinlemiyordu. Özellikle bazı ülkeler ve bazı politikacılar salgını önemsemiyordu. Maske, mesafe ve temizlik kurallarına dikkat edilmeyince hastalık tüm dünyaya hızla yayıldı. Henüz insan aklının eremeyeceği düzeyde genetik bilgi gerektiren virüs hedef organları seçiyor, bir miktar hastanın da yoğun bakıma kaldırılmasına neden oluyordu. Az da olsa ölümlere yol açabiliyordu. Bulaşıcılık oranı ise çok yüksekti.

Bilinmezlik korkuya ve panik ataklara neden oluyordu. Evlerde belirsiz bir süre kalma, özgürlüklerin kısılması anlamına geliyordu. Böyle bir salgınla ilk kez karşılaşılması, ne zaman sora ereceğinin bilinmemesi çaresizlik doğuruyordu. Sokaklar, şehirler, ülkeler sessizliğe bürünmüştü.

Sağlık çalışanları, çok yoğun bir çalışma içinde idiler. Görevlerinin bilinci ve sorumluluğu ile hastalarına yardımcı oluyorlardı. Hızlı bir örgütlenme ile hastaneler salgın hastaneleri haline getirilmiş, yoğun bakım üniteleri hizmet için hazırlanmıştı. Hastanelere başvuran hastalarla ilk karşı karşıya gelenler hemşire ve hekimlerdi. Bu

salgında bulaşma; solunum yolu ve temasla olduğu için en büyük risk altına girenler de onlardı. Onlar yaşamlarını, insanları sağlıklarına kavuşturmaya adanmışlardı. Milliyet, cinsiyet, ırk, parti, din, mevki farkı gözetmeksizin çalışacaklarına yemin etmişlerdi. Severecek seçtikleri mesleklerini 2500 yıldan beri bilinen Hipokrat Yemini'ne bağlı olarak onurları, namusları ve şerefleri ile yapıyorlardı.

Küresel salgın insanı ürkütür. Çok çabuk bulaştığı ve yaşamı tehdit ettiği için uyanık ve dikkatli olmayı gerektirir. Salgınlar mevsim, kişi, zaman gözetmez. Kuralları vardır. Eksiksiz ve kusursuz uygulanmazsa verdiği zarar büyük olur. Bu özellikleri iyi tanıyan hemşire ve hekimler, hem kendilerinin hem de tüm insanların sağlığını korumak için özveri ile çalışırlar. Kendilerini hasta yerine koyarak çalışmalarını öğrettilmiştir. Bunu uygulamak kolay değildir. Fiziksel ve ruhsal bakımdan bu koşullara uyum sağlamak, gece-gündüz demeksizin özel giysiler içinde, hastane acil servislerinde çalışmak insanüstü bir uğraş gerektirir. Kontrol altına alınamayan salgının bedeli büyük olur. Sağlık çalışanları bunun bilincinde ve sorumluluğunda oldukları için fiziksel, ruhsal ve sosyal bakımdan baskı altında hissederler. Bu yeni salgında hasta olma olasılığının, kendilerinde daha fazla olacağını iyi bilirler.

Salgınlarda hastalar ve hasta yakınlarının davranışları değişik olur. Öncelikli ve hızlı bakım, destek, tedavi isterler. Sağlık çalışanlarının o anda ne denli yoğun olduklarını, ruhsal-fiziksel gerilimlerini, özverili gayretlerini fark edemezler. Tüm zorluklara karşın sağlık çalışanlarının önceliği hastanın sağaltılmasıdır.

Acil servislerde çalışmak ise daha da zordur. Gayret ve özveri ister. Hasta yaşamı söz konusu olduğu için zamana karşı yarış vardır. Yaşam işlevlerini kontrol eden elektronik gereçler, ilaçlar, serumlar arasında cihazlardan çıkan seslere karışan uğultular içerisinde korku ve endişe de vardır. Yaşanan küresel salgın, kaygıları daha da artırdığı için acil servisler ve yoğun bakım üniteleri giderek artan bir baskı altında çalışır.

Prof. Dr. Kadir Bey altmış beş yaşını bitirmesine karşın, üniversite

hastanesi acil servisinde, eğitim ve tedavi işlevlerini sürdürüyordu. Salgının yoğun olduğu günlerde tüm acil servislere hasta akıyordu. Hekimler, ağır koşullarda çalışmaktan yılmıyorlardı. Bu konuda hepsi deneyimli idi. Bu sayede hasta birikimi olmuyor, erken tanı ve tedavi başarı ile sürüyordu. Enfeksiyon, halk sağlığı, göğüs hastalıkları, iç hastalıkları uzmanları, epidemiyologlardan oluşan bilim kurulu üyeleri günlük öneri, izlem ve tedaviye katkılar yapıyorlardı.

Küresel salgının ilk günlerinde yüksek ateş, öksürük, baş ağrısı yakınmaları olan bir erkek hasta muayene sırasında kuvvetli bir şekilde hışırmıştı. Dr. Kadir Bey maskeli olduğu halde COVID-19 kapma endişesine kapıldı. Hastadan PCR testi, akciğer tomografisi ve kan sayımları istedi. Akciğer filmi virüs enfeksiyonuna işaret ediyordu. Çok sevdiği mesleğinin zorluklarını hissetti. Kendine de PCR testi istedi. Muayene odasında koltuğuna otururken gergindi. Dersini verdiği hastalığın tüm dönemlerini iyi biliyordu. Virüsü kaptı ise neler yaşayacağını farkındaydı. Bu durumda en iyisi evde kendini karantinaya altına almasıydı. Öyle de yaptı. Eve maskeli bir şekilde giderek eşine durumu anlattı. Test sonucunu bekleyene dek hijyen koşullarını uygulayıp odasında izole oldu. Kitaplarını, dergilerini, bilgisayarını, telefonunu, kalemlerini, defterlerini, içeceği suyu yanına aldı. Eşi ile evde alınması gereken tedbirler hakkında konuştu. Eşinin de virüsle karşılaşmasını istemiyordu.

İnsanın hasta olabileceğini düşünmesi çok ilginç geldi Dr. Kadir Bey'e. Bu küresel salgından en çok hekimler etkilenmişti. İlk yaşamını yitirenler de onlardı. Çok zor koşullarda tıbbiye eğitimini tamamlayıp uzmanlık yıllarını bitirene dek geçirdiği zor yılları anımsadı. Severe yapıtığı mesleğinde ne çok anılar biriktirmişti. Şimdi tek başına kaldığı odasında hem okumalar yapıyor hem de test sonucunu bekliyordu. Hastalığı kapma olasılığı yüksekti. Bunu düşündükçe vücudundan soğuk terler boşalıyordu.

Test sonucunu beklerken acil servis doktoru olarak kırk yıllık

anıları gözünde canlandı. Ne kadar çok hasta görmüş, ne ağır yoğun bakım hastaları tedavi etmişti. Her şey gözünün önüne geliyordu. Salgınların insanı hazırlıksız yakaladığını biliyordu. Virüsü kaptı ise kendini nelerin beklediğini en iyi bilenlerden biri idi.

COVID-19 testi pozitif çıktığında ilk yakınmaları da başlamıştı. Koku ve tat alma duygusu azalmış, yoğun bir hâlsizlik ve yorgunluk başlamıştı. Boğazında yanma vardı. Kesik kesik öksürüyordu. Tüm vücudunda yaygın ağrılar vardı. Gece boyu aşırı derecede ter dökmüştü. Maskesini takıp eşine sarılmadan, nemlenen gözleri ile vedalaştı. Kırk yıla yaklaşan beraberliklerinde ilk kez böyle hüznü bir vedalaşma oluyordu. Yaşam denen şeyin ne kadar tuhaf olduğunu, yapılan planlar ile başa geleceklerin ne kadar farklılık gösterdiğini düşündü. Tedavi altına alınacak olan şimdi kendisi idi. Tedavi için taksile hastanesine doğru giderken kendisine uygulanacak tedavi protokolünü biliyordu.

Salgın tüm dünyada hızlı bir yükseliş gösterirken acil servislerin yükü de gittikçe artıyordu. Hızlı bulaşa karşın, yoğun bakım ve solunum aygıtına bağlanma olasılığının düşük olduğunu bilmesi onu rahatlatıyordu.

Yıllar önce, henüz on sekiz yaşında iken hâlen çalıştığı üniversitenin tıp fakültesine, çok iyi bir puanla, ilk tercihiyle girmişti. Dâhiliye ve yoğun bakım ihtisaslarını ve tüm kariyerini burada yapmıştı. Sayılamayacak kadar çok öğrenci, uzman ve akademisyen yetiştirmişti. Bilimsel yayınları ve kitapları ile acil tıp ve iç hastalıklarına önemli katkılar sağlamıştı. Şimdi ise hasta olarak tek başına hastaneye gidiyordu, bir taksi içinde.

Acil servise girdiğinde yorgunluğu ve bitkinliği artmıştı. Tüm kaslarında ağrı hissediyordu. Sırt bölgesinde yoğun terlemesi, kesik kesik öksürmeleri oluyordu. Maske içinde biraz nefes darlığı çekiyordu. Boğazına bir şeyler takılmış gibi bir his duyuyordu. Asistanları onu, girişte karşılamıştı. İlgili serviste odası hazır. Sağlık çalışanlarına gülümseyerek, umutla ve hayranlıkla baktı. Her birinin ne denli yoğun bir çalışma ve gayret içinde çabaladıklarını izledi.

Bir ara genç bir anne ile kucağında iki aylık bir bebek gördü acil serviste. Bebekle göz göze geldiler. Bebeğin çok güzel ve gülerек, masumca ona bakışı içini aydınlatır gibi oldu. Mutluluk duydu. Kendini daha iyi hissetti. ‘Ne güzel şey doğal bebek gülüşü’ diye düşündü. O gülüşte bir umut, bir iyilik, bir tatlılık buldu. Neden burada olduklarını sordu. Hem annenin hem de bebeğin COVID-19 pozitif olduğunu öğrendi. Aklından Nazım Hikmet ve diğer şairlerin şiirleri hızla geçti:

*Hoş geldin bebek,
Yaşama sırası sende,
Senin yolunu gözlüyor kuşpalazı, boğmaca,
Kara çiçek, sıtma...*

Nazım Hikmet

*Doğdun,
Üç gün aç tuttuk.
Üç gün meme vermedik sana,
Adiloş bebem
Hasta düşmeyesin diye,
Töremiz böyle diye
Saldır şimdi memeye,
Saldır da büyü...*

Ahmed Arif

*Bak şu bebelerin güzelliğine,
Kaşı destan, gözü destan,
Kör olasın demiyorum,
Kör olma da gör beni...
Hasan Hüseyin*

Odasına girer girmez yatağına uzanma gereksinimi duydu. Getirdiği kitapları yanındaki dolabın üzerine özenle yerleştirdi. Giysilerini değiştirdi. Yatağı uzandığında titriyordu. Belli ki vücut sıcaklığı yükselecekti. Salgın sağaltımına uygun ilaçlar hemşireler tarafından getirilmişti. Yaşamsal işlevleri ile ilgili ölçümler ve aletler hazırды. Hepsine güven duyuyordu. İyileşeceğine de inanıyordu. Bağışıklığı iyi sayılırdı. Kilo fazlalığı, diyabet, hipertansiyon, astım, kalp hastalığı, sigara alışkanlığı yoktu.

Sağlık çalışanlarının yoğun çalışmaları, fedakârlıkları, tedavide ve izlemede başarıları iyi biliniyordu. Salgınlarda sağlık çalışanları hep en ön saftadır. Bu nedenle hem ilk, hem de en çok kayıp sağlık çalışanları arasından olur.

Yakın arkadaşı, meslektaşı Prof. Dr. Taşçioğlu'nun kaybı herkes gibi onu da çok üzmüştü. Son anlarında bile tedavi seçeneklerinin üzerinde denenmesini istemiş, tüm yaşamını bilime ve insan sağlığına adanmıştı.

Yaygın vücut ağrıları, solunum zorluğu, bitkinliği ve yüksek ateşine rağmen ailesini ve hastalarını düşünüyordu. Nefes alma güçlüğü tüm tedaviye karşın artınca yoğun bakım koşulları gerekti. Yoğun bakım sırasında oksijen düzeyi düşüyor, çok hızlı nefes alıp veriyordu. Sanki suda boğulma duygusu yaşıyordu. Devamlı oksijene gereksinim duyuyordu. Vücudunda morarma belirtileri görülünce solunum aygıtına bağlandı. Bundan sonra zamana karşı yaşam savaşı başlamıştı. İki gün bu şekilde tedavi edildi. Uygun ve yeterli tedavi, iyi bakım, güçlü vücut direnci sayesinde yaşamsal işlevleri hızla düzelmeye başladı. Kısa sürede boğaz tüpü çıkarıldı. Beslenmesi düzene girdi. Tüm organlar işlevlerini toparladı. Hâlsizliği de azaldı.

Hastane de toplam on dört gün kalmış, hem doktor hem de hasta olarak salgının her aşamasını yaşamıştı. Hekim olarak mesleğinin kutsallığını, hasta olarak ise sağlığın ve sağlıkçıların önemini ve değerini bir kez daha anlamıştı.

Hastaneden ayrılmadan önce aynı gün hastaneye yatan, ona masumca ve doğal olarak gülen iki aylık bebekle annesini sordu. Annenin başka bir hastanede acil servis hemşiresi olduğunu, tüm çabalara karşın yaşamını yitirdiğini, bebeğinin ise şifa ile taburcu edildiğini öğrendi. Derin bir hüznün hissetti. İçinden Cahit Sıtkı Tarancı'ya ait "Otuz Beş Yaş" şiirinin son dördlüğünü geçirdi:

"...Neylersin ölüm herkesin başında.

Uyudun uyanamadın olacak.

Kim bilir nerede, nasıl, kaç yaşında?

Bir saltanatlık ömrün olacak,

Taht misali o musalla taşında."

Cahit Sıtkı Tarancı

COVID-19 testleri temiz çıktıktan sonra iki hafta daha dinlendi. Fiziksel ve ruhsal olarak kendini çok iyi hissediyordu Egzersizlerini yaptı, beslenmesini ve uykusunu iyice düzene soktu. Artık mesleğini uygulamaya devam edebilirdi ama öncesinde yapması gereken bir görevi daha vardı. Sonsuzluğa uğurlanan hemşirenin bebeğini görmek istedi. Hastaneden telefon ve adresi öğrenerek ziyaret için uygun zaman istedi. Ailesi sevinerek ve duygulanarak kabul etti.

Maske, mesafe, temizlik kurallarını uygulayarak bebeğin evine geldi. Bebeğe halası bakıyordu. İçeri girer girmez, bebek Dr. Kadir Bey'e aynı gülücüğü verince çok duygulandı. O da ona mimiklerle, gülerek yanıt verdi. Ailenin hatırını sordu, onları teselli etmeye çalıştı. Bebeğe "Kader" adını vermişlerdi. Kendi adına ne kadar da yakındı. Aileyi kırmadan, nezaketle, eğer kabul ederlerse Kader'in eğitim hayatı boyunca masraflarının karşılanması için bankaya hesap açtırtmak istediğini söyledi. Bu isteği kabul edilince de çok mutlu oldu. Kader bebek ve Doktor Kadir Bey birbirlerine tekrar gülümsediler.

HASTALIK HİKÂYE KİTAPLARI

1. Her Hastalık Bir Hikâyedir. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. Logos Yayıncılık, 2012 İstanbul.
2. Her Hastalık Bir Hikâyedir-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
3. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Anılar. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
4. Psikiyatrist Yorumuyla Can Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Cumhurcu BE. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2013 Ankara.
5. Hastalık Hikâyem-I. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
6. Hastalık Hikâyem-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
7. Hastalık Hikâyem-2014. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Mega Basım Yayın, 2014 İstanbul.
8. Küçük Doğdum ama Hikâyem Büyük. Ed. Okumuş N, Yakıncı C. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2014 Ankara.
9. Sindirim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu A, Kavruk H. Türk Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Derneği Yayını, Yılmaz Matbaacılık, 2014 Malatya.
10. Türkiye Beyin Yılı Nöroloji Öyküleri. Ed. Koç F, Yakıncı C. Türk Nöroloji Derneği Yayınları, Matus Basımevi, 2014 Ankara.
11. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Geçmiş Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
12. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Şifa Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
13. Lokman Hekim Öyküler-Seyhan. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
14. Lokman Hekim Öyküler-Misis. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
15. Acilin Öyküsü. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
16. Şiddete Beyaz İsyân. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Kızılay A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
17. Çocuk Hekimi Gözüyle Hastalık Hikâyeleri. Ed. Yakıncı C, Hasanoğlu E. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
18. Acilin Öyküsü-2015. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.

19. Lives Changed from Stem to Stern. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Çev. Pervan Ö. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
20. Acilin Öyküsü-2016. Ed. Yakıncı C, Cander B, Gül M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
21. İbni Sina Öyküleri-Yüksek İhtisas. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
22. İbni Sina Öyküleri-2016. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
23. Hayata Tutunma Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
24. Hayata Tutunma Öyküleri 2016. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
25. Sağlık ve İletişim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
26. Sahibinden Diyabet Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Şahin İ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
27. Öykülerle Kök'ten Değişen Hayatlar. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
28. Kulaktan Kulağa Dilden Dile Öyküler. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu E, Önerci M, Kavruk H. Türk Kulak, Burun, Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi Derneği Yayınları, Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
29. Acilin Öyküsü-2017. Ed. Yakıncı C, Cander B, Oğuztürk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
30. Her Hastalık Bir Hikâyedir-2017. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
31. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Altın Kayısı. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2017 Malatya.
32. Her Hastalık Bir Hikâyedir 2018. Ed. Yakıncı C, Kızılay A. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2018 Malatya.
33. Hayata Tutunma Öyküleri 2019. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
34. Acilin Öyküsü 2019. Ed. Cander B, Yakıncı C. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
35. Hayata Tutunma Öyküleri Hayatın Demi. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
36. Hayata Tutunma Öyküleri 2020. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2020 Malatya.
37. COVID-19 Öyküleri. Ed. Cander B, Yakıncı C. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2020 Malatya.

İlk vakanın 31 Aralık 2019 tarihinde Çin'in Hubei eyaletinin Wuhan şehrinde tespitinden iki ay gibi çok kısa bir zaman içinde koronavirüs mikrobu hemen hemen bütün dünya ülkelerine yayıldı. Dünya Sağlık Örgütü II Şubat 2020 tarihinde bu salgını "COVID-19 Küresel Salgını" olarak adlandırdı. Ülkemizde ilk vaka II Mart 2020 tarihinde görüldü. İşte bu küresel salgın sürecinde yaşadıklarını yazıya döküp öykülestiren yurdumuzun insanları gelecek kuşaklara 2020 küresel salgınıyla ilgili olarak tarihe not düştüler. Acil Tıp Uzmanları Derneği olarak bizler de onların bu gayretlerini kitaplaştırarak sizlerin beğenisine sunduk.

İNÖNÜ
ÜNİVERSİTESİ
YAYINEVİ

ATUDER
Acil Tıp Uzmanları Derneği

EPAT
Emergency Physicians
Association of Turkey